

Ellen G. White Estate

LUCRAREA DE BINEFACERE

ELLEN G. WHITE

Lucrarea de binefacere

Ellen G. White

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Informații despre această carte

Prezentare generală

Această publicație ePub este oferită de către Ellen G. White Estate. Ea face parte dintr-o colecție mai largă. Va rugăm să vizitați [Ellen G. White Estate website](#) pentru o listă completă a publicațiilor disponibile.

Despre autor

Ellen G. White (1827-1915) este considerată ca fiind autorul american cu cele mai răspândite traduceri, lucrările ei fiind publicate în mai mult de 160 de limbi. Ea a scris mai mult de 100.000 de pagini, într-o varietate largă de subiecte spirituale și practice. Calăuzită de Duhul Sfânt, ea l-a înălțat pe Isus și a arătat către Biblie ca temelie a credinței sale.

Mai multe link-uri

[O scurtă bibliografie a lui Ellen G. White](#)
[Despre Ellen G. White Estate](#)

Sfârșitul acordului licenței de utilizator

Vizualizarea, imprimarea sau descărcarea acestei cărți, va acorda doar o licență limitată, neexclusivă și netransferabilă pentru utilizarea personală. Această licență nu permite republicarea, distribuția, transferul, sublicența, vânzarea, pregătirea unor lucrări derivate, sau folosirea în alte scopuri. Orice utilizare neautorizată a acestei cărți se va sfârși prin anularea licenței acordate prin prezenta.

Mai multe informații

Pentru informații suplimentare despre autor, editori, sau modul în care puteți sprijini acest serviciu, vă rugăm să contactați Ellen G.

White Estate: mail@whiteestate.org. Suntem recunoscători pentru interesul și impresiile dumneavoastră și vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce veți citi.

Cuprins

Informații despre această carte	i
Cuvânt înainte	vii
Secțiunea 1 — Filozofia divină a suferinței și sărăciei	11
Gând prețios	11
Capitolul 1 — De ce sărăcie și suferință?	12
Capitolul 2 — Mila lui Hristos pentru omenirea suferindă ..	18
Secțiunea 2 — Planul lui Dumnezeu pentru biserica Sa	21
Gând prețios	21
Capitolul 3 — Isaia 58 — O rețetă divină	22
Capitolul 4 — Aceasta este curată	26
Capitolul 5 — Parabola samariteanului milos	31
Secțiunea 3 — Modelul Noului Testament	37
Gând prețios	37
Capitolul 6 — Exemplul nostru în lucrarea de binefacere ..	38
Capitolul 7 — Vizitarea — Planul Noului Testament	43
Capitolul 8 — Dorca — Lucrarea și influența ei	48
Secțiunea 4 — Evanghelizarea vecinătății	51
Gând prețios	51
Capitolul 9 — Tipuri de lucrare în evanghelizarea vecinilor	52
Capitolul 10 — Bunătatea — Cheia spre inimi	60
Capitolul 11 — Cum să vizitezi și ce să faci	65
Capitolul 12 — Eficacitatea evanghelizării prin vizitare	73
Capitolul 13 — Organizarea bisericii pentru lucrarea de slujire	79
Secțiunea 5 — Alinarea omenirii suferinde	87
Gând prețios	87
Capitolul 14 — Pe urmele Maestrului	88
Capitolul 15 — Slujire medicală în case	94
Capitolul 16 — Pregătirea pentru criza zilelor din urmă și pentru dezastre	101
Secțiunea 6 — Organizația Dorca în biserică	107
Gând prețios	107
Capitolul 17 — Femei chemate la lucrare	108
Capitolul 18 — Calificările femeilor pentru lucrare	113
Capitolul 19 — Influența femeilor creștine	119

Secțiunea 7 — Săracii	127
Gând prețios	127
Capitolul 20 — Slujirea săracilor	128
Capitolul 21 — Săracii din biserică	135
Capitolul 22 — Săracii din lume	143
Capitolul 23 — Ajutarea săracilor să se ajute singuri	148
Capitolul 24 — Săracii să manifeste mărinimie	155
Secțiunea 8 — Nenorocții	159
Gând prețios	159
Capitolul 25 — Datoria noastră față de nefericiți	160
Capitolul 26 — Ajutor și încurajare pentru văduve	164
Capitolul 27 — Îngrijirea orfanilor	169
Capitolul 28 — Adoptarea copiilor	178
Capitolul 29 — Îngrijirea bătrânilor	182
Capitolul 30 — Responsabilitatea noastră față de orbi	184
Secțiunea 9 — Cei lepădați de societate	187
Gând prețios	187
Capitolul 31 — Lucrarea pentru cei lepădați ai societății	188
Capitolul 32 — Semnale de alarmă	194
Capitolul 33 — Chemarea pentru o lucrare echilibrată	197
Secțiunea 10 — Resurse financiare pentru lucrarea de binefacere	201
Gând prețios	201
Capitolul 34 — Responsabilitatea noastră individuală	202
Capitolul 35 — Eliberarea izvoarelor binefacerii	206
Capitolul 36 — Fonduri specifice pentru lucrarea de binefacere	209
Capitolul 37 — Bogăția neamurilor	213
Capitolul 38 — Vânzări de alimente	218
Capitolul 39 — Metode interzise de strângere a fondurilor	222
Secțiunea 11 — Rodul lucrării de binefacere	227
Gând prețios	227
Capitolul 40 — Influența lucrării în vecinătate	228
Capitolul 41 — Binecuvântări reflectate	233
Capitolul 42 — Răsplătirile prezente și veșnice	240
Apendice	247
Experiențe personale avute de Ellen G. White în lucrarea de binefacere	247

Ellen G. White în lucrarea practică a Tabitei	249
Lucrarea de binefacere de-a lungul anilor	252
Pionierat în Australia	253
Sora White a manifestat sentimente de simpatie întreaga viață	263
O scrisoare către copii fără tată	264

Cuvânt înainte

Cartea *Lucrarea de binefacere* prezintă sfatul Spiritului Profetic privind delicata lucrare de ajungere la inimi și câștigarea de suflete prin amabilitate față de vecini. Aceasta este un tip de lucrare de câștigare de suflete pe care mulți adventiști de ziua a șaptea o fac doar ocazional, dar care este totuși o lucrare orânduită de Dumnezeu ca mijlocul cel mai potrivit pentru a aduce pe Hristos și creștinismul în atenția oamenilor. Aceasta e o lucrare ce promite o răsplată îmbelșugată.

Autoarea a prezentat acest tip de lucrare nu numai prin precepte concise, bine exprimate, dar și prin exemple din viața sa. De-a lungul anilor, deși ocupată cu datoriile casnice și cu responsabilitățile de purtătoare a soliilor Domnului, inima i-a fost mișcată de nevoile celor din jur. Notele autobiografice, de slujire neegoistă a Ellenei White ca lucrător de binefacere, extrase din jurnalul său intim și scrisori, așa cum se află în Apendixul acestui volum, vor fi citite cu interes nerăbdător și ar putea foarte bine să fie citite înainte de parcurgerea sfaturilor din textul de studiat. Cititorul va observa curând că lucrarea de binefacere, la care biserica este chemată, nu este numai un serviciu pentru comunitate, ci un fel de slujire iubitoare și un efort de câștigare de suflete — cel mai înalt tip de evanghelism de binefacere.

În lucrarea de strângere a sfaturilor privind acest important câmp de lucru, au fost extrase fragmente din vastul rezervor de instrucțiuni prețioase scrise de-a lungul a șapte decenii. Ele au fost adunate nu numai din publicațiile curente disponibile, ci și din miile de articole ale E. G. White, pregătite pentru revistele denominațiunii, mărturiile speciale publicate sub formă de pamflet și din manuscrisele îndosariate ale E. G. White. Selecționate din diferite surse scrise în perioade diferite, aceste fragmente de text aduc cititorul pe aceeași cale pe care a parcurs-o înainte, pentru a sublinia un punct important în vederea unei complete înțelegeri a subiectului. O astfel de repetiție, deși redusă la minimum, nu poate fi evitată cu totul într-o

[10]

compilație ca aceasta, deoarece compilatorii sunt limitați în lucrarea lor de selectare a subiectului conținutului și aranjarea acestuia în secvența lui logică, furnizând numai titlurile directe.

A fost dificil să aduci între copertile unei cărți cantitatea vastă de instrucțiuni ale Ellenei G. White cu privire la *Lucrarea de binefacere*. Nu este un lucru simplu să selectezi materialul și să tragi o linie între vizitarea vecinilor și chemarea misionară, nici să separi lucrarea nobilelor femei adventiste de ziua a șaptea în aspectul ei mai larg de mai bine definita sarcină începută doar cu obiective misionare. Pentru copilul lui Dumnezeu, acestea se împletesc în diferitele activități ale vieții zilnice.

Atenția este solicitată în acest volum de anumite expresii care se repetă frecvent, cum ar fi „lucrarea medicală misionară” și „lucrarea creștină de ajutorare”. Trebuie să se rețină faptul că un studiu atent al scrierilor Ellenei G. White descoperă că expresia „lucrarea medicală misionară” este folosită de autoare pentru a include serviciile profesionale ale doctorilor consacrați și ale asistentelor medicale și că semnificația acesteia trece dincolo de hotarele ei, pentru a include toate faptele de milă și bunătate dezinteresate. „Lucrarea creștină de ajutorare” este de asemenea un termen mai familiar adventiștilor de ziua a șaptea în anii de început decât acum și se referă la tipul de lucru descris în acest volum. Scriind după cum a făcut-o în diferite continente, uneori vorbește de dolari, alteori de șilingi sau lire sterline.

Este necesar ca cititorul să studieze instrucțiunea în cadrul corespunzător ca să descopere principiile de bază implicate în fiecare caz. Spre exemplu, un studiu al sfaturilor privind „cinatul la biserică” va descoperi că, deși suntem avertizați împotriva folosirii apelului de strângere de fonduri pentru satisfacerea apetitului și a iubirii de plăceri, totuși este un privilegiu al grupurilor bisericii să se angajeze în pregătirea și vânzarea de alimente sănătoase dacă lucrarea este condusă și făcută corespunzător, într-un cadru potrivit.

Cu excepția câtorva cazuri unde o propoziție sau două poate enunța în mod clar un principiu, compilatorii s-au străduit să includă suficient din contextul fiecărui fragment spre a asigura cititorul de folosirea corespunzătoare a fiecărui paragraf selectat. În fiecare caz, este indicată data scrierii sau a primei publicări, ca și notarea sursei din care este luat paragraful.

Acest document a fost pregătit în biroul de Publicații E. G. White, de administratori care poartă responsabilitatea de a îngriji și publica scrierile. Lucrarea a fost întocmită în deplină armonie cu instrucțiunile Doamnei White către acești administratori de a face ceea ce este necesar „pentru tipărirea extraselor din manuscrisele mele” deoarece ele conțin, a zis ea, „instrucțiuni pe care Domnul mi le-a dat pentru poporul Său”.

Dorința sinceră a editorilor și Administratorilor publicațiilor Elenei G. White este ca acest volum de instruire, adresat adventiștilor de ziua a șaptea — membri laici și pastori deopotrivă — să poată încuraja biserica să profite de orice ocazie în slujirea vecinilor; ca instrucțiunile din acest volum să poată ghida în serviciu inteligent, conștiincios și iubitor, pentru a putea fi adus un seceriș bogat de suflete în împărăția lui Dumnezeu. [12]

Washington D. C.,

10 Septembrie 1951

Secțiunea 1 — Filozofia divină a suferinței și sărăciei [13]

Gând prețios

[14]

Păcatul a stins iubirea pe care Dumnezeu a așezat-o în inima omului. Lucrarea bisericii este de a reaprinde această iubire. Biserica trebuie să coopereze cu Dumnezeu, smulgând egoismul din inima omenească și așezând în locul lui mărinimia care a existat în inima omului în starea lui originală de desăvârșire. — [Letter 134, 1902.](#)

[15]

Capitolul 1 — De ce sărăcie și suferință?

„Totdeauna vor fi săraci în țara; de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta.»” — Deuteronom 15, 11.

Ferice de cei milostivi — Domnul Isus a spus: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!” N-a existat vreodată un timp în care să fie mai mare nevoie de manifestarea milei decât astăzi. Săracii, nenorociții, suferinzii, cei întristați și cei gata să piară sunt peste tot în jurul nostru.

Cei care au adunat bogății, le-au adunat cu ajutorul talentelor date lor de Dumnezeu, însă aceste talente prin care s-au acumulat bunuri materiale le-au fost date ca ei să-i poată ajuta pe cei care se află în sărăcie. Aceste daruri au fost așezate asupra oamenilor de Cel care face ca soarele să strălucească și ploaia să cadă peste cei drepti și peste cei nedrepti ca prin rodirea pământului oamenii să poată avea provizii din abundență pentru toate nevoile lor. Holdele au fost binecuvântate de Dumnezeu și „prin bunătatea Lui le-a pregătit pentru săraci.” — [Semnele Timpului, 13 iunie, 1892.](#)

Suferința și nenorocirea nu sunt intenționate de Dumnezeu — Sunt mulți care se plâng împotriva lui Dumnezeu din cauză că lumea este plină de nevoi și suferințe, dar Dumnezeu nu a vrut niciodată să existe această nenorocire. El n-a intenționat vreodată ca un om să aibă luxurile vieții din abundență în timp ce copiii altora plâng pentru pâine. Domnul este un Dumnezeu al mărinimiei. — [Testimonies for the Church 6:273.](#)

[16]

Dumnezeu i-a făcut pe oameni ispravnicii Lui și nu trebuie învinuit de suferințele, nenorocirea, goliciunea și lipsurile omenirii. Domnul a făcut provizii mari pentru toți. El a dat la mii de oameni rezerve bogate cu care să aline nevoile semenilor lor. Dar cei care au fost făcuți ispravnici au căzut la test și nu au venit în ajutorul celor suferinzi și nevoiași.

Când oamenii care au fost binecuvântați din abundență de Cer cu multă bogăție nu aduc la îndeplinire planul lui Dumnezeu și nu-i alină pe cei săraci și apăsați, Domnul este nemulțumit și cu siguranță le va cere socoteală. Ei nu au nici o scuză pentru a opri de la aproapele lor ajutorul pe care Dumnezeu i-a împuternicit să-i asigure. Dumnezeu este dezonorat, caracterul Lui este interpretat greșit de Satana, iar El este reprezentat ca un judecător aspru care face să vină suferința asupra creaturilor făcute de El. Această interpretare incorectă a caracterului lui Dumnezeu este făcută să apară ca adevăr și astfel, prin ispita vrăjmașului, inimile oamenilor sunt împietrite împotriva lui Dumnezeu. Satana îl acuză pe Dumnezeu tocmai de răul pe care el însuși i-a făcut pe oameni să-l comită prin reținerea mijloacelor lor de la cei suferinzi. El îi atribuie lui Dumnezeu propriile-i caracteristici. — [The Review and Herald, 26 iunie, 1894.](#)

Nu trebuie să existe suferință și sărăcie — Dacă oamenii și-ar face datoria ca ispravnici credincioși ai bunurilor Domnului lor nu ar exista plâns pentru pâine, nimeni nu ar suferi lipsă, nimeni nu ar fi gol și în nevoie. Necredințioșia oamenilor este ceea ce aduce starea de suferință în care este scufundată omenirea. Dacă cei pe care Dumnezeu i-a făcut administratori ar aloca bunurile Domnului lor în scopul pentru care El li le-a dat, nu ar exista această stare de suferință. Domnul testează oamenii dându-le din abundență lucruri bune, la fel cum l-a încercat pe omul din parabolă. Dacă ne dovedim necredincioși în bogățiile drepte, cine ne va încredința adevăratele bogății? Cei care au trecut testul aici pe pământ, care au fost găsiți credincioși, care au ascultat cuvintele Domnului în a fi milostivi și în a-și folosi mijloacele pentru înaintarea împărăției Lui vor auzi de pe buzele Maestrului: „Bine, rob bun și credincios.” — [Ibid.](#)

Unii bogați, alții săraci — Motivul pentru care Dumnezeu a permis ca unii din familia omenească să fie atât de bogați, iar alții atât de săraci va rămâne o taină pentru oameni până în ziua veșniciei, dacă ei nu vor intra în relații corecte cu Dumnezeu și nu vor aduce la îndeplinire planurile Sale în loc de a acționa după propriile lor idei egoiste. — [Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 280.](#)

Pentru a încuraja iubirea și mila — în providența lui Dumnezeu evenimentele au fost rânduite astfel încât săracii sunt întotdeauna cu noi ca în inima omenească să se manifeste în mod constant mila

[17]

și iubirea. Omul trebuie să cultive gingășia și mila lui Hristos. El nu trebuie să se separe de cei întristați, de suferinzi, de nevoiași și de nenorociți. — [Semnele Timpului, 13 iunie, 1892.](#)

Pentru a dezvolta în om un caracter asemenea lui Dumnezeu — În timp ce lumea are nevoie de înțelegere, de rugăciunile și ajutorul poporului Lui Dumnezeu și de a-L vedea pe Hristos în viețile urmașilor Lui, poporul lui Dumnezeu are nevoie în egală măsură de ocazii în care să manifeste compasiune, ocazii care să dea eficiență rugăciunilor lor și să dezvolte în ei un caracter ca cel al modelului divin.

[18] Pentru a asigura aceste ocazii, Dumnezeu a așezat printre noi săraci, nenorociți, bolnavi și suferinzi. Ei sunt moștenirea lui Hristos pentru biserica Lui și trebuie îngrijiți ca și când El ar îngriji de ei. Pe această cale Dumnezeu îndepărtează zgura și purifică aurul, oferindu-ne acea dezvoltare a inimii și caracterului de care avem nevoie.

Dumnezeu și-ar fi putut duce la îndeplinire lucrarea fără cooperarea noastră. El nu depinde de banii noștri, de timpul nostru sau de munca noastră. Dar biserica este foarte scumpă în ochii Lui. Este caseta ce conține pietrele Lui prețioase, staulul ce cuprinde turma Lui, iar El dorește s-o vadă fără pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta. El tânjește după ea cu iubire de nespus. De aceea ne-a dat ocazii să lucrăm pentru El și ne acceptă lucrul ca dovadă a iubirii și loialității noastre. — [Testimonies for the Church 6:261.](#)

Ca să putem înțelege mila lui Dumnezeu — Atât săracul cât și bogatul sunt obiectele grijii și atenției deosebite ale lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi sărăcia nu am avea nici o cale de a înțelege mila și iubirea lui Dumnezeu, nici o cale de a-L cunoaște pe Tatăl ceresc plin de compasiune și simpatie. — [Letter 83, 1902.](#)

Dumnezeu ne dă ca să putem da altora — Dumnezeu ne împarte binecuvântări ca noi să le putem împărți cu alții. Când îi cerem pâinea noastră cea de toate zilele, El privește la inima noastră să vadă dacă vom împărți această pâine cu cei mai nevoiași decât noi. Când ne rugăm: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!” El privește să vadă dacă vom manifesta compasiune față de cei cu care ne asociem. Dovada legăturii noastre cu Dumnezeu este aceea că suntem plini de milă după cum și Tatăl nostru din cer este milostiv. — [Testimonies for the Church 6:283, 284.](#)

Împiedicarea creșterii spirituale — Nimic nu slăbește mai repede spiritualitatea din suflet decât închiderea în egoism și în îngrijire de sine. Cei care sunt indulgenți cu eul și neglijează să îngrijească de sufletele și trupurile celor pentru care Hristos și-a dat viața nu se hrănesc cu pâinea vieții și nu beau apă de la izvorul mântuirii. Ei sunt uscați și lipsiți de sevă ca și un pom care nu rodește. Cei care își consumă mijloacele pentru sine sunt pitici spirituali, însă „ce seamănă omul aceea va și secera.” — [The Review and Herald](#), 15 ianuarie, 1895. [19]

Din cauză că neglijează lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o s-o facă pentru săraci, bogații devin mai mândri, mai încrezuți, mai indulgenți față de ei înșiși și cu inima mai împietrită. Ei se separă de săraci pentru simplul motiv că sunt săraci, dându-le astfel ocazia să devină invidioși și geloși. Mulți devin mânioși și plini de ură față de cei care au de toate când ei nu au nimic.

Dumnezeu cântărește faptele și toți cei care au fost necredincioși în isprăvnicia lor, care nu au reușit să remedieze răul ce stătea în puterea lor să fie remediat nu vor avea nici o pretuire în curțile cerești. Cei care sunt indiferenți la nevoile celor lipsiți vor fi socotiți ispravnici necredincioși și clasificați ca dușmani ai lui Dumnezeu și ai omului. Cei care își însușesc mijloacele încredințate lor de Dumnezeu pentru ajutorarea celor în nevoie, arată că ei nu au nici o legătură cu Hristos, deoarece ei nu manifestă gingășia Lui față de cei mai puțin binecuvântați decât ei. — [Ibid.](#), 10 decembrie, 1895.

Dacă bogații merg pe urmele lui Hristos — Omul bogat este un ispravnic al lui Dumnezeu și dacă merge pe urmele lui Hristos, trăind o viață umilă și evlavioasă, prin transformarea caracterului el devine blând și smerit cu inima. El realizează că posesiunile lui sunt doar comori împrumutate și simte că i-a fost încredințată o datorie sacră de a-i ajuta pe nevoiași și suferinzi în locul Lui Hristos. Această lucrare își va aduce răsplata în talanții și comorile strânse sus lângă tronul lui Dumnezeu. Astfel, omul bogat poate face din viață un succes spiritual ca administrator credincios al bunurilor Domnului său. — [Manuscript 22](#), 1898. [20]

Suferința, un mijloc de desăvârșire a caracterului — Cuvintele Mântuitorului au o solie de mângâiere și pentru cei care trec prin necazuri și pierderi grele. Dumnezeu „nu necăjește cu plăcere nici nu mârșăiește bucuros pe fiii oamenilor.” Când îngăduie încercări

și suferințe este „pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui.” Dacă este primită cu credință, încercarea care pare atât de amară și greu de purtat se va dovedi o binecuvântare. Lovitura crudă ce nimicește bucuriile pământești va fi mijlocul prin care să ni se îndrepte ochii spre Cer. Cât de mulți sunt cei care nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Isus dacă întristarea nu iar fi condus să caute mângâiere la El!

Încercările vieții sunt lucrătorii lui Dumnezeu angajați să îndepărteze impuritățile și asperitățile din caracterul nostru. Lucrarea lor de cioplire, de îndreptare, de cizelare, de polizare și lustruire este un proces dureros. Este greu să fii apăsător sub polizor. Dar piatra este astfel pregătită să-și ia locul în templul ceresc. Nu asupra unui material nefolositor depune Maestrul atâta lucru atent și meticulos. Numai pietrele Lui prețioase sunt șlefuite asemenea unui palat.

Domnul va lucra în favoarea tuturor celor care-și vor pune încrederea în El. Cei credincioși vor câștiga biruințe prețioase, vor învăța lecții prețioase și vor realiza experiențe prețioase. — [Thoughts from the Mount of Blessing, 10, 11.](#)

[21] **Suferința și dezastrul nu sunt un indiciu al dizgrației lui Dumnezeu** — Când trecea Isus a văzut pe un om orb din naștere. Ucenicii Lui L-au întrebat: „Învățătorule, cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” Isus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.” . . .

În general iudeii credeau că păcatul este pedepsit în viața aceasta. Orice chin era privit ca pedeapsa pentru vreun rău făcut fie de cel care suferea, fie de părinții lui. Este adevărat că orice suferință este rezultatul călcării legii lui Dumnezeu, dar acest adevăr a fost pervertit. Satana, autorul păcatului și al rezultatelor lui, i-a condus pe oameni să privească boala și moartea ca venind de la Dumnezeu ca o pedeapsă arbitrară aplicată datorită păcatului. Prin urmare, cel peste care venea vreo suferință mare sau nenorocire mai avea în plus și povara de a fi privit ca un mare păcătos. . . .

Dumnezeu a dat o lecție destinată să prevină acest lucru. Istoria lui Iov a arătat că suferința este produsă de Satana, însă controlată totuși de Dumnezeu datorită harului Lui. Dar Israel nu a înțeles lecția. Aceeași greșală pentru care Dumnezeu i-a muștrănat pe prietenii lui Iov a fost repetată de iudei când L-au respins pe Hristos.

Ucenicii Domnului Hristos credeau la fel ca iudeii în ceea ce privește relația dintre păcat și suferință. În timp ce Isus le corectă greșeala, nu le-a explicat cauza suferinței omului, dar le-a spus care va fi rezultatul. Datorită ei, vor fi arătate lucrările lui Dumnezeu. „Cât sunt în lume sunt lumina lumii,” a spus El. Apoi a uns ochii orbului și l-a trimis să se spele în scaldătoarea Siloam și el și-a căpătat vederea. Astfel Isus a răspuns la întrebarea ucenicilor în mod [22] practic, cum răspundea de obicei la întrebările puse din curiozitate. Ucenicii nu au fost chemați să discute despre cine a păcătuit sau n-a păcătuit, ci să înțeleagă puterea și mila lui Dumnezeu care dă vedere orbului. — [The Desire of Ages, 470, 471.](#)

Hristos să fie văzut și auzit prin noi — Hristos a plănuțit ca bolnavii, nenorociții, cei posedați de duhuri rele să audă glasul Lui prin noi. Prin agenții Lui omenesți El vrea să fie un mângâietor așa cum lumea n-a mai văzut niciodată. Urmașii Lui trebuie să spună cuvintele Sale: „Să nu vi să tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.”

Dumnezeu va lucra prin orice suflet care se va preda pentru a fi folosit de El, nu numai să predice dar și să slujească celor disperați și să inspire speranță în inimile celor deznădăjduți. Avem o parte de făcut în ușurarea și alinarea nenorocirilor din viața aceasta. Nenorocirile și misterele acestei vieți sunt tot atât de întunecate și încetoșate cum erau cu mii de ani în urmă. Noi avem o lucrare de făcut. „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine.” Nevoiașii sunt aproape de noi. Suferinzi sunt în mijlocul nostru. Trebuie să încercăm să-i ajutăm. Prin harul lui Hristos, izvoarele sigilate ale lucrării serioase, asemănătoare cu lucrarea Lui, trebuie desigilate. Prin puterea Celui care are toată tăria trebuie să lucrăm așa cum nu am mai lucrat niciodată mai înainte. — [Manuscript 65b, 1898.](#)

[23]

Capitolul 2 — Mila lui Hristos pentru omenirea suferindă

Hristos însuși suferă cu omenirea suferindă — Hristos își identifică interesele cu ale omenirii suferinde. El și-a muștră propria națiune pentru tratarea rea a semenilor. El vorbește despre neglijarea sau abuzarea celor mai slabi și mai greșiți dintre credincioși ca fiind făcute Lui. Binele făcut lor este recunoscut ca fiind pentru El. Hristos nu ne-a lăsat în întuneric în ceea ce privește datoria noastră, ci repetă adeseori aceleași lecții prin reprezentări diferite și în lumini diferite. El îi transportă pe ascultători prin timp la ziua cea mare a judecății și declară că tratamentul oferit unuia dintre cei mai neînsemnați frați ai Săi este lăudat sau condamnat ca și când I-a fost oferit Lui. El spune: „Mie Mi le-ați făcut,” sau „Mie nu Mi le-ați făcut.”

El este înlocuitorul și garantul nostru. El stă în locul omenirii așa încât este afectat în același fel ca și cel mai slab dintre urmașii Lui. Astfel este compasiunea lui Hristos care nu-I îngăduie niciodată să fie un spectator indiferent la vreuna din suferințele produse copiilor Lui. Nici cea mai ușoară rană nu poate fi produsă prin cuvânt, spirit sau faptă fără să miște inima Celui care și-a dat viața pentru omenirea căzută. Să ținem minte că Hristos este marea inimă de la care curge sângele dătător de viață spre toate organele corpului. El este capul de la care pleacă orice nerv către cel mai minuscul și mai îndepărtat organ al corpului. Când suferă unul dintre membrele acestui trup, cu care Hristos este conectat într-un mod atât de tainic, pulsul durerii este simțit de Mântuitorul nostru.

[24]

Se va trezi biserica? Vor deveni membrii ei solidari cu Hristos, ca să poată avea bunătatea Lui gingașă față de toate oile și miei turmei Sale? Pentru ei Maiestatea cerului S-a lipsit de orice prestigiu; pentru ei a venit într-o lume înfierată și stricată de blestem, a trudit zi și noapte pentru a învăța, a ridica și a aduce bucurie veșnică unui popor nerecunoscător și neascultător. De dragul lor El S-a făcut sărac ca, prin sărăcia Lui, ei să poată fi bogați. Pentru ei S-a lepădat de Sine; pentru ei a îndurat lipsa, batjocura, disprețul, suferința și

moartea. Pentru ei a luat El chip de rob. Acesta este modelul nostru. Îl vom imita? Vom avea grijă de moștenirea lui Dumnezeu? Vom nutri compasiune plină de gingășie față de cei greșiți, de cei ispitiți și de cei încercați? — [Letter 45, 1894](#).

Are milă de slăbiciunile noastre — Hristos, înlocuitorul și garantul nostru, a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. Viața Lui omenească a fost o trudă lungă pentru moștenirea pe care avea s-o cumpere cu un preț infinit. El a avut milă de slăbiciunile noastre. Considerând valoarea acordată celor pe care i-a cumpărat cu sângele Său, El îi adoptă ca fii ai Lui și îi face obiectul grijii Sale pline de gingășie. Pentru ca nevoile lor temporale și spirituale să fie împlinite, El îi încredințează bisericii Sale spunând: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” — [Manuscript 40, 1899](#).

Hristos a venit pentru a ușura suferința — Această lume este o leprozerie imensă, dar Hristos a venit ca să-i vindece pe bolnavi și să vestească eliberarea captivilor lui Satana. El însuși era sănătate și tărie și împărțea viața Lui celor bolnavi, celor chinuți și celor stăpâniți de demoni. El nu a respins pe nimeni din cei care veneau să primească puterea Lui vindecătoare. știa că cei care-I solicitau ajutorul au adus singuri boala asupra lor, totuși nu refuza să-i vindece. și când putere din Hristos intra în aceste biete suflete, ele erau convinse de păcat și mulți erau vindecați de bolile lor spirituale precum și de maladiile fizice. Evanghelia încă mai are aceeași putere și de ce să nu vedem astăzi aceleași rezultate?

[25]

Hristos simte durerile fiecărui suferind. Când spirite rele sfâșie o faptură omenească, Hristos simte blestemul. Când febra topește curentul vieții, El simte agonia. El este la fel de binevoitor să vindece bolnavii astăzi ca și atunci când era personal pe pământ. Slujitorii lui Hristos sunt reprezentanții Săi, canale pentru lucrarea Lui. El dorește să-și manifeste prin ei puterea Lui vindecătoare. — [The Desire of Ages, 823, 824](#).

Numai Hristos a trăit pe deplin întristările și ispitele ce vin asupra ființelor omenești. Niciodată altcineva, născut din femeie, n-a fost asaltat de ispită cu atâta violență. Niciodată n-a purtat altcineva o povară atât de grea a păcatului și durerii lumii. N-a existat niciodată altcineva a cărui milă a fost atât de mare și de gingașă. Părtaș la toate experiențele omenirii, El a simțit nu numai pentru, dar și cu fiecare

om apăsător, ispitit și care se luptă depunând mare efort. — [Education, 78](#).

[26] **Hristos i-a căutat pe bogați și săraci deopotrivă** — Hristos a ocupat o poziție la nivelul săracilor ca, prin sărăcia Lui, ei să poată deveni bogați în frumusețea caracterului și să fie, cum era și El, o mireasmă de viață spre viață. Prin faptul că a devenit sărac, El a putut să-i înțeleagă pe săraci. Natura lui omenească putea să vină în contact cu a lor și să-i ajute să obțină desăvârșirea obiceiurilor corecte și a unui caracter nobil. El îi putea învăța cum să-și strângă comori nepieritoare în cer. Comandant în curțile cerești, El a devenit una cu omenirea, un părtaș al suferințelor și chinurilor ei, ca prin reprezentarea caracterului Său, în puritatea Lui neumbrită, ei să poată deveni părtași de natură divină, fugind de stricăciunea care este în lume prin poftă. În același timp, Hristos a fost o bucurie pentru cei bogați pentru că El putea să-i învețe cum să-și sacrifice posesiunile pământești pentru a ajuta la salvarea sufletelor ce pier în întunericul rătăcirii. — [Letter 150, 1899](#).

Cultivați mila și simpatia asemenea lui Hristos — Mila gingașă a Mântuitorului nostru era trezită pentru omenirea căzută și suferindă. Dacă vreți să fiți urmașii Lui, trebuie să cultivați mila și simpatia. Indiferența față de durerile omenirii trebuie înlocuită cu un interes viu față de suferințele altora. Văduva, orfanul, bolnavul și muribundul vor avea întotdeauna nevoie de ajutor. Iată o ocazie de a vesti Evanghelia, de a-L înălța pe Isus, speranța și mângâierea tuturor oamenilor. Când suferința fizică a fost ușurată și ați arătat un interes viu față de cel chinuit, inima este deschisă și puteți turna balsamul ceresc. Dacă priviți la Isus și primiți de la El cunoștință, tărie și putere, puteți împărtăși altora mângâierea Lui, deoarece Mângâietorul este cu voi. — [The Medical Missionary, ianuarie, 1891](#).

Secțiunea 2 — Planul lui Dumnezeu pentru [27] biserica Sa

Gând prețios [28]

Citiți [Isaia 58](#), voi, care pretindeți a fi copii ai luminii. Citiți din nou și din nou în special voi, care ați fost atât de șovăielnici în a vă dezavantaja pe voi prin ajutorarea celor în nevoie. Citiți voi, ale căror inimi și case sunt prea înguste pentru a face loc celor fără adăpost. Citiți voi, care vedeți văduvele și orfanii apăsați de mâna de fier a sărăciei și încovoiați de către cei lumești și cu inima împietrită. Vă temeți că va fi introdusă în familia voastră o influență care vă va costa mai multă muncă? Citiți. Temerile voastre pot fi neîntemeiate și poate veni o binecuvântare, cunoscută și conștientizată de voi în fiecare zi. Dar, dacă lucrurile stau altfel și este nevoie de muncă în plus, primiți cuvintele Celui care a promis: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede.”

Mi s-a arătat că motivul pentru care poporul lui Dumnezeu nu este mai spiritual și nu are mai multă credință este acela că este afectat de egoism. Profetul se adresează pázitorilor Sabatului; nu păcătoșilor, nu necredincioșilor, ci celor care au mari pretenții de neprihănire. Nu abundența întrunirilor voastre este ceea ce acceptă Dumnezeu. Nu rugăciunile numeroase, ci facerea binelui, îndeplinirea binelui potrivit la timpul potrivit; a fi mai puțin preocupați de sine și mai mărinimoși. Sufletele noastre trebuie să se dezvolte. Atunci Dumnezeu le va face ca o grădină udată ale cărei izvoare nu seacă. — [Testimonies for the Church 2:35, 36](#).

[29]

Capitolul 3 — Isaia 58 — O rețetă divină

„Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” [Iacov 1, 27](#).

Capitolul care definește lucrarea noastră — Capitolul cincizeci și opt din Isaia trebuie privit în întregime ca o solie pentru timpul acesta, care să fie dată și citită mereu. — [Special Testimonies, Seria B 2:5](#).

Ce spune Domnul în capitolul cincizeci și opt din Isaia? Întregul capitol este de cea mai mare importanță. — [Testimonies for the Church 8:159](#).

Am fost instruită să aduc în atenția poporului nostru capitolul cincizeci și opt din Isaia. Citiți acest capitol cu atenție și înțelegeți felul de slujire care va aduce viața în bisericile noastre. Lucrarea Evangheliei trebuie dusă înainte prin mijloacele dărnicii noastre la fel ca și prin truda noastră. Când întâlniți suflete suferinde care au nevoie de ajutor, ajutați-le. Când întâlniți flămânzi, hrăniți-i. Făcând aceasta, veți lucra în domeniul de lucru al lui Hristos. Lucrarea sfântă a Maestrului a fost o lucrare de binefacere. Poporul nostru de pretutindeni să fie încurajat a avea o parte în ea. — [Manuscript 7, 1908](#).

[30]

Lucrarea arătată — Vă rog să citiți [Isaia 58](#): „Oare acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig și să se culce pe sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului? Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: «Iată-Mă!» Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară,

dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădulelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.”

Aceasta este lucrarea specială ce ne stă înaintea acum. Faptul că ne rugăm și nu mâncăm nu ne va folosi la nimic dacă nu ne apucăm cu hotărâre de lucrarea aceasta. Obligații sfinte apasă asupra noastră. Datoria ne este arătată clar. Domnul ne-a vorbit prin profetul Lui. Gândurile și căile Domnului nu sunt așa cum cred sau doresc muritorii egoiști să fie. Domnul privește la inimă. El știe dacă egoismul locuiește acolo. Noi putem căuta să ne ascundem adevăratul caracter față de frații și surorile noastre, dar Dumnezeu știe. Nimic nu poate fi ascuns de El.

Postul pe care îl poate accepta Dumnezeu este descris: să-ți împărți pâinea cu cel flămând și să aduci în casa ta pe nenorociti fără adăpost. Nu aștepta să vină ei la tine. Lucrarea nu este a lor ca să te caute și să te roage fierbinte pentru un cămin. Tu trebuie să-i cauți și să-i aduci în casa ta. Sufletul tău să simtă cu ei. Cu o mână să prinzi, prin credință, brațul puternic care aduce mântuire în timp ce cealaltă mână, a iubirii, o întinzi spre cei apăsați și-i ușurezi. Îți este imposibil să te prinzi de brațul lui Dumnezeu cu o mână în timp ce cealaltă este ocupată pentru a servi propriei tale plăceri.

Dacă te angajezi în această lucrare a milei și iubirii, se va dovedi prea grea pentru tine? Vei cădea și vei fi zdrobit sub povară, iar familia va fi lipsită de ajutorul și influența ta? O, nu. Dumnezeu a îndepărtat cu grijă toate dubiile cu privire la această întrebare printr-un legământ cu tine, cu condiția ascultării: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede.” Crede numai că Cel care a promis este credincios. Dumnezeu poate reînnoi tăria fizică. Ba, mai mult, El spune că o va face. Iar făgăduința nu se sfârșește aici. „Neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți.” Domnul va zidi o fortificație în jurul tău. Făgăduința nu se sfârșește nici aici. „Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: «Iată-Mă!» Dacă vei îndepărta apăsarea și vorbele de ocară, dacă sufletul tău va simți cu cel flămând, «atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua

[31]

în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădurelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.» — [Testimonies for the Church 2:33-35](#).

[32] **O interpretare adevărată a Evangheliei** — Numai prin manifestarea unui interes neegoist față de cei care au nevoie de ajutor putem da o demonstrație practică a adevărurilor Evangheliei. „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.” „Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”

În vestirea Evangheliei se include mult mai mult decât doar predicare. Ignoranții trebuie iluminați; descurajații, ridicați; bolnavii vindecați. Glasul omenesc trebuie să-și îndeplinească rolul său în lucrarea lui Dumnezeu. Cuvinte gingașe, pline de milă și iubire trebuie să mărturisească despre adevăr. Rugăciuni stăruitoare, din inimă, să aducă îngerii aproape. . . .

[33] Domnul vă va da succes în lucrarea aceasta; . . . când este trăită și practică, este întretesută cu viața practică. Unitatea dintre o lucrare, asemenea lucrării lui Hristos, făcută pentru trup, și o lucrare, asemenea lucrării lui Hristos pentru suflet este adevărata interpretare a Evangheliei. — [The Review and Herald, 4 martie, 1902](#).

Sfatul este clar — Nu am nici o teamă de lucrătorii care sunt angajați în lucrarea reprezentată în Isaia, capitolul cincizeci și opt. Acest capitol este clar și suficient pentru a ilumina pe oricine dorește să facă voia lui Dumnezeu. Pentru fiecare există ocazii, din belșug ca să fie o binecuvântare pentru omenire. Soliei îngerului al treilea nu trebuie să i se dea un loc secundar în această lucrare, ci să fie una cu ea. S-ar putea să existe și există pericolul de a îngropa marile principii ale adevărului când se face lucrarea care este bine să se facă. Această lucrare ar trebui să fie, față de solie, ceea ce este mâna în raport cu corpul. Necesitățile spirituale ale sufletului trebuie păstrate în prim plan.

Lucrarea dată nouă de Dumnezeu — Îi îndemn cu toată puterea pe toți membrii bisericii, pe toți cei care sunt adevărați misionari, pe toți cei care cred în solia îngerului al treilea, pe toți cei care-și

opresc piciorul în ziua Sabatului, să ia în considerație mesajul din Isaia, capitolul cincizeci și opt. Dumnezeu cere ca poporul Său să facă acum lucrarea de binefacere poruncită aici. Este dată chiar de El. Nu suntem lăsați în dubiu cu privire la aplicarea soliei și timpul împlinirii ei, deoarece citim: „Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou dărâmăturile străbune; vei fi numit «Dregător de spărturi,» «Cel ce drege drumurile și face țara cu putință de locuit.»” Versetul 12. Memorialul lui Dumnezeu, Sabatul zilei a șaptea, semnul lucrării Sale în crearea lumii, a fost înlocuit de omul nelegiuirii. Poporul lui Dumnezeu are de făcut o lucrare deosebită de a repara spărtura ce a fost făcută în legea Lui. Cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, cu atât mai urgentă este lucrarea aceasta. Toți cei care-L iubesc pe Dumnezeu vor arăta că poartă semnul Lui prin păzirea poruncilor Sale.

[34]

Când biserica acceptă lucrarea dată ei de Dumnezeu, are făgăduința: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți.” — [Testimonies for the Church 6:265, 267](#).

[35]

Capitolul 4 — Aceasta este curată

Definirea religiei curate — Ce este religia curată? Hristos ne-a spus că religia curată este manifestarea milei, simpatiei și iubirii în cămin, în biserică și în lume. Aceasta este religia veritabilă care să fie predată copiilor. Învățați-i să nu-și concentreze gândurile asupra lor și că oriunde există suferință omenească și nevoie, acolo este un câmp pentru lucrare misionară. — [The Review and Herald, 12 noiembrie, 1895.](#)

Religia curată și neîntinată înaintea Tatălui este; „să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” Faptele bune sunt roadele pe care Hristos cere să le aducem: cuvinte de bunătate, fapte de mărinimie și de compasiune față de săraci, nevoiași și suferinzi. Când inima simpatizează cu inimile împovărate de descurajare și tristețe, când mâna împarte celor în nevoie, când cei goi sunt îmbrăcați, când străinii sunt bineveniți în casa ta și au un loc în inima ta, îngerii vin foarte aproape și cerul răspunde cu cântare. — [Testimonies for the Church 2:25.](#)

Dumnezeu ne testează — Mi s-au arătat unele lucruri cu privire la datoria noastră față de cei năpăstuiți și mă simt obligată acum să le scriu.

[36] Am văzut că, în providența Lui Dumnezeu, văduvele, orfanii, orbii, surzii, șchiopii și persoanele chinuite în diferite feluri, au fost așezate într-o relație creștină strânsă cu biserica Lui pentru a-și încerca poporul și a le dezvolta un caracter adevărat. Îngerii lui Dumnezeu privesc să vadă cum tratăm aceste persoane care au nevoie de mila, iubirea și dărnicia noastră dezinteresată. Acesta este testul lui Dumnezeu pentru caracterul nostru. Dacă avem adevărata religie a Bibliei vom simți ca o datorie de iubire, bunătate și interes a lui Hristos față de frații Lui. Nu vom putea să nu ne arătăm recunoștința pentru iubirea Lui nemăsurată față de noi pe când eram păcătoși, nevrednici de harul Său, printr-un interes profund și o dragoste neegoistă față de cei care ne sunt frați și sunt mai puțin privilegiați decât noi. — [Ibid., 3:511.](#)

Cum strălucește lumina ta? — Cei care ar fi trebuit să fie lumina lumii, emit doar niște raze slabe și bolnave. Ce este lumina? Este evlavia, bunătatea, mila, iubirea; este descoperirea adevărului în caracter și în viață. Puterea agresivă a Evangheliei depinde de evlavia personală a credincioșilor ei și Dumnezeu a luat măsuri, prin moartea Fiului Său preaiubit ca fiecare suflet să poată fi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. — [The Review and Herald, 24 martie, 1891.](#)

Semnul care deosebește religia adevărată de cea falsă — Adevărata compasiune a omului față de semenii lui ar trebui să fie semnul care îi deosebește pe cei care îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El de cei care nu respectă legea Sa. Cât de mare a fost mila exprimată de Hristos prin faptul că a venit în această lume ca să-și dea viața ca jertfă pentru omenirea muribundă! Religia Lui duce la îndeplinirea adevăratei lucrări medicale misionare. [Cititorul ar trebui să țină cont că termenul „Lucrarea misionară medicală” este adesea folosit de d-na White dincolo de limitele slujirii medicale profesionale pentru a cuprinde toate faptele de milă și bunătate dezinteresată. — Compilatorii.] El era o putere vindecătoare. „Milă voiesc și nu jertfa,” a spus El. Acesta este testul pe care marele Autor al adevărului l-a folosit pentru a distinge între religia adevărată și cea falsă. — [Manuscript 117, 1903.](#)

[37]

Compasiunea demonstrată practic, testul purității — Satana face jocul vieții pentru fiecare suflet. El știe că mila demonstrată în mod practic este testul purității și altruismului inimii și va face orice efort posibil ca să ne închidă inima la nevoile altora, ca până la urmă să nu mai fim mișcați la vederea suferinței. El va pune multe lucruri în cale pentru a preveni manifestarea iubirii și a simpatiei. În felul acesta l-a distrus el pe Iuda. Iuda făcea mereu planuri pentru propriul beneficiu. Prin aceasta, el reprezintă o categorie de preținși creștini din zilele noastre. Prin urmare, avem nevoie să studiem cazul lui. Noi suntem tot atât de aproape de Hristos ca și el. Totuși, ca și în cazul lui Iuda, dacă asocierea noastră cu Hristos nu ne face una cu El, dacă nu cultivă în inima noastră o compasiune sinceră față de cei pentru care și-a dat viața, suntem în același pericol în care s-a aflat și Iuda, despărțiți de Hristos, jucăria ispitelor lui Satana.

Avem nevoie să ne păzim de prima deviere de la neprihănire, deoarece, o nelegiuire, o neglijare de a manifesta spiritul Domnului

Hristos deschide calea pentru alta și apoi pentru alta, până când mintea este stăpânită de principiile vrăjmașului. Dacă este cultivat, spiritul egoismului devine o patimă mistuitoare pe care nu o mai poate supune nimic decât puterea lui Hristos. — [Testimonies for the Church 6:264, 265](#).

[38] **O religie curată este împlinirea faptelor de milă și iubire** — Adevărata evlavie se măsoară după lucrul făcut. Mărturisirea cu gura nu înseamnă nimic, poziția, nimic; un caracter asemenea lui Hristos este dovada pe care trebuie să o aducem în favoarea faptului ca Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume. Cei care mărturisesc a fi creștini, dar nu acționează cum ar fi făcut Hristos dacă ar fi fost în locul lor, vatămă mult cauza lui Dumnezeu. Ei Îl reprezintă greșit pe Mântuitorul și stau sub culori false (sub un steag fals n.t.). . .

O religie curată și neîntinată nu este numai un sentiment, ci împlinirea faptelor de milă și iubire. Această religie este necesară pentru sănătate și fericire. Ea intră în templul murdar al sufletului și, cu un un bici, îi alungă pe toți intrușii păcătoși. Ocupând tronul, sfințește totul cu prezența ei, iluminând inima cu razele strălucitoare ale Soarelui neprihănit. Ea deschide ferestrele sufletului înspre cer și lasă să intre lumina iubirii lui Dumnezeu. Odată cu aceasta vin seninătatea și pacea. Când atmosfera cerului care este un agent viu și activ umple sufletul, crește tăria fizică, intelectuală și spirituală. Hristos ia chip în interior, nădejdea slavei. — [The Review and Herald, 15 octombrie, 1901](#).

A deveni un truditor, a continua cu răbdare în facerea binelui, ceea ce necesită a lucra cu lepădare de sine, este o lucrare slăvită, asupra căreia Cerul zâmbește. Lucrarea făcută cu credincioșie este mai acceptabilă înaintea lui Dumnezeu decât închinarea cea mai zeloasă și care se crede a fi cea mai sfântă. Adevărata închinare este a lucra împreună cu Hristos. Rugăciunea, sfătuirea și vorbirea sunt roade ieftine ce sunt adesea legate pe pom, dar roadele manifestate prin fapte bune, prin îngrijirea de cei nevoiași, de orfani și de văduve sunt roade adevărate și cresc în mod natural într-un pom bun. — [Testimonies for the Church 2:24](#).

Suntem noi copii ai lui Dumnezeu? — Dumnezeu nu acceptă un serviciu sporadic. Nu accesele emoționale de evlavie ne fac copii ai lui Dumnezeu. Ei ne cheamă să lucrăm ținând seama de principii care sunt adevărate, neclintite și trainice. Dacă Hristos este în noi,

nădejdea slavei, va fi dat pe față printr-un caracter asemenea Lui. Noi trebuie să-l reprezentăm pe Hristos lumii așa cum El L-a reprezentat pe Tatăl. — [The Review and Herald, 11 ianuarie, 1898.](#) [39]

Vrem să manifestăm căldură și zel creștin, nu ca și când am face vreun lucru extraordinar, ci așa cum ne-am aștepta să facă orice creștin adevărat pentru noi, dacă ne-am afla în circumstanțe asemănătoare. — [Letter 68, 1898.](#)

Nu obosiți în facerea binelui — S-ar putea de multe ori ca eforturile noastre pentru alții să nu fie băgate în seamă și să pară zadarnice. Dar aceasta să nu fie o scuză pentru a obosi în facerea binelui. Cât de adesea mergea Isus să afle rod în plantele pe care le îngrijea și nu găsea nimic decât frunze! S-ar putea să fim dezamăgiți cu privire la rezultatul celor mai mari eforturi ale noastre, dar acest lucru n-ar trebui să ne facă indiferenți la durerile altora și să nu facem nimic. „Blestemați pe Meroza, a zis îngerul Domnului, blestemați, blestemați pe locuitorii Lui; căci n-au venit în ajutorul Domnului, printre oamenii viteji.” — [Testimonies for the Church 3:525.](#)

Făcând bine altora, facem pentru Hristos — Din ceea ce mi-a fost arătat, păzitorii Sabatului devin tot mai egoiști pe măsură ce acumulează bogății. Dragostea lor pentru Domnul Hristos și pentru poporul Lui, scade. Ei nu văd nevoile celor lipsiți, nici nu simt suferința și întristarea lor. Ei nu realizează că neglijându-i pe săraci și suferinzi îl neglijează pe Hristos și ușurând atât cât pot lipsurile și suferințele săracilor îl slujesc pe Isus. . .

„Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine.» Atunci îi vor răspunde și ei: «Doamne, când Te-am văzut flămând sau fiindu-ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav sau în temniță și nu ți-am slujit?» Și El, drept răspuns le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.» Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.” [Matei 25, 41-46.](#) [40]

Aici Isus Se identifică cu poporul Său suferind. Eu am fost cel flămând și însetat. Eu am fost străinul. Eu am fost cel gol. Eu am fost

cel bolnav. Eu am fost cel din închisoare. Când te bucurai de hrana de la mesele tale îmbelșugate, eu flămânzeam în cocioabă sau pe stradă nu departe de tine. Când Mi-ai închis ușa, în timp ce camerele mobilate bine stăteau neocupate, Eu nu aveam unde să-Mi plec capul. Garderobele îți erau pline cu o rezervă abundentă de haine de schimb pentru care au fost cheltuite în mod inutil mijloace pe care le-ai fi putut da nevoiașilor. Eu am fost lipsit de îmbrăcăminte confortabilă. Când tu te bucurai de sănătate, Eu eram bolnav. Nenorocirea M-a aruncat în închisoare și M-a legat cu lanțuri, doborându-Mi spiritul, lipsindu-Mă de libertate și speranță, în timp ce tu hoinăreai liber. Ce unitate exprimă Isus aici ca existând între El și ucenicii Săi suferinzi! El face din cazul lor propriul Său caz. El Se identifică a fi, în persoană, suferindul. Ia seama, creștin egoist: orice neglijare a săracului sau orfanului este o neglijare a lui Isus în persoana lor.

[41] Cunosc persoane care dau o mărturie înaltă, dar care au inima închisă în iubire de sine și egoism încât nu pot aprecia ceea ce scriu eu acum. Toată viață s-au gândit și au trăit numai pentru ele. Să facă un sacrificiu pentru binele altora, să se dezavantajeze pe ele pentru a-i avantaja pe alții, nici că se pune problema. Nu au nici cea mai mică idee că Dumnezeu le cere acest lucru. Eul este idolul lor. Săptămâni prețioase, luni și ani trec în veșnicie dar ele nu sunt înregistrate în ceruri cu fapte de bunătate, că au sacrificat pentru binele altora, că i-au hrănit pe flămânzi, i-au îmbrăcat pe cei goi sau că i-au primit pe străini. Această găzduire a străinilor, care presupune risc, nu este plăcută. Dacă aceste persoane ar ști că toți cei care caută să se împărtășească de belșugul lor sunt vrednici, atunci poate că ar fi convinse să facă ceva în această direcție. Totuși există virtute în a risca ceva. S-ar putea să găzduim îngeri. — [Testimonies for the Church 2:24-26](#).

Capitolul 5 — Parabola samariteanului milos

[42]

Natura religiei adevărate ilustrată — În întâmplarea samariteanului milos, Hristos ilustrează natura adevăratei religii. El arată că aceasta nu constă în sisteme, crezuri sau ritualuri, ci în fapte de iubire, în facerea celui mai mare bine altora, în bunătate veritabilă. . . . Astăzi este tot atât de mare nevoie în lume de această lecție ca și atunci când a fost rostită de Isus. Egoismul și formalitatea rece aproape că au stins focul iubirii și au risipit calitățile ce ar trebui să parfumeze caracterul. Mulți din cei care-I poartă numele au pierdut din vedere faptul că, fiind creștini, ei trebuie să-L reprezinte pe Hristos. Dacă nu manifestăm lepădarea de sine pentru binele altora în cercul familiei, între vecini, în biserică și oriunde ne-am afla, atunci nu suntem creștini, oricare ne-ar fi mărturisirea. — [The Desire of Ages, 497, 504.](#)

Cine este aproapele meu? — Întrebarea „Cine este aproapele meu?” ducea la dezbateri nesfârșite între iudei. Ei nu aveau nici un dubiu cu privire la păgâni și la samariteni. Aceștia erau niște străini și dușmani. Dar unde ar trebui făcută distincția între cei din națiunea lor și între diferitele clase ale societății? Pe cine ar trebui preotul, rabinul și învățătorul să considere ca fiind aproapele lor? Ei își petreceau viața într-un ciclu de ceremonii pentru a se curăți. Contactul cu mulțimea ignorantă și nepăsătoare, credeau ei, ar aduce întinare ce ar cere efort obositor pentru a o îndepărta. Trebuiau să-l

[43]

privească și pe cel „necurat” ca fiind aproapele lor? Hristos a dat răspuns la această întrebare prin parabola samariteanului milos. El a arătat că aproapele nostru nu este cineva care aparține aceleiași biserici sau credințe ca și noi. Nu are nici o legătură cu rasa, culoarea, categoria socială sau rangul. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru, orice suflet care este lovit și rănit de dușman, orice om care este proprietatea lui Dumnezeu. — [Christ's Object Lessons, 376.](#)

Ilustrat printr-o parabolă — Hristos se adresa unei audiențe numeroase. Fariseii, sperând să prindă de pe buzele Sale ceva ce

ar putea fi folosit pentru a-L condamna, au trimis pe un învățător al legii cu o întrebare: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Hristos a citit inimile fariseilor ca pe o carte deschisă și răspunsul Său a fost: „Ce este scris în lege? Cum citești în ea?” „El a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți.»»

«Bine ai răspuns,» i-a zis Isus, «fă așa și vei avea viața veșnică.»” Învățătorul legii a știut că prin propriu-i răspuns se condamnase pe sine, dar, dorind să se îndreptățească, a întrebat: „Cine este aproapele meu?”

Hristos a răspuns la această întrebare relatând un incident a cărui amintire era proaspătă în mintea ascultătorilor Lui. — [Manuscript 117, 1903](#).

„Un om,» a spus El, „se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort.”

[44] Călătorind de la Ierusalim spre Ierihon, călătorul trebuia să străbată o porțiune din pustiul Iudeii. Drumul trecea printr-un defileu sălbatic și stâncos, plin de tâlhari, unde aveau loc adesea scene de violență. Aici era locul unde călătorul a fost atacat, jefuit de toate obiectele de valoare și lăsat pe jumătate mort la marginea drumului. Cum stătea el astfel întins, un preot a trecut pe acolo. El l-a văzut pe om zăcând rănit și zdrobit, zbatându-se în propriu-i sânge, dar l-a lăsat fără a-i oferi ajutor. El „a trecut înainte pe alături.” Apoi a apărut un levit. Curios să știe ce s-a întâmplat, s-a oprit și l-a privit pe suferind. El era convins de ceea ce trebuia să facă, dar nu era o datorie plăcută. Dorea să nu fi venit pe acolo ca să nu-l fi văzut pe omul rănit. A căutat să se convingă de faptul că acest caz nu-i privea și „a trecut” și el „înainte pe alături.”

Un samaritean, călătorind pe același drum, l-a văzut pe suferind și a făcut lucrarea pe care ceilalți au refuzat s-o facă. Cu gingășie și bunătațe l-a îngrijit pe omul rănit. „Când l-a văzut i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănilor și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului și i-a zis: «Ai grijă de el și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.»” Preotul și levitul aveau amândoi pretenții de evlavie,

dar samariteanul a arătat că el era cu adevărat convertit. Nici pentru el nu era mai plăcut să facă această lucrare decât pentru preot și levit, dar, în spirit și în fapte, el s-a dovedit a fi în armonie cu Dumnezeu.

Dând această lecție, Domnul Hristos a prezentat principiile legii [45] într-o manieră directă și convingătoare, arătându-le ascultătorilor Săi că ei au neglijat îndeplinirea acestor principii. Cuvintele sale erau atât de hotărâte și clare, încât ascultătorii nu puteau găsi prilej să obiecteze. Învățătorul legii nu a găsit nimic de criticat în această lecție. Prejudicata lui cu privire la Hristos i-a fost îndepărtată, dar nu și-a biruit suficient neplăcerea națională ca să-l recunoască pe samaritean pe nume. Când Hristos a întrebat: „Care din acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui de căzuse între tâlhari?” el a răspuns: „Cel ce și-a făcut milă cu el.”

Atunci Isus i-a spus: „du-te și fă și tu la fel.” Arată aceeași bunătate duiosă față de cei în nevoie. În felul acesta vei da dovadă că păzești întreaga lege. — [Christ's Object Lessons, 379, 380.](#)

Oricine-i în nevoie este aproapele nostru — Orice ființă ome-nească ce are nevoie de simpatia noastră și de serviciile noastre pline de bunătate este aproapele nostru. Suferinzii și nevoiașii de toate categoriile sunt semenii noștri, iar când nevoile lor sunt aduse la cunoștința noastră, avem datoria să-i ajutăm cât ne stă în putință. — [Testimonies for the Church 4:226, 227.](#)

Prin această parabolă a fost stabilită pentru totdeauna datoria omului față de aproapele lui. Noi trebuie să îngrijim de fiecare caz în suferință și să ne privim ca agenți ai lui Dumnezeu care să-i ușureze pe nevoiași folosindu-ne absolut toate capacitățile. Noi trebuie să fim împreună lucrători cu Dumnezeu. Sunt unii care manifestă mare afecțiune față de rudele, prietenii și preferații lor, dar care nu sunt buni și miloși cu cei care au nevoie de înțelegere plină de blândețe, de bunătate și iubire. Să ne întrebăm cu toată seriozitatea inimii: Cine este aproapele meu? Aproapele nostru nu sunt doar persoanele cu care ne asociem și prietenii noștri apropiați; nu sunt pur și simplu cei care aparțin bisericii noastre sau care gândesc la fel ca noi. [46] Aproapele nostru este întreaga familie omenească. Noi trebuie să facem bine tuturor oamenilor și în special celor din familia credinței. Noi trebuie să oferim lumii o demonstrație a ceea ce înseamnă să împlinești legea lui Dumnezeu. Trebuie să-L iubim pe Dumnezeu în

mod suprem și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. — [The Review and Herald, 1 ianuarie, 1895.](#)

Religia adevărată reprezentată greșit — Preotul și levitul au fost să se închine la templu, al cărui serviciu a fost stabilit de însuși Dumnezeu. Era un privilegiu înalt și măreț să participi la acel serviciu, iar preotul și levitul gândeau că, după ce au fost onorați în felul acesta, era înjositor să slujească unui necunoscut suferind la marginea drumului. Ei au neglijat astfel ocazia deosebită pe care Dumnezeu le-a oferit-o, ca agenți ai Săi, de a binecuvânta o ființă omenească.

Mulți fac astăzi o greșeală asemănătoare. Ei își clasifică datoriile în două categorii deosebite. O categorie este alcătuită din lucruri mărețe, reglementate de legea lui Dumnezeu. Cealaltă categoric este alcătuită din lucruri așa-numite mărunte prin care este ignorată porunca „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Această sferă a lucrării este lăsată pe seama capriciului, supusă înclinației sau impulsului. În felul acesta caracterul este deteriorat, iar religia lui Hristos reprezentată greșit.

Există unii care cred că este înjositor pentru demnitatea lor să slujească omenirii suferinde. Mulți îi privesc cu indiferență și cu dispreț pe cei care și-au adus la ruină templul sufletului. Alții îi neglijează pe săraci din alt motiv. Ei cred că lucrează pentru cauza lui Dumnezeu căutând să clădească vreun proiect de seamă. Gândind că fac o lucrare măreață, nu se pot opri pentru a lua seama la nevoile celor săraci și nenorociți. Pentru avansarea lucrării lor, presupusă măreață, s-ar putea chiar ca ei să-i asuprească pe săraci, să-i plaseze în circumstanțe grele, să le încalce drepturile sau să le neglijeze nevoile. Totuși ei cred că aceste lucruri sunt justificabile, deoarece ei ajută la avansarea cauzei lui Hristos. — [Christ's Object Lessons, 382, 383.](#)

Aria întinsă a cerințelor legii lui Dumnezeu — A lăsa pe aproapele suferind fără să-i dai ajutor este o spărtură în legea lui Dumnezeu. El l-a adus pe preot pe acel drum ca să poată vedea cu ochii lui un caz care avea nevoie de milă și de ajutor. Preotul însă, deși deținea o poziție sfântă și lucrarea lui era să arate milă și să facă bine, a trecut înainte pe alături. Caracterul său a fost expus în adevărata lui natură înaintea îngerilor lui Dumnezeu. El putea să pretindă a face rugăciuni lungi dar nu putea să păzească principiile

legii de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproapele ca pe el însuși. Levitul era din aceeași seminție ca și suferindul rănit și lovit. Când levitul trecea pe drum, tot cerul privea să vadă dacă inima îi va fi mișcată de durerea omenească. Atunci când l-a văzut pe om a fost convins de ceea ce trebuia să facă, dar pentru că nu era o datorie plăcută, dorea să nu fi trecut pe acolo și să nu-l fi văzut pe omul rănit și zdrobit, gol și murind în nevoie de ajutor de la aproapele lui. El a mers în drumul lui încercând să se convingă de faptul că aceea nu era problema lui și că nu trebuia să se necăjească cu privire la cazul acela. Având pretenția de a prezenta legea și de a fi un slujbaș al lucrurilor sfinte, el a trecut totuși înainte pe alături.

Ascuns în stâlpul de nor, Domnul Isus a dat îndrumări speciale cu privire la îndeplinirea faptelor de milă față de om și animale. Deși legea lui Dumnezeu cere dragoste supremă față de Dumnezeu și nepărtinitoare față de aproapele, aria întinsă a cerințelor sale cuprinde creaturile necuvântătoare care nu-și pot exprima în cuvinte nevoile sau suferințele. „Dacă vezi măgarul fratelui tău sau boul lui căzut pe drum, să nu-l ocolești, ci să-i ajuți să-l ridice.” Cine îl iubește pe Dumnezeu nu numai că-și va iubi aproapele, dar va avea și milă duioasă față de creaturile făcute de Dumnezeu. Când Spiritul lui Dumnezeu locuiește în om, îl conduce să ușureze suferința, nu să creeze suferință. — [The Review and Herald, 1 ianuarie, 1895.](#)

[48]

Principiile legii lui Dumnezeu au fost uitate — Preotul și levitul nu aveau nici o scuză pentru indiferența și răceala inimii lor. Legea milei și bunătații a fost arătată clar în scrierile Vechiului Testament. Lucrarea încredințată lor era de a sluji chiar unor asemenea cazuri precum cel pe lângă care au trecut cu atâta răceală. Dacă ei ascultau de legea pe care pretindeau că o respectă, nu ar fi trecut pe lângă omul acela fără să-l ajute. Dar ei au uitat principiile legii pe care Hristos, învăluit în stâlpul de nor, le-a dat-o părinților lor în timp ce-i conducea prin pustiu. . . .

Cine este aproapele meu? Aceasta este o întrebare pe care toate bisericile noastre au nevoie să o înțeleagă. Dacă preotul și levitul ar fi înțeles când au citit codul evreiesc, l-ar fi tratat pe omul rănit cu totul altfel. — [Manuscript 117, 1903.](#)

Condițiile moștenirii vieții veșnice — Condițiile pentru moștenirea vieții veșnice sunt arătate clar de Mântuitorul, în maniera cea mai simplă. Omul care a fost rănit și jefuit reprezintă pe cei care

[49] au nevoie de preocuparea, mila și iubirea noastră. Dacă noi neglijăm cazurile celor nevoiași și nenorociți care vin în atenția noastră, indiferent cine ar putea fi, nu avem asigurarea vieții veșnice; deoarece nu ne îndeplinim datoriile pe care Dumnezeu le-a așezat asupra noastră. Dacă nu suntem miloși față de oameni pentru că nu ne sunt rude sau prieteni, atunci călcăm cea de-a doua poruncă mare de care depind celelalte șase. Cine greșește într-un punct se face vinovat de toate. Cei care nu-și deschid inima la nevoile și suferințele omenirii nu și-o vor deschide nici la cerințele lui Dumnezeu arătate în primele patru precepte ale Decalogului. Idolii stăpânesc inima și afecțiunile, iar Dumnezeu nu este onorat și nu împărătește suprem. — [Testimonies for the Church 3:524](#).

Ocazia ta și a mea — Dumnezeu le dă astăzi oamenilor ocazia să arate dacă-și iubesc aproapele. Cel care iubește cu adevărat pe Dumnezeu și pe aproapele lui manifestă milă față de săraci, suferinzi, răniți și cei gata să moară. Dumnezeu cheamă pe fiecare om să-și îndeplinească lucrarea pe care a neglijat-o până acum și să caute să restaureze chipul moral al Creatorului în omenire. — [Letter 113, 1901](#).

Cum să-l iubim pe aproapele ca pe noi înșine — Putem să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine numai când Îl iubim pe Dumnezeu în mod suprem. Iubirea față de Dumnezeu va aduce ca roadă iubire față de semenii noștri. Mulți cred că este imposibil să iubești pe aproapele dar aceasta este singura roadă veritabilă a creștinismului. Iubirea față de alții înseamnă a te îmbrăca cu Domnul Isus; înseamnă a umbla și a lucra având în vedere lumea nevăzută. În felul acesta trebuie să privim la Isus, Autorul și desăvârșitorul credinței noastre. — [The Review and Herald, 26 iunie, 1894](#).

Secțiunea 3 — Modelul Noului Testament

[50]

[51]

Gând prețios

[52]

Urmașii Lui Hristos au fost răscumpărați pentru slujire. Domnul nostru ne învață că adevăratul obiectiv al vieții este slujirea. Hristos însuși a fost un lucrător și dă tuturor urmașilor Săi legea servirii lui Dumnezeu și a semenilor. Aici El a prezentat lumii o concepție mai înaltă a vieții decât a cunoscut ea vreodată. Trăind pentru a servi altora, omul este adus în legătură cu Hristos. Legea slujirii devine veriga de legătură ce ne unește cu Dumnezeu și cu semenii.

Hristos încredințează servilor Lui „bunurile Sale” — ceva ce trebuie pus în folosință pentru El. El dă fiecărui om lucrarea lui. Fiecare își are locul lui în planul veșnic al cerului și trebuie să lucreze în cooperare cu Hristos pentru salvarea sufletelor. Tot la fel de sigur ca și locașul pregătit pentru noi în cer, este locul special destinat pe pământ ca să lucrăm pentru Dumnezeu. — [Christ's Object Lessons, 326, 327.](#)

Capitolul 6 — Exemplul nostru în lucrarea de binefacere

[53]

*„Căci Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească.”
Marcu 10:45.*

Hristos stă înaintea noastră ca marele model — Faceți din lucrarea lui Hristos exemplul vostru. Totdeauna El mergea pretutindeni făcând bine — hrănindu-i pe cei flămânzi și vindecându-i pe bolnavi. Nici unul dintre cei care au venit la El ca să găsească milă nu a fost dezamăgit. Comandantul curților cerești a fost făcut trup și a locuit printre noi, iar lucrarea vieții Lui este un exemplu al lucrării ce ar trebui s-o facem noi. Iubirea lui plină de milă și gingășie mustră egoismul și răceala inimii noastre. — [Manuscript 55, 1901](#).

Hristos a stat în fruntea omenirii în haine omenești. Atitudinea lui era atât de plină de simpatie și iubire încât nici celui mai sărac nu-i era frică să vină la El. Era bun cu toți, ușor de abordat chiar și de cei mai de jos. Mergea din casă în casă vindecându-i pe bolnavi, hrănindu-i pe cei flămânzi, mângâindu-i pe cei întristați, ușurându-i pe cei apăsăți, vestind pacea celor nenorociți. . . . El a fost binevoitor să se umilească și să se lepede de sine. Nu a căutat să se distingă, ci a fost slujitorul tuturor. Hrana și băutura Lui erau să aducă mângâiere și alinare altora, și bucurie celor triști și cu inima împovărată cu care venea zilnic în legătură.

[54] Hristos ne stă înaintea ca Omul model, marele Misionar medical — un exemplu de urmat pentru toți. Iubirea Lui curată și sfântă îi binecuvânta pe toți cei care veneau în sfera Lui de influență. Caracterul Lui era cu totul desăvârșii, fără nici cea mai mică urmă de păcat. El a venit ca expresie a iubirii perfecte a lui Dumnezeu, nu ca să zdrobească, nu ca să judece și să condamne, ci ca să vindece orice caracter slab și cu defecte, să-i scape pe bărbați și femei de sub puterea lui Satana. El este Creatorul, Răscumpărătorul și Susținătorul neamului omenesc. El le face tuturor invitația: „Veniți la Mine, toți

cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

Care este atunci exemplul pe care trebuie să-l dăm lumii? Să facem aceeași lucrare pe care marele Misionar medical a făcut-o în dreptul nostru. Să urmăm calea lepădării de sine pe care a pășit Hristos. — [Special Testimonies, Seria B 8:31, 32.](#)

Hristos avea milă — Când a văzut Hristos gloatele adunate în jurul Lui, „I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor.” El a văzut boala, mâhnirea, lipsa și degradarea mulțimilor care se înghesuiau pe urmele Lui. El vedea nevoile și durerile oamenilor din lumea întreagă. Atât în clasele înalte cât și în cele de jos, printre cei mai onorați precum și printre cei mai decăzuți, vedea suflete care tânjeau după binecuvântarea pe care venise s-o aducă. . . .

Astăzi există aceleași nevoi. Lumea are nevoie de lucrători care să lucreze, ca și Hristos, pentru cei suferinzi și păcătoși. Există cu adevărat e mulțime la care trebuie să se ajungă. Lumea este plină de boală, suferință, nenorocire și păcat. Este plină de cei care au nevoie să li se slujească — cei slabi, cei neajutorați, cei ignoranți și cei decăzuți. — [Testimonies for the Church 6:254.](#)

Modelul pe care să-l urmăm — Adevăratul spirit misionar este spiritul lui Hristos. Mântuitorul lumii a fost marele misionar model Mulți dintre urmașii Lui au trudit în mod stăruitor și neegoist pentru cauza salvării omenirii, dar truda lor nu poate fi comparată cu lepădarea de sine, sacrificiul și mărinimia Exemplului nostru.

Dragostea pe care Hristos a manifestat-o față de noi nu are egal. Cu câtă stăruință a trudit El! Cât de adesea se afla singur în rugăciune fierbinte, pe munte sau retras în grădină, revărsându-și cererile cu strigăte tari și cu lacrimi! Cu câtă perseverență își prezenta cererile în favoarea păcătoșilor! Chiar și pe cruce, în dragostea Lui profundă pentru cei pe care a venit să-i salveze, și-a uitat propriile suferințe. Cât de rece ne este dragostea și cât de slab interesul în comparație cu iubirea și preocuparea manifestate de Mântuitorul nostru! Isus S-a dat pe sine ca să răscumpere neamul omenesc și totuși cât de repede găsim scuze ca să nu dăm tot ce avem pentru Isus! Mântuitorul nostru S-a supus muncii istovitoare, umilirii și suferinței. A fost

[55]

respins, batjocorit, sfidat în timp ce era angajat în lucrarea măreață pe care a venit s-o împlinească pe pământ.

Vă întrebați voi, frații și surorile mele: Ce model să imit? Eu nu vă îndrept către oameni mari și buni, ci către Mântuitorul lumii. Dacă vrem să avem adevăratul spirit misionar, trebuie să fim plini de iubirea lui Hristos, să privim la Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, să-I studiem caracterul, să cultivăm spiritul Său de blândețe și umilință și să mergem pe urmele Lui.

[56] Mulți presupun că spiritul misionar, calificarea pentru lucrare misionară este un dar sau o înzestrare specială așezată asupra pastorilor și câtorva membri ai bisericii, iar toți ceilalți sunt doar spectatori. Nu a existat vreodată o greșală mai mare. Fiecare creștin adevărat va avea un spirit misionar, deoarece a fi creștin înseamnă a fi ca Hristos. Nimeni nu trăiește pentru sine, iar dacă „cineva nu are spiritul lui Hristos, nu este al Lui.” Oricine a gustat din puterile lumii viitoare, fie ei tânăr sau bătrân, învățat sau neînvățat, va fi mișcat de spiritul care l-a impulsionat pe Hristos. Primul impuls al inimii reînnoite este de a-i aduce și pe alții la Mântuitorul. Cei care nu au această dorință dau dovadă de faptul că și-au pierdut dragostea dintâi. Ei ar trebui să-și cerceteze inimile îndeaproape în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și să caute cu seriozitate un nou botez cu Duhul lui Hristos. Să se roage pentru o înțelegere mai profundă a acelei iubiri minunate pe care Isus a manifestat-o față de noi, părăsind ținuturile slavei și venind într-o lume căzută pentru a-i salva pe cei care pier. — [Ibid.](#), 5:385, 386.

Felul în care Hristos interpretează Evanghelia — Însărcinarea divină nu are nevoie de reformă. Metoda Lui Hristos de prezentare a adevărului nu are nevoie să fie îmbunătățită. Mântuitorul le-a dat ucenicilor lecții practice, învățându-i cum să lucreze astfel încât sufletele să se bucure în adevăr. El simpatiza cu cei trudiți, împovărați și asupriți. El mergea pretutindeni făcând bine. El le-a interpretat oamenilor Evanghelia prin binele pe care l-a făcut, prin cuvinte de iubire și fapte de bunătate.

Deși perioada lucrării Sale publice a fost scurtă, El și-a îndeplinit misiunea pentru care venise. Cât de impresionante erau adevărurile pe care le învăța! Cât de completă lucrarea vieții Lui! Ce hrană spirituală împărțea zilnic când prezenta pâinea vieții la mii de suflete

flămânde! Viața Lui era o slujbă vie pentru lume. Nu a promis nimic fără să și împlinească.

Cuvintele vieții erau prezentate cu atâta simplitate, încât și un copil putea să le înțeleagă. Bărbați, femei și copii erau atât de impresionați de maniera Lui de a explica Scripturile, încât prindeau și intonația vocii Lui, făceau aceleași sublinieri în cuvintele lor și îi imitau gesturile. Tinerii prindeau spiritul Lui de slujire și căutau să se modeleze după felul Lui de a fi, plin de har și să-i ajute pe cei pe care-i vedeau că au nevoie de ajutor.

[57]

Așa cum putem distinge cursul unei ape după dunga de verdeață pe care o produce, așa putea fi văzut Hristos în faptele de milă care I-au marcat calea la fiecare pas. Pe oriunde mergea, răsărea sănătatea, iar fericirea venea după El. Orbii și surzii se bucurau în prezența Lui. Cuvintele Sale pentru ignoranți le deschideau un izvor de viață. El împărțea întruna binecuvântări din abundență. Acestea erau comorile adunate ale veșniciei, oferite în Hristos, darul bogat al Domnului pentru om.

Lucrarea lui Hristos pentru om nu este terminată. Ea continuă astăzi. În același fel, ambasadorii Lui trebuie să predice Evanghelia și să arate dragostea Sa plină de milă față de sufletele pierdute, care pier. Ei trebuie să facă o demonstrație practică a adevărului Evangheliei printr-un interes neegoist față de cei care au nevoie de ajutor. Această lucrare cuprinde mult mai mult decât predicarea. Evanghelizarea lumii este lucrarea pe care Dumnezeu a dat-o celor care merg înainte în numele Său. Ei trebuie să colaboreze cu Hristos, descoperindu-le celor gata să piară dragostea lui plină de duioșie și de milă. Dumnezeu cheamă mii de oameni să lucreze pentru El, nu predicând pentru cei care cunosc adevărul pentru acest timp, ci avertizându-i pe cei care nu au auzit niciodată ultima solie a harului. Lucrați cu inima plină de o dorință stăruitoare pentru suflete. Faceți lucrare medicală misionară. În felul acesta veți câștiga acces la inimile oamenilor și calea va fi pregătită pentru o proclamare mai hotărâtă a adevărului.

[58]

Cine sunt împreună lucrători cu Hristos în această binecuvântată lucrare medicală misionară? Cine a învățat lecțiile Maestrului și știe cum să lucreze cu îndemânare cu sufletele pentru care a murit Hristos? O, avem atât de mare nevoie de medici pentru suflet care

au fost educați în școala lui Hristos și care pot lucra în rândurile Lui.
— [The Review and Herald, 17 decembrie, 1914.](#)

Capitolul 7 — Vizitarea — Planul Noului Testament [59]

Metodele de lucru ale lui Hristos — Putem învăța lecții valoroase din metodele de lucru ale lui Hristos. El nu a folosit doar o metodă, ci în diferite moduri a căutat să câștige atenția mulțimii, pentru a le putea proclama adevărurile Evangheliei.

Lucrarea principală a Lui Hristos a fost de a sluji săracilor, nevoiașilor și ignoranților. Cu simplitate, deschidea înaintea lor binecuvântările pe care le puteau primi și astfel le trezea foamea sufletului pentru pâinea vieții. Viața lui Hristos este un exemplu pentru toți urmașii Săi. Datoria tuturor celor care au învățat calea vieții este de a-i învăța pe alții ce înseamnă să crezi în Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți se află în umbra morții și au nevoie să fie instruiți în adevărurile Evangheliei. Aproape întreaga omenire zace în răutate. Totuși noi avem cuvinte de speranță pentru cei care stau în întuneric. — [The Review and Herald, 9 mai, 1912.](#)

Varietatea lucrării lui Hristos din casă în casă — Mântuitorul nostru a mers din casă în casă vindecând bolnavii, mângâindu-i pe cei triști, alinându-i pe suferinzi și proclamând pacea celor nefericiți. El i-a luat pe copilași în brațe și i-a binecuvântat, iar mamelor epuizate le-a spus cuvinte de speranță și mângâiere. El a întâmpinat fiecare formă a durerii și nenorocirii omenești cu o gingășie și blândețe statornică. Nu a lucrat pentru El, ci pentru alții. A fost slujitorul tuturor. Hrana și băutura Lui erau de a aduce speranță și tărie tuturor celor cu care venea în contact. — [Gospel Workers, 188.](#)

[60]

Metoda lui Hristos aduce adevărat succes — Numai metoda lui Hristos va aduce adevărat succes în a ajunge la oameni. Mântuitorul S-a amestecat cu oamenii ca unul care le dorea binele. El a arătat compasiune față de ei, a slujit nevoilor lor și le-a câștigat încrederea. Apoi i-a îndemnat: „Vino după Mine.” — [Ministry of Healing, 143.](#)

În felul acesta a fost stabilită Biserica Creștină. Mai întâi, Hristos a ales câteva persoane și le-a chemat să-L urmeze. Apoi ele au mers în căutarea rudelor și cunoștințelor lor și le-au adus la Hristos. Acesta

este felul în care trebuie să lucrăm și noi. Câteva suflete, alese și înrădăcinate pe deplin în adevăr, vor lucra pentru alții ca și primii ucenici. — [The Review and Herald, 8 decembrie, 1885.](#)

Exemplul divin în evanghelizare personală — Isus a venit în contact personal cu oamenii. El nu a stat la înălțime și departe de cei care aveau nevoie de ajutorul Lui. El a intrat în casele oamenilor, i-a mângâiat pe cei care jeleau, i-a ridicat pe bolnavi, i-a deșteptat pe nepăsători și a mers peste tot făcând bine. Dacă urmăm pe Isus trebuie să facem ce a făcut El și să le dăm oamenilor același fel de ajutor pe care l-a dat El. — [Ibid., 24 april, 1888.](#)

Nu predicarea este cea mai importantă, ci lucrarea din casă în casă, discutând din Cuvânt și explicând Cuvântul. Acei lucrători care vor urma metodele lui Hristos vor câștiga suflete ca răsplată. — [Gospel Workers, 468.](#)

[61] Domnul dorește ca fiecărui suflet să-i fie adus cuvântul harului Său. Într-o mare măsură, aceasta trebuie îndeplinită prin lucrare personală. Lucrarea Lui a fost alcătuită în mare parte din întrevederi personale. El respecta cu credincioșie discuția cu un singur suflet. Adeseori, prin acel suflet, solia se răspândea la mii de suflete. — [Christ's Object Lessons, 229.](#)

Cei doisprezece trimiși la lucru din casă în casă — În această prima călătorie, ucenicii aveau să meargă numai acolo unde a mers Isus înaintea lor și și-a făcut prieteni. . . . Nimic nu trebuia să le abată mintea de la lucrarea lor măreață sau să stârnească în vreun fel opoziție și să închidă ușa pentru înaintarea lucrării. Ei nu aveau să adopte îmbrăcămintea învățătorilor religioși nici să-și deghizeze înfățișarea pentru a se deosebi de țărani umili. Nu aveau să intre în sinagogi și să adune oamenii pentru servicii publice. Eforturile lor trebuiau depuse în lucrarea din casă în casă. . . . Aveau să intre cu salutarea frumoasă: „Pacea să fie peste casa aceasta.” Acea casă avea să fie binecuvântată de rugăciunile lor, de cântările de laudă și de deschiderea Scripturilor în cercul familiei. — [The Desire of Ages, 351, 352.](#)

La fel și cei șaptezeci — Chemându-i pe cei doisprezece în jurul Său, Hristos le-a poruncit să plece câte doi prin orașe și sate. Nimeni nu a fost trimis singur, ci frate a fost asociat cu frate, prieten cu prieten. Astfel ei se puteau ajuta și încuraja unul pe altul, sfătuindu-se și rugându-se împreună. Tăria fiecăruia completa slăbiciunile

celuilalt. În același fel El i-a trimis apoi pe cei șaptezeci. A fost scopul Mântuitorului ca mesagerii Evangheliei să fie întovărășiți astfel. Lucrarea de evanghelizare din zilele noastre ar fi mult mai plină de succes dacă acest exemplu ar fi urmat mai îndeaproape. — *Ibid.*, 350.

Pavel a mers din casă în casă — Pavel, pe lângă lucrarea publică, mergea din casă în casă predicând pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos. El îi întâlnea pe oameni la casele lor și îi îndemna cu lacrimi, proclamându-le sfatul lui Dumnezeu în întregime. — *The Review and Herald*, 24 aprilie, 1888. [62]

Secretul puterii și succesului lui Pavel — Pavel a spus într-o ocazie: „Știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintâi de când am pus piciorul pe pământul Asiei. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi și în mijlocul încercărilor pe care mi le ridicau uneltirile iudeilor. Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case.”...

Aceste cuvinte explică secretul puterii și succesului lui Pavel. El nu a reținut nimic din ceea ce era pentru binele oamenilor. L-a predicat pe Hristos în public, în piețe și în sinagogi. A învățat din casă în casă, folosindu-se de relațiile familiale ale cercului căminului. I-a vizitat pe bolnavi și întristați, mângâindu-i pe suferinzi și ridicându-i pe cei apăsăți, în tot ce a spus și a făcut, a predicat un Mântuitor răstignit și înviat. — *The Youth's Instructor*, 22 noiembrie, 1900.

De asemenea, Pavel a găsit acces la alții prin meseria lui — În timpul perioadei lungi de lucru în Efes, unde timp de trei ani de zile a depus un efort evanghelistic activ, Pavel a lucrat din nou în meseria lui. ...

Erau unii care obiectau cu privire la faptul că Pavel lucra cu mâinile lui, declarând că nu se potrivea cu lucrarea unui predicator al Evangheliei. De ce trebuia Pavel, un pastor de cel mai înalt rang, să conecteze astfel lucrul mecanic cu predicarea Cuvântului? Nu era lucrătorul vrednic de munca lui? De ce trebuia să petreacă făcând corturi un timp care, după toate aparențele, putea fi folosit mai bine? [63]

Pavel nu vedea timpul petrecut astfel ca fiind pierdut. În timp ce lucra cu Aquila, el ținea legătura cu Marele învățător, ne pierzând nici o ocazie de a da mărturie pentru Mântuitorul și de a-i ajuta pe cei care aveau nevoie de ajutor. Mintea lui era mereu în căutare de

cunoștințe spirituale. Le dădea tovarășilor lui de lucru instrucțiuni în lucruri spirituale și a dat un exemplu de hărnicie și meticulozitate. El era un lucrător rapid, îndemânat, sârguincios în lucru, „plin de râvnă cu duhul, slujind Domnului.” Lucrând în meseria lui, apostolul a avut acces la o clasă de oameni la care nu ar fi ajuns altfel. . . .

Uneori Pavel lucra zi și noapte, nu numai pentru întreținerea sa, dar și pentru a-i putea ajuta pe tovarășii lui de lucru. și-a împărțit câștigul cu Luca și l-a ajutat pe Timotei. Uneori a suferit de foame ca să poată ușura nevoile altora. Viața lui a fost neegoistă. — [The Acts of the Apostles, 351, 352.](#)

Exemplul practic al lui Pavel pentru laici care se întrețin singuri — Pavel a așezat un exemplu împotriva simțământului care câștiga atunci influență în biserică, și anume că Evanghelia putea fi proclamată cu succes numai de cei care erau cu totul eliberați de necesitatea lucrului fizic. El a ilustrat în mod practic ceea ce poate fi făcut de laici consacrați în multe locuri unde oamenii nu cunosc adevărurile Evangheliei. Metoda lui i-a inspirat pe mulți truditores umili cu o dorință de a face ce pot pentru avansarea cauzei lui Dumnezeu, în timp ce se întrețineau prin muncă zilnică.

[64] Aquila și Priscila nu au fost chemați să-și dedice tot timpul lucrării Evangheliei, totuși acești muncitori umili au fost folosiți de Dumnezeu ca să-i arate lui Apolo mai clar calea adevărului. Domnul angajează diferite instrumente pentru îndeplinirea scopurilor Sale. În timp ce unii, cu talente deosebite, sunt aleși să-și dedice toate energiile lucrării de învățare și predicare a Evangheliei, mulți alții, peste care nu au fost niciodată puse mâini omenitești pentru hirotonisire, sunt chemați să joace o parte importantă în salvarea sufletelor.

Există un câmp întins înaintea lucrătorului Evangheliei care se întreține singur. Mulți pot câștiga o experiență valoroasă în slujire, folosind o parte a timpului lucrând vreo meserie și prin metoda aceasta se pot dezvolta lucrători puternici pentru serviciu important în câmpuri nevoiașe. — [Ibid., 335.](#)

Mergeți în spiritul cu care a fost înzestrat Pavel — Mergeți la toți vecinii voștri pe rând și apropiați-vă de ei până când inimile le sunt încălzite de dragostea și interesul vostru neegoist. Simpatizați cu ei, rugați-vă cu ei, urmăriți ocaziile de a le face bine și, pe cât posibil, adunați câțiva laolaltă și deschideți Cuvântul lui Dumnezeu înaintea minții lor întunecate. Vegheați într-una ca unii care trebuie

să dați socoteală pentru sufletele oamenilor și folosiți cât se poate de bine privilegiile pe care Dumnezeu vi le dă de a lucra cu El în via Lui morală.

Nu neglijați să le vorbiți vecinilor voștri și să le faceți tot binele ce vă stă în putere ca să puteți „cu orice preț, salva pe unii.” Avem nevoie să căutăm acel spirit care l-a constrâns pe apostolul Pavel să meargă din casă în casă, îndemnând stăruitor, cu lacrimi și învățând „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos.” — [The Review and Herald, 13 martie, 1888.](#)

Primele lucrări ale bisericii Noului Testament — Primele lucrări ale bisericii Noului Testament au fost văzute când credincioșii și-au căutat prietenii, rudele, cunoștințele și, cu inimile pline de iubire, le-au spus ceea ce a făcut Isus pentru ei. — [Special Testimonies, Seria A 2a:17.](#)

[65]

Succesul planului Noului Testament — Cu cât este urmat mai îndeaproape planul Noului Testament în lucrarea misionară, cu atât mai mare va fi succesul eforturilor depuse. Noi ar trebui să lucrăm așa cum a făcut-o Învățătorul nostru divin, plantând semințele adevărului cu grijă, preocupare și lepădare de sine. Dacă vrem să nu obosim în facerea binelui, trebuie să avem mintea lui Hristos. Viața lui a fost un sacrificiu neîncetat pentru binele altora. Trebuie să-I urmăm exemplul. — [Testimonies for the Church 3:210.](#)

[66] Capitolul 8 — Dorca — Lucrarea și influența ei

Readusă la viață pentru a continua slujirea — În timpul activității sale, Petru i-a vizitat pe credincioșii din Lida. Aici l-a vindecat pe Enea „care zăcea de opt ani olog în pat. «Enea,» i-a zis Petru, «Isus Hristos te vindecă; scoală-te și fă-ți patul.» și Enea s-a sculat îndată. Toți iudeii din Lida și din Saronă l-au văzut și s-au întors la Domnul.”

În Iope, care era lângă Lida, locuia o femeie numită Dorca, ale cărei fapte bune au făcut-o mult iubită. Ea era o ucenică vrednică a lui Isus, iar viața ei era plină cu fapte de bunătate. Știa cine avea nevoie de îmbrăcăminte confortabilă și cine avea nevoie de simpatie. Ea servea cu bunăvoință săracilor și celor întristați. Degetele ei pricepute erau mai active decât limba ei.

„În vremea aceea, s-a îmbolnăvit și a murit.” Biserica din Iope și-a dat seama de pierderea suferită și, auzind că Petru se află la Lida, credincioșii au trimis la el mesageri să-l roage: „«Nu pregeta să vii până la noi.» Petru s-a sculat și a plecat împreună cu ei. Când a sosit, l-au dus în odaia de sus. Toate văduvele l-au înconjurat plângând și i-au arătat hainele și cămășile pe care le făcea Dorca pe când era cu ele.” Nu este de mirare că ele plângeau și că lacrimi fierbinți cădeau peste trupul neînsufletit, dacă avem în vedere viața de servire pe care a trăit-o Dorca.

[67] Inima apostolului a fost mișcată de milă văzând mâhnirea lor. Apoi, dând direcțiuni ca prietenii întristați să părăsească încăperea, a îngenuncheat și s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu ca să-i restabilească Dorcăi viața și sănătatea. Întorcându-se spre trup a zis: „«Tabita, scoală-te!» Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor.” Dorca a fost de mare ajutor bisericii și Dumnezeu a văzut potrivit s-o aducă înapoi din ținutul vrăjmașului, ca îndemânarea și energia ei să continue a fi o binecuvântare pentru alții și că prin această manifestare a puterii Sale să poată fi întărită cauza lui Hristos. — [The Acts of the Apostles, 131, 132.](#)

O ucenică vrednică — Ea [Dorca] a fost o ucenică vrednică a lui Isus Hristos, iar viața i-a fost caracterizată prin fapte de bunătate și iubire față de săraci și întristați și prin zel pentru cauza adevărului. Moartea ei a fost o mare pierdere, iar tânăra biserică nu se putea lipsi de eforturile ei nobile. . . .

Această lucrare măreață de a o învia a fost mijlocul de convertire la credința lui Isus a multora în Iope. — [Spirit of Prophecy 3:323, 324](#).

Secțiunea 4 — Evanghelizarea vecinătății

[68]

Gând prețios

[69]

Membrii bisericii trebuie să facă lucrare de evanghelizare în casele vecinilor lor care încă nu au primit o dovadă deplină a adevărului pentru acest timp. Prezentarea adevărului din casă în casă cu iubire și simpatie este în armonie cu instrucțiunile pe care Hristos le-a dat ucenicilor Lui când i-a trimis în prima lor călătorie misionară. Se poate ajunge la inimile multora prin cântări de laudă lui Dumnezeu, prin rugăciuni umile, din inimă, printr-o prezentare simplă a adevărului biblic în cercul familiei. Lucrători divini vor fi prezenți ca să convingă inimile. „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele,” este făgăduința Lui. Cu asigurarea unei prezențe permanente a unui asemenea Ajutor, putem să lucrăm cu speranță, credință și curaj. . . .

[70]

Frații și surorile mele, predați-vă lui Dumnezeu pentru servire. Nu lăsați nici o ocazie să treacă nefolosită. Vizitați-i pe cei care locuiesc aproape de voi și încercați să ajungeți la inima lor prin simpatie și bunătate. Vizitați-i pe bolnavi și suferinzi și arătați că vă interesează cu adevărat situația lor. Dacă este posibil, faceți ceva pentru ei să se simtă mai bine. Prin aceste metode puteți ajunge la inimile lor și spune un cuvânt pentru Hristos. Numai veșnicia va descoperi cât de întins poate fi un asemenea domeniu al lucrării. — [The Review and Herald, 21 noiembrie, 1907.](#)

Capitolul 9 — Tipuri de lucrare în evanghelizarea vecinilor

[71]

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” Matei 5:16.

O lucrare mare înaintea bisericilor noastre — Există o lucrare pentru bisericile noastre de care puțini au idee. . . . Va trebui să dăm din mijloacele noastre pentru întreținerea lucrătorilor din câmpul secerișului și ne vom bucura de snopii adunați. Dar, în timp ce acest lucru este adevărat, mai există o lucrare, încă neatinsă, ce trebuie făcută. Misiunea lui Hristos a fost de a-i vindeca pe bolnavi, de a-i încuraja pe cei deznădăjduiți și de a-i mângâia pe cei cu inima zdrobită. Această lucrare de restaurare trebuie îndeplinită față de nevoiașii suferinzi ai omenirii.

Dumnezeu nu cere numai mărinimia voastră, ci și o înfățișare voioasă, cuvinte pline de speranță, o strângere de mână. Alinați-i pe unii din suferinzii lui Dumnezeu. Unii sunt bolnavi și speranța i-a părăsit. Aduceți-le înapoi raza de soare. Sunt suflete care și-au pierdut curajul. Vorbiți-le și rugați-vă pentru ei. Sunt cei care au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Există o boală a sufletului la care nu poate ajunge nici un balsam și pe care nu o poate vindeca nici un medicament. Rugați-vă pentru aceștia și aduceți-i la Isus Hristos. El va fi prezent în toată lucrarea voastră pentru a impresiona inima omenească. — *Manuscript 105, 1898.*

Vizitați fiecare familie și cunoașteți condiția ei spirituală — Oriunde este înființată o biserică, toți membrii ei ar trebui să se angajeze activ în lucrare misionară. Ar trebui să viziteze toate familiile din vecinătate și să cunoască starea lor spirituală. Dacă cei care spun că sunt creștini s-ar fi angajat în această lucrare din prima zi când numele le-a fost scris în registrul bisericii, acum n-ar exista necredința atât de răspândită, asemenea adâncimi ale păcatului și răutatea de neasemuit care se vede în prezent în lume. Dacă fiecare

[72]

membru al bisericii ar fi căutat să-i ilumineze pe alții, mii și mii ar sta astăzi împreună cu poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu.

Nu numai în lume vedem rezultatul neglijenței bisericii de a lucra în ramurile de lucru ale lui Hristos. Prin această neglijare a fost adusă în biserică o stare de lucruri care a eclipsat interesele înalte și sfinte ale lucrării lui Dumnezeu. Un spirit de critică și de amărăciune a intrat în biserică, iar discernământul spiritual al multora a fost întunecat. Din cauza aceasta, cauza lui Hristos a suferit mare pierdere. Inteligențe cerești au așteptat să coopereze cu agenții umani dar noi nu le-am observat prezența.

Este timpul să ne pocăim. Tot poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie interesat în a face bine. Să-și unească inima și sufletul în străduințe serioase de a-i ridica și ilumina pe semenii lor. — [Testimonies for the Church 6:296, 297](#).

Găsiți-i pe cei care vor să asculte — Cu câțiva ani în urmă, în timpul unei vizite în sud, întrebam uneori, despre cei care locuiau în casele pe lângă care treceam și am aflat că în multe din casele mari erau oameni cu responsabilități importante care aveau în grijă proprietăți mari. După mai multe cercetări am aflat că nimeni nu a căutat să le ducă acestor oameni Cuvântul vieții. Nimeni nu a mers la ei cu Biblia în mână să le spună: „Avem ceva prețios pentru voi și vrem să auziți.” Mi-a fost prezentat în repetate rânduri faptul că aceasta este lucrarea ce trebuie făcută. Trebuie să mergem la drumuri și la garduri și să le ducem oamenilor solia adevărului pe care ne-a dat-o Hristos. Trebuie să-i constrângem pe mulți să vină. — [Manuscript 15, 1909](#).

[73]

Contactați oamenii pentru Hristos — Pe mulți speranța ia părăsit. Aduceți-le înapoi razele de soare. Mulți și-au pierdut curajul. Spuneți-le cuvinte voioase. Rugați-vă pentru ei. Există cei care au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți sunt cuprinși de o boală a sufletului pe care nici un balsam pământesc n-o poate trata și nici un medic n-o poate vindeca. Rugați-vă pentru aceste suflete. Aduceți-le la Isus. Spuneți-le că există un balsam în Ghilead și un Medic, — [Profeți și regi, 718, 719](#).

Lucrare pentru toate clasele — Pretutindeni este o lucrare de făcut pentru toate clasele societății. Trebuie să venim aproape de cei săraci și lipsiți și de cei decăzuți prin lipsă de cumpătare. În același timp, să nu uităm clasele înalte — avocații, miniștrii, senatorii și

judecătorii, din care mulți sunt robi ai obiceiurilor necumpătate. Să nu lășăm nici un efort nefăcut pentru a le arăta că sufletele lor merită salvate și că merită să lupte pentru viața veșnică. — [Testimonies for the Church 7:58](#).

[74] **Chemat pentru diferite ramuri ale servirii** — Domnul își cheamă poporul să intre în diferite ramuri ale lucrării misionare, să semene de-a lungul tuturor apelor. Noi facem doar o parte mică a lucrării pe care El dorește s-o facem printre vecinii și prietenii noștri. Arătând bunătate față de săraci, bolnavi sau lipsiți îi putem influența așa încât adevărul divin să găsească acces la inimile lor. Nici o ocazie de servire de felul acesta n-ar trebui lăsată să treacă nefolosită. Este cea mai înaltă lucrare misionară pe care o putem face. Prezentarea adevărului, din casă în casă, cu iubire și simpatie este în armonie cu instrucțiunile date de Hristos ucenicilor când i-a trimis în prima lor călătorie misionară. — [The Review and Herald, 6 iunie, 1912](#).

Ajutați omenirea cum a făcut Hristos — Când El {Hristos} trecea prin orașe și sate, era ca un curent vital, distribuind viață și bucurie pe oriunde mergea. Urmașii Lui trebuie să lucreze în același fel. Trebuie să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i îmbrăcăm pe cei goi și să-i mângâiem pe cei suferinzi și chinuiți. Să slujim celor disperati și să le insuflăm speranță. — [The Desire of Ages, 350](#).

Lucrarea pe care ar trebui s-o facă fiecare biserică — Lucrarea pe care ar fi trebuit de mult s-o facă orice biserică ce crede adevărul pentru acest timp este de a-i aduna pe nevoiași, pe împovărați, pe suferinzi și nenorociți. Să arătăm mila duiosă a samariteanului în asigurarea nevoilor fizice, în hrănirea celor flămânzi, în aducerea în casele noastre a săracilor alungați, primind de la Dumnezeu în fiecare zi har și tărie ce ne vor face în stare să ajungem la cele mai mari adâncimi ale nenorocirii omenești ca să-i ajutăm pe cei care nu se pot ajuta singuri. Făcând această lucrare avem o ocazie favorabilă de a-L arăta pe Hristos cel răstignit. — [Testimonies for the Church 6:276](#).

[75] **Predicile n-o pot face** — Prin efort personal ajungeți la oameni acolo unde sunt ei. Cunoașteți-i. Această lucrare nu poate fi făcută prin delegați. Bani datți sau împrumutați nu pot s-o îndeplinească. Predicile de la amvon nu pot s-o facă. — [Gospel Workers, 188](#).

Servire prin cântare — Există putere în servirea prin cântare. Studenții care au învățat să cânte dulci cântări ale Evangheliei, clar și melodios, pot face mult bine ca evangheliști cântăreți. Ei vor găsi multe ocazii de a folosi talentul dat de Dumnezeu în a duce melodii și raze de soare în multe locuri însingurate, întunecate de tristețe și suferință, cântând celor care numai rareori au privilegiul de a merge la biserică.

Studenți, mergeți la drumuri și la garduri. Încercați să ajungeți atât la clasele de sus, cât și la cele de jos. Intrați în casele bogaților ca și în casele săracilor și, după cum aveți ocazia, întrebați: „V-ar place să cântăm niște cântări ale Evangheliei?” Apoi, pe măsură ce inimile se înmoaie, vi se poate deschide calea să oferiți o scurtă rugăciune cerând binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu mulți vor refuza să asculte. Această formă de slujire este lucrare misionară veritabilă. — [Counsels to Parents, Teachers and Students, 547, 548.](#)

Un câmp întins de servire practică — Există un câmp întins de servire pentru femei la fel ca și pentru bărbați. Este nevoie de ajutorul tuturor: al bucătăresei eficiente, al croitoresei, al cadrului medical. Membrii familiilor sărace să fie învățați să gătească, să-și confecționeze și să-și repare singuri hainele, să îngrijească de bolnavi și să aibă grijă de casă cum se cuvine. Chiar și copiii să fie învățați cum să facă mici servicii de iubire și de milă pentru cei mai puțin fericiți decât ei.

Celor binevoitori să-și facă datoriile din imediata lor apropiere li se vor deschide și alte domenii în care să fie de folos. Nu de vorbitori învățați și elocvenți este nevoie acum, ci de persoane umile, bărbați și femei care să se asemene cu Hristos.

Lucrați în mod dezinteresat, cu iubire și răbdare pentru toți cei cu care veniți în contact. Nu arătați deloc lipsă de răbdare. Nu roștiți nici un cuvânt lipsit de bunătate. Iubirea lui Hristos să fie în inimile voastre și legea bunătății pe buze. — [The Review and Herald, 7 august, 1913.](#)

[76]

Folosii sărbătorile făcând servicii Domnului — Sunt și alte ramuri ale lucrării. Unii au capacitatea de a citi Scripturile și de a comunica altora ceea ce credem noi. Aceștia pot fi canale de lumină și o mângâiere prețioasă pentru bietele suflete descurajate care par a nu fi în stare să sperie și să manifeste credință. Alții ar trebui să cerceteze și să studieze cum pot face servicii pentru Domnul. Cei

care sunt ocupați aproape tot timpul la lucru, în afară de duminică și unele sărbători, în loc de a-și petrece acel timp liber pentru propria lor plăcere, să-l folosească binecuvântând pe alții și vor fi astfel folositori cauzei lui Dumnezeu. Exemplul vostru îi va ajuta și pe alții să facă ceva spre slava lui Dumnezeu. Luați seama la cuvintele apostolului inspirat: „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, faceți totul spre slava lui Dumnezeu.” Astfel, un principiu viu, de a fi bun și de a face bine, va fi adus în activitatea vieții voastre de zi cu zi. . . .

Nu va fi posibil ca toți să-și folosească în întregime timpul pentru lucrarea Domnului, deoarece trebuie să muncească pentru a-și câștiga existența. Totuși aceștia au uneori vacanțe pe care le pot consacra lucrării creștine și pot face bine în felul acesta dacă nu pot oferi mult din mijloacele lor. — [Letter 12, 1892](#).

Orele petrecute în distracții ce nu înmprospătează nici trupul, nici sufletul, ar trebui folosite vizitându-i pe săraci, bolnavi, suferinzi, sau căutând a ajuta pe cineva în nevoie. — [Testimonies for the Church 6:275](#).

[77] **Facerea de bine în Sabat** — Potrivit cu porunca a patra, Sabatul a fost dedicat odihnei și închinării religioase. Orice activitate seculară trebuia suspendată, dar faptele de milă erau în armonie cu planul Domnului. Ele nu erau limitate de timp sau de loc. A-i ușura pe cei chinuți și a-i mângâia pe întristați este o lucrare a iubirii ce onorează ziua sfântă a lui Dumnezeu. — [Redemption: or the Teachings of Christ, 4:46](#).

Metoda vizitării din zilele de început — Cei care simt povara sufletelor asupra lor, să facă lucrare din casă în casă și să-i învețe pe oameni, învățatură peste învățatură, puțin aici, puțin acolo, conducându-i treptat la lumina deplină a adevărului Biblic. Noi a trebuit să facem astfel în zilele de început ale soliei. Pe măsură ce se depun eforturi serioase, Domnul va lăsa ca binecuvântarea Lui să vină asupra lucrătorilor și asupra celor care caută o înțelegere a adevărului, așa cum este în Cuvântul lui Dumnezeu.

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt adevăruri prețioase și slăvite și este privilegiul nostru să le aducem înaintea oamenilor. În acele părți ale câmpului unde mulți nu pot participa la adunări departe de casă le putem duce personal adevărul și putem lucra cu ei într-un mod simplu.

Ce lumină se află în Cuvânt! În Isaia citim: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui.” Aceasta este lucrarea ce o avem de făcut. Observați expresia „poporul Meu.” De ce a spus profetul „poporul Meu?” Ei nu umblau potrivit cu lumina adevărului, dar Dumnezeu dorea să-i salveze din păcatele lor. Adevărul trebuia să le fie prezentat din nou, cu simplitate.

Solia îngerului al treilea trebuie să meargă la toți oamenii, iar Hristos a declarat că trebuie proclamată la drumuri și la garduri. El poruncește: „Strigă în gura mare, nu te opri!” Aceasta înseamnă că oriunde ar prezenta adevărul, în adunări publice sau din casă în casă, ei trebuie să-l prezinte așa cum este descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu. — [Manuscript 15, 1909](#).

[78]

Să nu așteptăm ca sufletele să vină la noi — Să nu așteptăm ca sufletele să vină la noi, ci să le căutăm acolo unde sunt. Când Cuvântul a fost predicat de la amvon, lucrarea abia a început. Există mulțimi de oameni la care Evanghelia nu va ajunge niciodată dacă nu le este dusă acolo unde sunt ei. — [Christ's Object Lesson, 229](#).

Lucrați din casă în casă, fără să-i neglijați pe cei săraci care, de obicei, sunt trecuți cu vederea. Hristos a spus El „M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia,” iar noi trebuie să facem la fel. — [The Review and Herald, 11 iunie, 1895](#).

„Sunt pierdut și tu nu m-ai avertizat niciodată!” — Mergeți chiar și la casele celor care nu sunt interesați. Cât timp glasul dulce al harului încă mai invită pe păcătos, lucrați cu toată energia inimii și creierului, cum a făcut Pavel „care nu înceta să avertizeze pe fiecare, zi și noapte, cu lacrimi.” în ziua lui Dumnezeu cât de mulți ne vor confrunța și ne vor spune: „Sunt pierdut! Sunt pierdut! Tu nu m-ai avertizat niciodată și nu ai stăruit pe lângă mine să vin la Isus. Dacă aș fi crezut la fel ca tine, aș fi urmărit cu rugăciuni, cu lacrimi și avertizări pe fiecare suflet nepregătit pentru judecată.” — [Ibid., 24 iunie, 1884](#).

Relația dintre slujba vizitării și spiritualitatea noastră — Vizitați-vă vecinii în mod prietenos și cunoașteți-i. . . . Cei care nu își asumă această lucrare și acționează cu indiferența pe care și alții au manifestat-o, își vor pierde în curând dragostea dintâi și vor începe să-i dezaprobe, să-i critice și să-i condamne pe frații lor. — [Ibid., 13 mai, 1902](#).

[79]

Lucrarea nu este plictisitoare — Toți cei care au comuniune cu Dumnezeu vor găsi din abundență lucru de făcut pentru El. Cei care merg în spiritul Maestrului, căutând să ajungă la suflete cu adevărul, nu vor găsi că lucrarea de atragere a sufletelor la Hristos este o corvoadă plictisitoare și neinteresantă. Ca vieri ai lui Dumnezeu, ei sunt făcuți răspunzători pentru lucrare și vor fi tot mai plini de energie, pe măsură ce se predau în slujba Lui. A deschide Scripturile pentru alții este o lucrare plină de bucurie. — [Testimonies for the Church 9:118](#).

Faceți-i pe alții fericiți — Fiți plini de bucurie în Domnul. Hristos este lumină și în El nu este întuneric deloc. Priviți spre lumină. Obişnuți-vă să rostiți laude lui Dumnezeu. Faceți-i pe alții fericiți. Aceasta este prima voastră lucrare. Ea va întări cele mai bune trăsături ale caracterului. Deschideți larg ferestrele sufletului către cer și lăsați să intre razele neprihănirii lui Hristos. Dimineă, la prânz și seara inimile vă pot fi umplute de razele strălucitoare ale luminii cerului. — [Review, and Herald, 7 aprilie, 1904](#).

Reaprindeți spiritul evanghelizării de la 1844. [Acesta a fost ultimul mesaj trimis de Ellen G. White la sesiunea Conferinței Generale în anul 1913 și a fost citit de președintele A. G. Daniells, marți dimineă, 27 mai.] — Recent, în timpul nopții mintea mi-a fost impresionată de Duhul Sfânt cu gândul că, dacă Domnul vine atât de repede cât credem noi, trebuie să fim încă mai activi decât am fost în anii trecuți în a duce adevărul la oameni.

[80] Făcând această legătură, m-am întors cu gândul la activitatea credincioșilor Adventiști din anii 1843, 1844. La data aceea se făceau multe vizite din casă în casă și se depuneau eforturi deosebite pentru a-i avertiza pe oameni despre lucrurile spuse în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi ar trebui să facem un efort și mai mare decât cei care au proclamat solia primului înger cu atâta credincioșie. Ne apropiem repede de sfârșitul istoriei acestui pământ și pe măsură ce realizăm că într-adevăr Isus vine curând, vom fi treziți ca să lucrăm ca niciodată mai înainte. Suntem îndemnați să sunăm alarma pentru oameni. — [The General Conference Bulletin, 27 mai, 1913, p. 164](#).

Puneți din nou această lucrare în practică — În timp ce mergeți ca ucenicii, din loc în loc, spunând despre iubirea Mântuitorului, vă veți face prieteni și veți vedea roadele muncii voastre. Toți lucrătorii sinceri, umili, iubitori și credincioși vor fi susținuți

și întăriți de putere de sus. Urmând exemplul lui Hristos, ei vor câștiga acces la inimile oamenilor. Vor sluji celor bolnavi și se vor ruga pentru cei chinuți. Se va auzi glasul cântării și al rugăciunii. Scripturile vor fi deschise pentru a mărturisi despre adevăr. Vor urma semne prin care Domnul va confirma cuvântul vorbit.

Acest fel de lucrare nu mai este la modă. Să fie pus din nou în practică. Câmpurile sunt albe și gata pentru seceriș. Domnul dorește ca mult mai mulți să meargă în câmp. El va fi cu cei care studiază Cuvântul Lui și ascultă de poruncile Sale și le va împărtăși harul Său. Mergeți înainte în numele lui Hristos, amintindu-vă că El este însoțitorul vostru și că aude orice rugăciune, orice cuvânt, orice cântare. Solia despre venirea în curând a Domnului, cu putere și slavă mare, va convinge multe inimi. — [The Review and Herald](#), 4 februarie, 1904.

La mulți se ajunge numai cu bunătate și iubire — Cei care se angajează în lucrarea din casă în casă vor găsi ocazii de slujire în multe domenii. Ei ar trebui să se roage pentru bolnavi și să facă tot ce le stă în putere să le aline suferința. Să lucreze printre cei de jos, săraci și împovărați. Noi trebuie să ne rugăm pentru și cu cei care nu au putere să-și stăpânească apetitul degradat de patimi. Să se depună efort serios și perseverent pentru mântuirea celor în ale căror inimi s-a trezit interesul. La mulți se poate ajunge numai prin fapte de bunătate dezinteresată. În primul rând trebuie împlinite nevoile lor fizice. Pe măsură ce văd dovezi ale iubirii noastre neegoiste, le va fi mai ușor să creadă în iubirea lui Hristos.

Cadrele misionare medicale sunt cel mai bine calificate pentru această lucrare, dar și alții pot fi implicați în ea. Aceștia, deși nu au fost educați în domeniul medical, pot învăța de la colegii lor cele mai bune metode de lucru.

Vorbe, fariseism și laudă de sine se găsesc din abundență, dar acestea nu vor câștiga niciodată suflete la Hristos. Iubirea curată și sfântă, așa cum a fost manifestată în viața lui Hristos, este ca un parfum sacru. Ca vasul Mariei ce a fost spart, umple toată casa cu aromă. Elocvența, cunoașterea adevărului, talentele rare, împletite cu iubire, sunt înzestrări prețioase. Dar numai aptitudinea sau numai talentele cele mai alese nu pot lua locul iubirii. — [Testimonies for the Church 6:83, 84](#).

[82] **Cu iubire ce izvorăște din inimă** — Iubirea este temelia evlaviei. Oricare i-ar fi mărturisirea, nici un om nu are dragoste curată față de Dumnezeu dacă nu are iubire neegoistă pentru fratele lui. Nu putem ajunge niciodată în posesia acestui spirit încercând să-i iubim pe alții. Este nevoie de iubirea lui Hristos în inimă. Când eul este ascuns în Hristos, iubirea izvorăște spontan. Un caracter creștin a ajuns desăvârșit când impulsul de a-i ajuta și binecuvânta pe alții izvorăște mereu dinăuntru, când strălucirea cerului umple inima și se descoperă în înfățișare.

Nu este posibil ca inima în care locuiește Hristos să fie lipsită de iubire. Dacă îl iubim pe Dumnezeu pentru că El ne-a iubit mai întâi, îi vom iubi pe toți cei pentru care a murit Hristos. Nu putem veni în atingere cu divinitatea fără să venim în atingere cu omenirea, deoarece divinul și omenescul sunt combinate în Cel care stă pe tronul universului. Conectați cu Hristos, suntem conectați cu semenii noștri prin verigile de aur ale lanțului iubirii. Atunci duiosia și compasiunea lui Hristos vor fi manifestate în viața noastră. Nu vom aștepta ca cei nevoiași și nefericiți să fie aduși la noi. Nu vom avea nevoie să fim rugați să simțim cu durerile altora. Va fi la fel de natural pentru noi să slujim săracilor și suferinzilor cum era pentru Hristos să meargă peste tot făcând bine.

Când există un impuls de iubire și de simpatie, când inima caută să-i binecuvânteze și să-i înalțe pe alții, se manifestă lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. — [Christ's Object Lessons, 384, 385.](#)

Iubirea și mila lui Hristos atrăgeau oamenii — Hristos i-a chemat pe cei fără clasă socială, pe vameși și pe păcătoși și pe cei disprețuiți din toate neamurile și, prin bunătatea lui plină de iubire, i-a constrâns să vină la El. Singurii pe care El nu i-a încurajat niciodată au fost cei care au stat departe, cu o părere foarte buna despre ei înșiși, privindu-i de sus pe alții. — [The Ministry of Healing, 164.](#)

A iubi așa cum a iubit Hristos — Iubirea inspirată de dragostea pe care o avem pentru Isus, va vedea în fiecare suflet, bogat și sărac, o valoare ce nu poate fi măsurată după estimarea omenească. Lumea se pierde în lipsă de semnificație în comparație cu valoarea unui suflet. Iubirea lui Dumnezeu pentru om depășește orice calcule omenești. Este infinită. Agentul omenesc care este părtaș de natură divină va iubi cum iubește Hristos și va lucra cum a lucrat Hristos. Vor exista o compasiune și o simpatie naturală ce nu vor scădea și nu vor putea fi descurajate. Acesta este spiritul ce trebuie încurajat să trăiască în fiecare inimă și să fie manifestat în viața fiecăruia. Această iubire poate exista și poate fi păstrată rafinată, sfântă, curată și elevată numai prin iubirea din suflet pentru Isus Hristos, hrănită prin comuniune zilnică cu Dumnezeu. Toată această răceală din partea creștinilor este o negare a credinței. Acest spirit se va topi din urmașul lui Hristos, în fața razelor strălucitoare ale iubirii Sale. El

[83]

va asculta de bună voie și în mod natural porunca: „Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu.” — [Manuscript 60, 1897](#).

Rugați-vă pentru inimi compătimitoare — Cât este de sigur faptul că ne încredem în Hristos și facem voia Lui, fără să înălțăm eul, ci umblând cu inimi smerite, la fel de sigur Domnul va fi cu noi. . . . Rugați-vă ca El să vă dea o inimă de carne, care să simtă întristările altora și care poate fi mișcată de durerea omenească. Rugați-vă să vă dea o inimă care nu vă va permite să întoarceți o ureche surdă către văduve și orfani. Rugați-vă să aveți o inimă plină de îndurare pentru săraci, infirmi și apăsați. Rugați-vă să iubiți dreptatea și să urâți jaful și nu faceți deosebire în acordarea favorurilor voastre, decât luând în considerare cazurile celor nevoiași și nenorociți. Atunci făgăduințele din [Isaia 58](#) vor fi împlinite cu voi. — [Letter 24, 1889](#).

[84]

Spuneți un cuvânt de încurajare — Să nu deveniți niciodată severi, reci, nemiloși și critici. Nu pierdeți niciodată ocazia să spuneți un cuvânt care să încurajeze și să inspire nădejde. — [Testimonies for the Church 5:613](#).

Atunci când lucrați cu victimele obiceiurilor rele, în loc să le arătați disperarea și ruina spre care se îndreaptă cu repeziciune, îndreptați-le atenția spre Isus. Ajutați-i să-și ațintească privirea spre slava cerească. Acest lucru va fi de mai mult folos pentru salvarea trupului și a sufletului decât toate terorii mormântului prezentate înaintea celor neajutorați și, în aparență, fără speranță. — [Ministry of Healing, 62](#).

Nimeni nu este îndreptat prin reproș — Este întotdeauna umilitor pentru cineva să i se arate greșelile. Nimeni n-ar trebui să facă experiența mai amară prin critică inutilă. Nimeni nu a fost corectat vreodată prin reproș, dar mulți au fost respinși astfel și făcuți să-și împietrească inima împotriva convingerii. Un spirit duios, un comportament blând, care cucerește îl poate salva pe cel greșit și ascunde o mulțime de păcate. — [Ibid., 166](#).

Încurajați ospitalitatea — Având în vedere interesul vostru veșnic, deșteptați-vă și începeți să semănați sămânță bună. Ceea ce semănați veți și secera. Vine secerișul, timpul când vom aduna ceea ce am semănat. Nu vor exista culturi compromise. Secerișul este sigur. Acum e timpul semănatului, Acum depuneți eforturi să fiți bogăți în fapte bune, „darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca

să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie ca să apuce adevărata viață.” Vă implor, frații mei, din orice loc, dați la o parte răceala voastră de gheață. Încurajați în voi o dragoste de ospitalitate și de a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor. — [The Review and Herald](#), april, 1886.

[85]

Reînviați spiritul samariteanului milos — Spiritul samariteanului milos nu a fost reprezentat în mare măsură în bisericile noastre. Mulți, în nevoie de ajutor, au fost trecuți cu vederea, după cum preotul și levitul au trecut pe lângă străinul lovit și rănit care a fost lăsat să moară lângă drum. Tocmai cei care aveau nevoie de puterea Vindecătorului divin pentru a le vindeca rănilile au fost lăsați neîngrijiți și neluați în seamă. Mulți au acționat ca și când ar fi fost destul să știe că Satana are capcana întinsă pentru un suflet și ei ar putea să meargă acasă fără să le pese de oaia pierdută. Este clar că cei care manifestă un asemenea spirit nu s-au făcut părtași de natură divină, ci de atributele dușmanului lui Dumnezeu. — [Testimonies for the Church](#) 6:294, 295.

Milă și iubire — Mi s-a arătat că în mijlocul celor care acceptă adevărul prezent se află mulți ale căror înclinații și caractere au nevoie de convertire. Fiecare care pretinde a fi creștin trebuie să se examineze și să vadă dacă este la fel de bun și de atent cu semenii lui cum dorește ca ei să fie față de el. Când se face acest lucru va exista o expunere care este după modelul divin.

Domnul este onorat de faptele noastre de milă și de manifestarea unui respect plin de înțelegere față de cei nefericiți și suferinzi. Văduvele și orfanii au nevoie de mai mult decât iubirea noastră. Ei au nevoie de simpatie, de îngrijire, de cuvinte pline de compasiune, de o mână de ajutor pentru a-i așeza acolo unde pot învăța să se ajute singuri. Toate faptele făcute pentru cei care au nevoie de ajutor sunt ca făcute pentru Hristos. Ar trebui să studiem felul în care a lucrat El pentru a ști cum să-i ajutăm pe cei nenorociți. El nu a refuzat să lucreze pentru cei care au făcut greșeli. Faptele Sale de milă erau pentru fiecare categorie: atât neprihăniți cât și păcătoși. Îi vindeca de boli pe toți deopotrivă și le dădea lecții și învățături dacă ei cereau cu umilință.

[86]

Cei care pretind a crede în Hristos trebuie să-L reprezinte prin fapte de bunătate și de milă. Aceștia nu vor ști până la ziua judecării

cât bine au făcut căutând să urmeze exemplul Mântuitorului. — [Letter 140, 1908](#).

Bunătatea, cheia spre o evanghelizare mai mare — Dacă ne-am umili înaintea lui Dumnezeu și am fi buni, curtenitori, blânzi și miloși ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum este numai una. — [Testimonies for the Church 9:189](#).

Capitolul 11 — Cum să vizitezi și ce să faci

[87]

Apropiati-vă de vecinii voștri — Mergeți la vecinii voștri, unul câte unul și apropiați-vă de ei până când inimile le sunt încălzite de iubirea și preocuparea voastră neegoistă față de ei. Simțiți împreună cu ei, rugați-vă pentru ei, urmăriți ocazii de a le face bine și, după cum puteți, adunați câțiva laolaltă și deschideți cuvântul lui Dumnezeu înaintea minților lor întunecate. — [The Review and Herald, 13 martie, 1888.](#)

Ajutați acolo unde este cea mai mare nevoie de ajutor — Peste tot în jurul vostru se află cei care au dureri, care au nevoie de cuvinte pline de simpatie, iubire și gingășie și de rugăciunile noastre umile și compătimitoare. Unii suferă sub mâna de fier a sărăciei, alții din cauza bolii, iar alții din cauza supărării, disperării și mâhnirii. Ca și Iov, ar trebui să fiți ochi pentru orb și picioare pentru șchiopi, să căutați cauza pe care nu o cunoașteți și să o cercetați având în vedere obiectivul de a le ușura nevoile și de a-i ajuta acolo unde au cea mai mare nevoie de ajutor. — [Testimonies for the Church 3:530.](#)

Mai întâi ieșiți în întâmpinarea nevoilor trecătoare ale celor lipsiți și alinați-le lipsurile și suferințele fizice și veți găsi atunci o cale deschisă către inimă unde puteți planta o sămânță bună a virtuții și religiei. — [Ibid., 4:227.](#)

O abordare convingătoare — Abordați-i pe oameni într-o manieră convingătoare, plină de bunătate, de voieșie și de iubire pentru Hristos. . . . Nici o limbă omenească nu poate exprima valoarea ajutorului Cuvântului și Duhului Sfânt. Nici o expresie omenească nu poate descrie pentru mintea mărginită valoarea înțelegerii și primirii, prin credință vie, a binecuvântării date când Isus trece prin apropiere. — [Letter 60, 1903.](#)

[88]

Mențineți o atitudine corespunzătoare față de oameni — Lucrarea cu mintea omenească este o chestiune delicată. Numai Cel care citește inima știe cum să-i aducă pe oameni la pocăință. Numai înțelepciunea Lui ne poate da succes în a ajunge la cei pierduți. Poți sta rigid având simțământul: „Eu sunt mai sfânt decât tine.” Nu

contează cât de corectă îți este judecata și cât de adevărate cuvintele; ele nu vor mișca niciodată inimi. Iubirea lui Hristos manifestată în cuvinte și fapte își va croi drum spre suflet, în timp ce repetarea poveștii sau argumentului nu va duce nicăieri. — [Ministry of Healing, 163, 164.](#)

Arătați simpatie din inimă — Avem nevoie de mai multă simpatie ca a lui Hristos; nu doar față de cei care ne par a fi fără greșală, ci față de sufletele sărace, suferinde, care se zbat și cad adesea în greșeli, care păcătuiesc și se pocăiesc, care sunt ispitite și descurajate. Să mergem la semenii noștri cu milă față de slăbiciunile lor ca și Marele nostru Preot milostiv. — [Ibid., 164.](#)

Lucrați într-un fel care va îndepărta prejudecata — Frații și surorile mele, vizitați-i pe cei care locuiesc aproape de voi și căutați să ajungeți la inima lor prin simpatie și bunătate. Aveți grijă să lucrați într-un fel care va îndepărta prejudecata în loc de a o crea. Amintiți-vă că cei care cunosc adevărul pentru acest timp și totuși își limitează eforturile la propriile biserici, refuzând să lucreze pentru vecinii lor neconvertiți, vor fi chemați să dea socoteală pentru datoriile neîmplinite. — [Testimonies for the Church 9:34, 35.](#)

[89] **Pătrundeți în familii când puteți** — Aproiați-vă de oameni, pătrundeți în familii când puteți și nu așteptați ca oamenii să-l caute pe pastor. — [Letter 8, 1895.](#)

Trei pași importanți în slujirea din casă în casă — Povara este acum de a convinge sufletele de adevăr. Acest lucru poate fi făcut cel mai bine prin efort personal, ducând adevărul în casele lor, rugându-te cu ei și deschizându-le Scripturile. — [The Review and Herald, 8 decembrie, 1885.](#)

Importanța unei străneri de mână — Mult depinde de felul în care îi întâmpini pe cei pe care îi vizitezi. Poți da mâna cu cineva, când îl saluți, în așa fel încât să-i câștigi dintr-odată încrederea sau într-o manieră atât de rece, încât ei să creadă că nu te interesează deloc persoana lui. — [Gospel Workers, 189.](#)

Este nevoie de politețe creștină — Sunt destui cei care vor să devină creștini și, dacă vom lăsa aluatul să înceapă a lucra, va cuprinde mai întâi pe unul, apoi pe altul, după cum Duhul lui Dumnezeu va lucra cu noi și vom vedea că putem ajunge la oameni, nu prin propria noastră istețime, ci prin Duhul lui Dumnezeu. Totuși noi vrem ca abilitatea și puterea pe care ni le-a dat Dumnezeu să

fie folosite. Nu vrem să fim pentru totdeauna începători. Vrem să știm cum să ne purtăm corespunzător. Vrem politețe creștină și s-o menținem în tot lucrul nostru. Nu vrem ca nici unul din colțurile ascuțite care s-ar putea găsi în caracterul nostru să fie făcut prominent, ci să lucrăm în umilință ca să le uităm pe acestea și se vor ivi caracteristici mai bune. Vrem voieșie în lucrarea noastră. — [Manuscript 10, 1888](#).

Puterea curtoaziei — Cultivarea unei curtoazii constante, bunăvoința de a face pentru alții ceea ce dorim să ne facă ei nouă, va anihila jumătate din relele vieții. Spiritul înălțării de sine este spiritul lui Satana, dar inima în care este nutrită iubirea lui Hristos va poseda acea dragoste care nu caută folosul său. — [Patriarchs and Prophets, 133](#).

[90]

Atitudine corespunzătoare față de săraci — Să nu vă purtați ca și cum ar fi o condescendență să veniți în contact cu familii sărace. Vorbiți ca și când ei ar fi o parte din omenire la fel de bună ca și voi. Ei au destul de puțină lumină și bucurie și atunci să ducem cu noi mai multă bucurie și lumină care să strălucească asupra lor și să le umple inimile. Ceea ce dorim este mila duioasă a lui Isus Hristos și atunci ne putem croi o cărare direct spre inimile lor. Să ne îmbrăcăm cu haine simple, nu cu lux, așa încât să aibă simțământul că suntem egali cu ei și că i-am considerat vrednici să fie mântuiți și ne vom croi drum spre inima lor.

Acum, frați și surori, vrem ca povara de fier să fie ridicată de pe sufletele noastre și de pe metoda noastră de lucru. Putem educa lucrători în fiecare biserică. — [Manuscript 10, 1888](#).

Plini de tact, ca și Hristos — El a întâmpinat cu tact mințile cu prejudecăți și le-a surprins cu ilustrații ce le-a câștigat atenția. Prin imaginație, El a ajuns la inimă. — [The Desire of Ages, 254](#).

Spuneți cuvinte pline de curaj — Nu roștiți nici un cuvânt de descurajare, deoarece asemenea cuvinte îi fac plăcere lui Satana. Vorbiți despre bunătatea lui Hristos și povestiți despre puterea Lui. Cuvintele de speranță, de încredere și curaj se rostesc la fel de ușor ca și cele de tânguire. „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” — [The Review and Herald, 7 aprilie, 1904](#).

[91]

Treceți la subiect — Când mergeți în case să nu începeți a vorbi despre lucruri de mica importanță, ci treceți direct la subiect și spuneți: Vreau să-L iubești pe Isus pentru că El te-a iubit mai

întâi. . . . Luați cu voi publicații și îndemnați-i să le citească. Când ei văd că sunteți sinceri nu vor disprețui nici unul din eforturile voastre. Există o cale de a ajunge la inimile cele mai împietrite. Să ne apropiem de oameni cu simplitate, sinceritate și umilință care ne vor ajuta să ajungem la sufletele celor pentru care a murit Hristos. — [Manuscript 10, 1888](#).

Prezentați-L pe Hristos în cămin — Aș vrea să le spun tuturor celor care lucrează cu Hristos: Oriunde obțineți acces la oameni în cămin, folosiți cât se poate de bine ocazia. Luați-vă Biblia și deschideți înaintea lor adevărurile ei mărețe. Succesul vostru nu va depinde atât de mult de cunoștințele și realizările voastre, cât de aptitudinea voastră de a vă găsi calea spre inimă. Fiind sociabili și apropiindu-vă de oameni le puteți schimba cursul gândurilor mai repede decât prin discursul cel mai competent. Prezentarea lui Hristos în cămin, la gura sobei și în adunări mici, în case particulare, are uneori mai mult succes în câștigarea sufletelor la Isus decât predicile ținute în aer liber unei mulțimi în mișcare sau chiar în săli și biserici. — [Gospel Workers, 193](#).

Spuneți cum L-ați aflat pe Isus — Vizitați-vă vecinii și arătați-vă interesați în mântuirea sufletelor lor. Treziți orice energie spirituală la acțiune. Spuneți tuturor celor pe care îi vizitați că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Domnul Isus Hristos va deschide ușa inimilor lor și va face impresii durabile asupra minților lor.

[92] Străduiți-vă să-i treziți pe bărbați și pe femei din insensibilitatea lor spirituală. Spuneți-le cum L-ați aflat pe Isus și cât de binecuvântați ați fost de când ați căpătat o experiență în serviciul Său. Spuneți-le ce binecuvântări primiți când stați la picioarele lui Isus și învățați lecții prețioase din Cuvântul Lui. Spuneți-le despre bucuria ce există în viața de creștin. Cuvintele voastre calde și pline de zel îi vor convinge că ați găsit mărgăritarul de mare preț. Cuvintele voastre voioase și încurajatoare să arate că ați găsit cu adevărat o cale mai înaltă. Aceasta este lucrare misionară veritabilă și, pe măsură ce este făcută, mulți se vor trezi ca dintr-un vis. — [Testimonies for the Church 9:38](#).

Prezentați-L pe Hristos și iubirea Lui care topește — Sunt multe suflete care tânjesc nespuse după lumină, asigurare și tărie, dincolo de ceea ce au fost în stare să înțeleagă. Aceștia să fie căutați și să se lucreze cu ei în mod răbdător și perseverent. Rugați stăruitor

pe Domnul prin rugăciuni fierbinți pentru ajutor. Prezentați-L pe Isus pentru că îl cunoașteți ca Mântuitorul vostru personal. Dragostea Lui care topește, harul Său bogat să curgă de pe buze omenești. Nu aveți nevoie să prezentați puncte de doctrină decât dacă sunteți întrebați. Luați însă Cuvântul și, cu o dragoste gingașă și plină de dor pentru suflete, arătați-le neprihănirea prețioasă a lui Hristos la care voi și ei pot veni pentru a fi mântuiți. — [Manuscript 27, 1895](#).

În tot lucrul vostru, să se vadă că îl cunoașteți pe Isus. Prezentați curăția și harul Lui salvator, așa încât cei pentru care lucrați, privind la El, să poată fi schimbați după chipul divin. Lanțul care este lăsat în jos de la tronul lui Dumnezeu este destul de lung pentru a ajunge la cele mai joase adâncimi ale păcatului. Înălțați în fața celor pierduți și singuri un Mântuitor care iartă păcatul, deoarece Isus a făcut mijlocire divină pentru ei. El este în stare să-i ridice din groapa păcatului ca ei să poată fi recunoscuți ca și copii ai lui Dumnezeu, moștenitori împreună cu Hristos la o moștenire veșnică. Ei pot avea viața ce se măsoară cu viața lui Dumnezeu. — [The Review and Herald, 11 aprilie, 1912](#).

[93]

Puterea cântărilor sacre — Este nevoie de cei care au darul cântatului. Cântarea este unul din mijloacele cele mai eficiente de a impresiona adevărul spiritual asupra inimii. Adeseori izvoarele pocăinței și credinței au fost desigilate prin cuvintele unui cântec sacru. Membrii bisericii, tineri și bătrâni, ar trebui să fie educați să iasă și să declare lumii această ultimă solie. Dacă merg în umilință, îngerii lui Dumnezeu vor merge cu ei, învățându-i cum să-și înalțe glasul în rugăciune și în cântare și cum să proclame mesajul Evangheliei pentru acest timp. — [Ibid., 6 iunie, 1912](#).

Inimi mișcate de cântări simple — Învățați să cântați cântările cele mai simple. Acestea vă vor ajuta în lucrarea din casă în casă și inimi vor fi mișcate de influența Duhului Sfânt. Hristos a fost auzit deseori cântând imnuri de laudă și totuși am auzit o persoană spunând: „Hristos n-a zâmbit niciodată.” Cât de greșite sunt ideile lor cu privire la Mântuitorul! În inima Lui era bucurie. Învățăm din Cuvânt că este bucurie printre îngerii cerești pentru un singur păcătos care se pocăiește și că Domnul însuși se bucură de biserica Lui cu cântare. — [Ibid., 11 noiembrie, 1902](#).

Vorbiți în mod familiar și faceți apeluri personale — Efortul personal, și interesul arătat față de prietenii și vecinii voștri va înde-

[94] plini mai mult decât poate fi estimat. Sufletele pentru care a murit Hristos pier din cauza lipsei acestui fel de lucrare. . . . Truda voastră va aduce mai mult bine real decât întrunirile cele mai cuprinzătoare cărora le lipsește efortul personal. Când acestea două sunt îmbinate cu binecuvântarea lui Dumnezeu, poate fi făcută o lucrare mai corectă și mai completă. Dacă nu putem să împlinim decât un aspect, acesta să fie activitatea personală de deschidere a Scripturilor în familie, făcând apeluri personale și vorbind neceremonios cu membrii familiei, nu despre lucruri de mică importanță, ci despre temele mărețe ale mântuirii. Ei să vadă că aveți pe inimă povara mântuirii sufletelor. — [Ibid., 13 martie, 1888.](#)

Eficacitatea metodei întrebărilor — Frații mei pastori, să nu credeți că singura lucrare pe care o puteți face și singura cale de a trudi pentru suflete este de a ține discursuri. Cea mai bună lucrare pe care o puteți face este să învățați, să educați. Ori de câte ori aveți ocazia, stați jos cu o familie și lăsați ca membrii ei să pună întrebări. Apoi răspundeți-le cu răbdare și umilință. Continuați această lucrare împreună cu eforturile publice. Predicați mai puțin și educați mai mult citind Biblia și rugându-vă cu familii și grupe mici. — [Gospel Workers, 193.](#)

Cu vocea plină de patos — Glasul să exprime simpatie și duioșie. Vocea lui Hristos era plină de patos. Prin eforturi stăruitoare ne putem cultiva vocea îndepărtând din ea orice asprime. Să cerem cu credință o voce și o limbă convertite, milă și gingășie asemenea lui Hristos ca să putem câștiga suflete la adevărul pe care îl învățăm. — [The Review and Herald, 11 noiembrie, 1902.](#)

[95] **Dacă ei îți închid ușa în față?** — Unii spun: „Să presupunem că nu putem obține intrare în casele oamenilor sau dacă obținem, să presupunem că ei se ridică împotriva adevărului pe care îl prezentăm. Să nu ne simțim atunci scuzați de a mai face alte eforturi pentru ei?” În nici un caz. Chiar dacă îți închid ușa în față nu te grăbi să pleci indignat și să nu mai faci eforturi pentru salvarea lor. Cere-I lui Dumnezeu cu credință să-ți dea acces la acele suflete. Nu-ți înceta eforturile, ci studiază și planifică până când găsești alte mijloace de a ajunge la ei. Dacă nu aveți succes prin vizite personale, încercați să le trimiteți mesagerul tăcut al adevărului. Există atât de multă mândrie a opiniei în inima omenească încât publicațiile noastre

găsească adeseori intrare acolo unde mesagerul viu nu poate găsi. — [Historical Sketches, 150.](#)

Cum a venit Hristos în legătură cu oamenii — Vom câștiga multă învățătură pentru lucrarea noastră dintr-un studiu al metodelor lui Hristos de lucru și maniera Lui de a veni în legătură cu oamenii. În Evanghelie avem raportul modului în care El a lucrat pentru toate clasele. În timp ce trudea în orașe și sate, mii erau atrase de partea Lui să asculte învățăturile Sale. Cuvintele Maestrului erau clare și distincte, spuse cu simpatie și duioșie și purtau în ele asigurarea că aici era adevărul. Simplitatea și stăruința cu care lucra și vorbea Hristos a fost ceea ce a atras atât de mulți la El. — [The Review and Herald, 18 ianuarie, 1912.](#)

Nu lucrați în mod mecanic — Toți cei care se angajează în această lucrare personală ar trebui să fie atenți să nu devină mecanici în maniera lor de lucru după cum ar trebui să fie atent și pastorul care predică Cuvântul. Ei trebuie să învețe întruna. — [Gospel Workers, 193.](#)

Inventați metode noi — Mă adresez creștinilor care locuiesc în orașele noastre mari: Dumnezeu v-a făcut depozitari ai adevărului, nu ca să-i rețineți pentru voi, ci ca să-l împărtășiți cu alții. Ar trebui să faceți vizite din casă în casă ca ispravnici credincioși ai harului lui Hristos. Pe măsură ce lucrați, inventați și planificați, metode noi vă vor veni mereu în minte și puterile intelectului vor crește odată cu folosirea lor. O îndeplinire slabă, încropită a datoriei este o vătămare a sufletului pentru care a murit Hristos. Dacă vrem să găsim mărgăritarele acoperite în gunoiul orașelor, ar trebui să mergem, gata să facem lucrarea cerută de Maestru. — [The Review and Herald, 11 iunie, 1895.](#)

Viață nouă și planuri noi — Este nevoie de oameni care se roagă lui Dumnezeu pentru înțelepciune și, sub călăuzirea Lui, pot pune viață nouă în metode de lucru vechi, pot inventa planuri și metode noi de trezire a interesului membrilor bisericii și de a ajunge la bărbații și femeile din lume. — [Manuscript 117, 1907.](#)

Puterea convingerii, rugăciunii și iubirii — Săracii trebuie ușurați, bolnavii îngrijiți, cei întristați și lipsiți mângâiați, ignoranții învățați și cei fără experiență sfătuiți. Trebuie să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură, însoțită de puterea de convingere, de puterea rugăciunii și de puterea iubirii lui Dumnezeu,

această lucrare nu va fi și nu poate fi fără rod. — [Ministry of Healing](#), 143, 144.

Capitolul 12 — Eficacitatea evanghelizării prin vizitare

[97]

Locul evanghelizării prin vizitare în încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ — Cum poate fi îndeplinită lucrarea măreață a soliei îngerului al treilea? Trebuie îndeplinită în mare parte prin efort individual perseverent, prin vizitarea oamenilor în casele lor. — [Historical Sketches, 150.](#)

Una din căile cele mai eficiente de comunicare a luminii este efortul personal. În cercul familiei, în casa vecinilor, la patul bolnavului, în mod liniștit, puteți citi din Scripturi și spune un cuvânt pentru Isus și adevăr. În felul acesta puteți semăna sămânța prețioasă ce va încolți și va aduce rod. — [Testimonies for the Church 6:428, 429.](#)

Răsplătit de o mie de ori — Treziți-vă, frați și surori! Nu vă temeți de fapte bune. Nu obosiți în facerea binelui căci veți secera la vremea potrivită dacă nu veți cădea de oboseală. . . . Încurajați-vă dragostea de ospitalitate și de a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor.

S-ar putea să spuneti că ați fost înșelați când ați revărsat mijloacele voastre asupra celor nevrednici de iubirea voastră și de aceea v-ați descurajat să-i ajutați pe nevoiași. Îl pun pe Isus înaintea voastră. . . . Un suflet smuls din strânsoarea lui Satana; un suflet căruia i s-a făcut bine; un suflet încurajat! Aceasta va plăti de o mie de ori toate eforturile voastre. Isus vă va spune: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” Să nu facem cu bucurie tot ce putem ca să imităm viața Domnului nostru divin? — [The Review and Herald, aprilie, 1886.](#)

[98]

Esențial pentru destinul nostru veșnic — Când vă angajați în această lucrare, aveți însoțitori nevăzuți de ochi omenești. Îngeri cerești erau lângă samariteanul care a îngrijit de străinul rănit. Îngeri din curțile cerești stau lângă toți cei care fac serviciu lui Dumnezeu slujind semenilor lor. și aveți cooperarea lui Hristos însuși. El

este Restauratorul și când lucrați sub supravegherea Lui veți vedea rezultate mari. De credincioșia voastră în această lucrare depinde nu doar binele altora, ci propriul vostru destin veșnic. — [Christ's Object Lessons, 388](#).

Hristos intră în case cu ei — Domnul dorește ca adevărul să vină la oameni și acest lucru poate fi îndeplinit numai prin muncă personală. Mult este cuprins în porunca: „Ieși la drumuri și la garduri și pe cei ce-i vei găsi silește-i să intre ca să Mi se umple casa.” În acest domeniu este o lucrare de făcut. Lucrătorii lui Dumnezeu să învețe adevărul în familii, apropiindu-se de cei cu care lucrează. Dacă ei cooperează astfel cu Dumnezeu, El îi va îmbrăca cu putere spirituală. Hristos îi va călăuzi în lucrarea lor, va intra cu ei în casele oamenilor și le va da să spună cuvinte care vor pătrunde adânc în inimile ascultătorilor. Duhul Sfânt va deschide inimile și mințile pentru a primi razele care vin de la Sursa a toată lumina. — [The Review and Herald, 29 decembrie, 1904](#).

Aduceți speranță oamenilor — Este imposibil ca omul care crede în Hristos să vadă lucrarea ce trebuie făcută și totuși să nu facă nimic. Noi trebuie să primim zilnic din cer balsamul vindecător al harului lui Dumnezeu ca să-l împărțim nevoiașilor și suferinzilor.

[99] Urmașii lui Hristos să afle care sunt durerile săracilor din imediata lor vecinătate și să caute să le aducă alinare. Tocmai pe cei care au o viață întunecată și dezagreabilă trebuie să-i îndemnăm să spere pentru că Hristos este Mântuitorul lor. Nu există cei care pot merge din casă în casă, din familie în familie și repeta alfabetul adevăratei experiențe creștine? — [The Review and Herald, April 11, 1912](#).

Experiența Ellenei G. White în vizitare — Îmi amintesc că atunci când puterea convertitoare a lui Dumnezeu a venit asupra mea în copilărie, voiam ca toți ceilalți să primească binecuvântarea pe care o aveam eu și nu m-am putut odihni până nu le-am spus despre ea. Am început să-i vizitez pe tovarășii mei tineri și să merg acasă la ei, să vorbesc cu ei și să le spun experiența mea, cât de scump era Mântuitorul pentru mine, cum voiam să-L servesc și cum voiam ca și ei să-L servească. Vorbeam despre cât de prețios era Hristos și spuneam: „Nu vreți să îngenunchiați și să vă rugați cu mine?” Unii îngenuncheau, iar alții stăteau pe scaune, dar, înainte de a renunța, toți erau pe genunchi și ne rugam împreună timp de ore, până când și ultimul spunea: „Cred că Isus mi-a iertat păcatele.” Uneori soarele

începea să urce pe cer înainte de a renunța la luptă. Mare putere este în Isus! — [Manuscript 10, 1888](#).

„Faptele dintâi” aduc rezultate — Motivul pentru care atât de mulți nu au succes este că se încred în ei înșiși prea mult și nu simt necesitatea pozitivă a rămânerii în Hristos când merg să-i caute și să-i găsească pe cei pierduți. Până când nu au gândul lui Hristos și nu învață adevărul așa cum este în Isus nu vor îndeplini mare lucru. . . .

Atmosfera bisericii este atât de rece, iar spiritul său de așa natură încât bărbații și femeile nu pot susține sau îndura exemplul evlaviei de la început, de origine cerească. Căldura dragostei lor dintâi a înghețat și dacă nu sunt udați de botezul Duhului Sfânt, nu se pocăiesc și nu se întorc la faptele lor dintâi, sfeșnicul va fi luat din mijlocul lor. Faptele dintâi ale bisericii s-au văzut atunci când credincioșii și-au căutat prietenii, rudele și cunoștințele și, cu inimile pline de iubire, le-au spus ce este Isus pentru ei și ce sunt ei pentru El. — [Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 167, 168](#).

Tu ești o scrisoare; Trimite-o! — Apostolul Pavel le spune ucenicilor lui Isus: „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos,” „cunoscută și citită de toți oamenii.” În fiecare din copiii Lui, Isus trimite o scrisoare lumii. Dacă ești un urmaș al Său, el trimite în tine o scrisoare familiei, satului, străzii unde locuiești. Isus, locuind în tine, dorește să vorbească inimilor celor care nu-L cunosc. Poate că ei nu citesc Biblia sau nu aud glasul care le vorbește de pe paginile ei. Ei nu văd iubirea lui Dumnezeu prin lucrările Sale. Dar dacă tu ești un adevărat reprezentant al lui Isus, s-ar putea ca prin tine ei să fie conduși să înțeleagă ceva din bunătatea Lui și să fie câștigați să-L iubească și să-L servească. — [Steps to Christ, 119](#).

Literatura pe care o lăsam în case va aduce rod — „Având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii,” veți putea fi pregătiți să mergeți din casă în casă ducând adevărul la oameni. Uneori veți găsi că este foarte dificil să faceți acest tip de lucrare, dar dacă mergeți înainte prin credință, Domnul va merge înainte și lumina Lui va străluci pe calea voastră. Când intrați în casele vecinilor voștri să vindeți sau să dați literatură și să-i învățați adevărul cu umilință, veți fi însoțiți de lumina cerului. — [The Review and Herald, 11 noiembrie, 1902](#).

[100]

[101]

În curând Domnul va face lucruri mari pentru noi dacă stăm umiliți și încrezători la picioarele Sale. . . . În curând mai mult de o mie de persoane vor fi convertite într-o zi, iar cele mai multe au avut prima convingere în urma citirii publicațiilor noastre. — [Ibid.](#), 10 noiembrie, 1885.

Cea mai bună cale de a ajunge la suflete — Chiar în umbra caselor de rugăciune există mulțimi de păcătoși fără Dumnezeu, fără cunoașterea adevărului, fără speranță. . . . În fiecare oraș, în fiecare așezare unde se întâlnesc creștinii spre a se închina lui Dumnezeu, sunt bărbați, femei și copii care trebuie adunați la turmă. Mulți nu aud niciodată un discurs din Cuvântul lui Dumnezeu. Cine va lua asupra sa o povară pentru suflete? Cine va învăța de la Marele Învățător că cea mai bună cale de a ajunge la suflete este prin apel direct, personal către cei rătăciți, morți în greșeli și păcate, de a privi la Mântuitorul lor înălțat și crucificat și de a trăi? Creștini, inimile să vă fie pline de milă și iubire față de cei care nu cunosc adevărul. — [Manuscript 81](#), 1900.

Situații adaptate la talentele noastre — Dacă învățătorii Cuvântului Său vor, El îi va conduce într-o relație strânsă cu oamenii. El îi va călăuzi la casele celor care au nevoie de adevăr și îl doresc și îi va aduce în situațiile cele mai potrivite pentru talentele lor. — [Letter 95](#), 1896.

[102] **Este nevoie de talentele tuturor** — Domnul are un loc pentru fiecare în planul Lui măreț. El nu oferă talente de care nu este nevoie. Fiecărui om Dumnezeu îi dă talente ce trebuie îmbunătățite, după puterea fiecăruia. Chiar dacă talentul este presupus mic, Dumnezeu are un loc pentru el și dacă este folosit, acel talent va face exact lucrarea pe care Dumnezeu i-a destinat-o. Talentele unui țăran umil sunt necesare în lucrarea din casă în casă și pot face mai mult decât darurile cele mai geniale. Cel care folosește bine singurul lui talent va fi răsplătit ca și cel care folosește bine cinci talente. Dumnezeu răsplătește pe slujitorii lui pentru lucrarea făcută potrivit cu capacitatea ce le-a fost dată. — [Letter 41](#), 1899.

Cum să găsești timp pentru vizitarea vecinilor — Dacă tinerii și tinerele s-ar consacra în mod solemn lui Dumnezeu, dacă ar manifesta lepădare de sine în viața de cămin, ajutând-o pe mama lor obosită și roasă de griji, ce schimbare ar avea loc în bisericile noastre! Mama ar putea găsi timp să-și viziteze vecinii. Când apare

ocazia, copiii pot ajuta chiar de mici făcând mici servicii de milă și iubire pentru a-i binecuvânta pe alții. Astfel pot fi vizitate mii de familii ale săracilor și nevoiașilor. Cărți cu privire la sănătate și temperanță ar putea fi plasate în multe case. Răspândirea acestor cărți este o lucrare importantă, deoarece ele conțin cunoștințe cu privire la tratarea bolilor, cunoștințe ce ar fi o mare binecuvântare pentru cei care nu-și pot permite să plătească vizite la doctor. — [Manuscript 119, 1901](#).

Nu așteptați să vi se spună datoria — Nu așteptați să vi se spună care vă este datoria. Deschideți ochii și vedeți cine se află în jurul vostru. Faceți cunoștință cu cei neajutorați, suferinzi și lipsiți. Nu vă ascundeți de ei și nu ignorați nevoile lor. Cine dă dovadă că posedă religia curată și neîntinată de egoism și stricăciune menționată în Iacov? — [Testimonies for the Church 2:29](#).

[103]

Mergeți la lucru, chiar dacă nu simțiți dorința! — Frați și surori, doriți să rupeți vraja care vă ține? Vreți să vă treziți din această lene ce seamănă cu toropeala morții? Mergeți la lucru, fie că simțiți dorința, fie că nu! Angajați-vă în efort personal de a aduce suflete la Isus și la cunoașterea adevărului. În astfel de lucrare veți găsi un stimulator și un tonic. Ea vă va trezi și vă va întări. Prin folosirea lor, puterile voastre spirituale vor deveni mai viguroase, așa încât să vă puteți duce până la capăt mântuirea cu mai mult succes. Mulți din cei care Îl mărturisesc pe Hristos sunt cuprinși de amorteala morții. Depuneți orice efort pentru a-i trezi. Avertizați, implorați, protestați. Rugați-vă ca iubirea lui Dumnezeu, care topește, să le încălzească și să le înmoaie firea înghețată. Deși s-ar putea ca ei să refuze să asculte, truda voastră nu va fi zadarnică. În efortul de a-i binecuvânta pe alții, propriul vostru suflet va fi binecuvântat. — [Ibid., 5:387](#).

Duceți atmosfera cerului — Lucrătorii care, de dragul lui Hristos, îi vizitează pe bolnavi și îi mângâie pe săraci și întristați vor primi razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii și chiar înfățișarea lor va exprima pacea care locuiește în suflet. Fetele bărbaților și femeilor care vorbesc cu Dumnezeu și pentru care lumea nevăzută este o realitate, exprimă pacea lui Dumnezeu. Ei duc cu sine atmosfera blândă și plăcută a cerului și o răspândesc prin fapte de bunătate și iubire. Influența lor are caracterul de a câștiga suflete la Hristos. Dacă toți ar putea vedea, înțelege și fi împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, ce pace, ce fericire, ce sănătate pentru corp și pace pen-

[104] tru suflet ar fi rezultatul! Atmosfera caldă a iubirii și bunătății, mila duioasă a lui Hristos în suflet nu pot fi estimate. Prețul iubirii este mai presus de aur, argint și pietre scumpe și-l face pe om asemenea Celui care a trăit fără să-și placă Lui însuși. — [Letter 43, 1895](#).

Sute și mii erau văzuți vizitând familii — În viziuni de noapte au trecut prin fața mea reprezentări ale unei mari mișcări de reformă în poporul lui Dumnezeu. Mulți îl lăudau pe Dumnezeu. Bolnavii erau vindecați și erau făcute și alte minuni. Se vedea un spirit de mijlocire la fel ca cel manifestat înainte de marea zi a Cincizecimii. Sute și mii erau văzuți vizitând familii și deschizând înaintea lor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimile erau convinse prin puterea Duhului Sfânt și era manifestat un spirit de convertire veritabilă. În toate părțile uși erau larg deschise pentru proclamarea adevărului. Lumea părea luminată de influența cerească. Poporul sincer și umil al lui Dumnezeu primea mari binecuvântări. Auzeam glasuri de laudă și recunoștință și părea a fi o reformă ca cea la care am fost martori în anul 1844. — [Testimonies for the Church 9:126](#).

Capitolul 13 — Organizarea bisericii pentru lucrarea de slujire

[105]

Scopul lui Dumnezeu în organizarea bisericii — Biserica lui Hristos pe pământ a fost organizată pentru scop misionar. Domnul dorește să vadă întreaga biserică inventând căi și mijloace prin care cel de sus și cel de jos, bogatul și săracul, pot auzi solia adevărului. — [Testimonies for the Church 6:29](#).

Uniți în manifestarea iubirii — Oriunde a fost proclamat adevărul, iar oamenii au fost treziți și convertiți, credincioșii să se unească imediat în fapte de iubire. Unde a fost prezentat adevărul Bibliei trebuie începută o lucrare de evlavie practică. Oriunde s-a înființat o biserică, să se facă lucrare misionară pentru cei neajutorați și suferinzi. — [Ibid., 84, 85](#).

O chemare pentru oameni care pot să conducă — O mare lucrare va rămâne nefăcută dacă nu există cei care vor inventa mijloace de a folosi în mod eficient timpul, tăria și mintea membrilor bisericii. Lucrarea făcută la întâmplare nu este răspunsul. Vrem în biserică oameni care își pot dezvolta capacitatea de a organiza și distribui lucrări practice tinerilor și tinerelor pentru alinarea nevoilor omnirii și pentru mântuirea sufletelor bărbaților, femeilor și copiilor. — [Letter 12, 1892](#).

Ca o școală de pregătire — Fiecare biserică să fie o școală de pregătire pentru lucrători creștini. Membrii săi să fie învățați cum să dea studii biblice, cum să conducă și să învețe clase de școală de Sabat, cum să-i ajute cel mai bine pe săraci, să-i îngrijească pe bolnavi și să lucreze pentru cei neconvertiți. Ar trebui să existe cursuri de sănătate, de gătit, și în diferite domenii ale lucrării de ajutorare creștină. Să nu fie numai predare, ci și activitate practică, sub supravegherea instructorilor cu experiență. Cei care predau să fie primii în lucrarea cu oamenii, iar alții, unindu-se cu ei vor învăța din exemplul lor. Un exemplu face mai mult decât multă învățătură. — [The Ministry of Healing, 149](#).

[106]

Pregătirea tineretului pentru slujire — Marele Învățător cooperează cu toate eforturile făcute pentru alinarea omenirii suferinde. Învățați-i pe studenți să facă o aplicație practică a lecțiilor pe care le-au învățat. Când sunt martori ai durerii omenesti și sărăciei adânci a celor pe care încearcă să-i ajute, vor fi mișcați de milă. Inimile le vor fi înmuiate și supuse de principiile profunde și sfinte descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. Marele Medic cooperează cu orice efort făcut pentru omenirea suferindă ca să dea sănătate corpului, lumină și restaurare sufletului.... Acum trebuie să vedem ce se poate face pentru a-i educa pe studenți în lucrare misionară practică. — [Manuscript 70, 1898](#).

[107] **Învățați lucrare misionară practică** — În ocazii cum ar fi adunările noastre de tabără anuale să nu pierdem niciodată din vedere posibilitatea de a-i învăța pe credincioși cum să facă lucrare misionară practică acolo unde locuiesc ei. În unele situații ar fi bine ca la aceste întruniri să fie anumiți oameni puși deoparte să poarte povara diferitelor ramuri ale lucrării educaționale. Unii din ei să-i ajute pe oameni să învețe cum să dea studii biblice și cum să conducă întruniri mici, în case. Alții să-i învețe pe oameni cum să practice principiile sănătății și temperanței și cum să dea tratamente bolnavilor. Alții pot munci în interesul lucrării noastre cu publicații periodice și cărți. — [Testimonies for the Church 9:82, 83](#).

Formați grupe de lucrători — Cel care nu poate greși mi-a prezentat formarea grupelor mici ca temelie a efortului creștin. Dacă biserica este formată dintr-un număr mare de membri, aceștia să fie organizați în grupe mici și să lucreze, nu numai pentru membrii bisericii, ci și pentru necredincioși. Dacă într-un loc sunt numai doi sau trei care cunosc adevărul, ei să se organizeze într-o echipă de lucrători. Aceștia să mențină legătura unirii fără întrerupere, lucrând împreună cu iubire, în unitate, încurajându-se unul pe altul la înaintare. Fiecare să primească tărie și curaj din ajutorul oferit de ceilalți. — [Ibid., 7:21, 22](#).

Grupe bine organizate în fiecare biserică — În fiecare biserică să existe grupe de lucrători bine organizate care să lucreze în vecinătatea acelei biserici. Lăsați în urmă eul și lăsați ca Hristos să meargă înainte ca viața și puterea voastră. Această lucrare să fie începută fără întârziere, iar adevărul va fi ca plămădeala în lume. Când asemenea forțe vor fi puse la lucru în bisericile noastre, va

exista în ele o putere care înnoiește, reformează și dă energie, deoarece membrii lor fac lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat-o. Toate bisericile noastre să fie active, zeloase și pline de entuziasm prin Duhul și puterea lui Dumnezeu. În locurile unde veți lucra, ceea ce va vorbi va fi folosirea inteligentă a mijloacelor, capacităților și puterilor date de Dumnezeu și consacrate în slujba Lui. S-ar putea ca să aveți un început foarte mic în unele locuri, dar nu fiți descurajați. [108] Lucrarea va crește și veți lucra ca evangheliști. Priviți la maniera de lucru a lui Hristos și străduiți-vă să munciți cum a făcut El. — [The Review and Herald, 29 septembrie, 1891.](#)

Lucrați sub un nume — În întreaga Sa lucrare pentru om, Dumnezeu plănuiește ca omul să coopereze cu El. De aceea Domnul cheamă bisericile la o evlavie mai înaltă, la un simțământ mai corect al dreptății, la o realizare mai clară a obligațiilor lor față de Creator. El își cheamă poporul să fie curat, sfânt și lucrător. Un mijloc de îndeplinire a acestei chemări este lucrarea de ajutorare creștină, deoarece Duhul Sfânt comunică cu toți cei care servesc lui Dumnezeu. . . . Aș vrea să spun: Continuați să lucrați cu tact și dăruire. Treziți-i pe tovarășii voștri să lucreze sub un nume cu ajutorul căruia să poată fi organizați să coopereze în acțiune armonioasă. Puneți la lucru tinerii și tinerele din biserici. — [Testimonies for the Church 6:266, 267.](#)

Organizarea și instruirea tineretului pentru încheierea lucrării — Există multe domenii în care tineretul poate găsi ocazie pentru efort util. Când se organizează în grupe de servire creștină, cooperarea lor se va dovedi un ajutor și o încurajare.

Există un câmp întins care să fie ocupat în încheierea lucrării Evangheliei și, mai mult ca oricând, trebuie angajate ajutoare din oamenii de rând. Atât tineri cât și mai în vârstă vor fi chemați de la câmp, de la vie, din atelier și trimiși de Maestru să dea solia Lui. S-ar putea ca mulți dintre aceștia să fi avut puține prilejuri favorabile pentru educație, dar Hristos vede în ei calificările care îi vor face în stare să îndeplinească scopul Lui. Dacă ei lucrează cu toată inima și [109] continuă să învețe El îi va face potriviți să muncească pentru El.

Cu asemenea pregătire pe care o pot obține, mii și mii de tineri și persoane mai în vârstă ar trebui să se dedice lucrării. Deja multe inimi răspund chemării Maestrului Lucrător și numărul lor va crește.

Toți cei care se angajează în slujire sunt mâna ajutătoare a lui Dumnezeu. Nu există o altă ramură a lucrării în care tinerii să poată primi un beneficiu mai mare. Ei sunt conlucrători cu îngerii; mai exact, ei sunt agenți umani prin care îngerii își îndeplinesc misiunea. Îngerii vorbesc prin glasurile lor și lucrează cu mâinile lor. Lucrătorii omenesți care lucrează cu agenții cerești au beneficiul educației și experienței lor. Ca mijloc de educație, ce „curs universitar” îl poate egala? Cu o astfel de armată de lucrători pe care tineretul nostru, instruit corect, o poate furniza, cât de curând poate fi dusă lumii solia unui Mântuitor răstignit, înviat și care vine în curând! — [The Youth's Instructor, 3 martie, 1908.](#)

O lucrare măreață — Nu este scopul lui Dumnezeu ca pastorii să fie lăsați să facă cea mai mare parte a lucrării de semănare a seminței adevărului, Oameni care nu sunt chemați să fie pastori ai Evangheliei sunt încurajați să lucreze pentru Maestru după puterile lor. Sute de bărbați și femei care acum nu sunt angajați în lucrare pot face serviciu bun. Ducând adevărul în casele vecinilor și prietenilor lor, ei pot să facă o lucrare măreață pentru Maestru. Dumnezeu nu este părtinitor. El va folosi creștini umili și devotați care au dragostea adevărului în inimi. Unii ca aceștia să se angajeze în slujba Lui făcând lucrare din casă în casă. Asemenea oameni, dacă

[110] sunt umili, modești și evlavioși, pot să facă mai mult decât un pastor în împlinirea nevoilor reale ale familiilor. — [The Review and Herald, 26 august, 1902.](#)

Cel mai bun ajutor pe care-l pot da pastorii — Cel mai bun ajutor pe care-l pot da pastorii membrilor bisericilor noastre este nu predicarea, ci planificarea lucrului pentru ei. Dați fiecăruia ceva de făcut pentru alții. . . . Dacă sunt puși la lucru, cei descurajați își vor uita în curând descurajarea lor, cei slabi vor deveni tari, ignoranții inteligenți și toți vor fi pregătiți să prezinte adevărul așa cum este în Isus. — [Testimonies for the Church 9:82.](#)

Oricui este adăugat rândurilor noastre prin convertire să i se precizeze postul datoriei. Fiecare să binevoiască a fi sau a face orice în această luptă. — [Ibid., 7:30.](#)

Toți să coopereze — S-a predicat atât de mult pentru bisericile noastre încât ele aproape au încetat să mai aprecieze lucrarea Evangheliei. A sosit timpul ca această ordine a lucrurilor să fie schimbată. Pastorul să cheme pe membrii bisericii în mod individual să-l ajute

în lucrarea din casă în casă pentru a duce adevărul și în alte regiuni. Toți să coopereze cu inteligențele cerești în comunicarea adevărului. — [The Review and Herald, 11 iunie, 1895.](#)

Uniți pentru a încheia lucrarea — Cei care dețin supravegherea spirituală a bisericii ar trebui să inventeze căi și mijloace prin care să se dea ocazia fiecărui membru să aibă o parte în lucrarea lui Dumnezeu. Prea adesea în trecut nu s-a făcut acest lucru. N-au fost făcute și îndeplinite complet planuri clare, prin care talentele tuturor să poată fi angajate în serviciu activ. Sunt doar câțiva care își dau seama cât de mult s-a pierdut din cauza aceasta.

Liderii în cauza lui Dumnezeu, ca generali înțelepți, să facă planuri pentru mișcări de înaintare în toate ramurile. În planificarea lor, să studieze în mod special lucrarea ce poate fi făcută de membrii laici pentru prietenii și vecinii lor. Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu poate fi terminată până când bărbații și femeile care sunt membrii ai bisericii noastre nu se adună la lucru, unindu-și eforturile cu ale pastorilor și slujbașilor bisericii. — [Testimonies for the Church 9:116, 117.](#) [111]

Hristos poate fi reprezentat în toate profesiile legale — Toți trebuie învățați cum să lucreze. În mod special, cei care sunt noi veniți la credință, să fie educați pentru a deveni împreună lucrători cu Dumnezeu. Dacă această datorie este neglijată, lucrarea pastorului este incompletă.

Dumnezeu nu vrea ca poporul Său să fie o povară pentru pastori. Ca ispravnic al harului lui Dumnezeu, fiecare membru al bisericii să simtă responsabilitatea individuală de a avea viață și rădăcină în el însuși. Toți cei chemați la viața lui Hristos sunt mențiți să lucreze pentru salvarea semenilor lor. Cine îl iubește pe Dumnezeu în mod suprem și pe aproapele lui ca pe sine însuși, nu se poate odihni mulțumit fără să facă nimic.

Dacă cei care mărturisesc a crede adevărul l-ar și trăi, toți ar fi astăzi misionari. Unii ar lucra în insulele mării, iar alții în diferite țări ale lumii. Unii L-ar servi pe Hristos ca misionari în cămin. Nu toți sunt chemați să meargă peste hotare. Unii pot avea succes în afaceri și-L pot reprezenta pe Hristos în acest domeniu de activitate. Ei pot arăta lumii că afacerile pot fi conduse după principii corecte, cu fidelitate strictă față de adevăr. Pot să existe avocați creștini,

medici creștini, negustori creștini. Hristos poate fi reprezentat în toate profesiile legale. — [Manuscript 19, 1900](#).

[112] **Exemplul unei biserici credincioase** — În Sabat dimineață, pe data de 10 noiembrie, 1900, noi am intrat în biserica din San Francisco și am găsit-o aglomerată la capacitatea maximă. Când stăteam în fața oamenilor m-am gândit la visul și la instrucțiunile ce mi-au fost date cu atâția ani în urmă și am fost foarte încurajată. Privind la oamenii adunați simțeam că pot spune cu adevărat: „Domnul și-a împlinit cuvântul”.

În ultimii câțiva ani „stupul” [Aici se face referire la o revelație din anul 1876 când activitățile a zece biserici relativ noi din San Francisco și Oakland erau reprezentate ca doi stupi.] din San Francisco a fost activ. Frații și surorile noastre de acolo au lucrat în multe ramuri ale efortului creștin. Acestea au inclus: vizitarea bolnavilor și săracilor, găsirea de cămine pentru orfani și lucru pentru șomeri, îngrijirea bolnavilor, învățarea adevărului din casă în casă, distribuirea de literatură și predarea cursurilor de viețuire sănătoasă și de îngrijire a bolnavilor. O școală pentru copii s-a organizat în subsolul casei de rugăciune de pe strada Laguna. Un timp a fost menținut un cămin pentru lucrători și o misiune medicală. Pe strada Market, lângă primăria orașului erau săli de tratament ce operau ca o ramură a sanatoriului St. Helena. În aceeași localitate se afla un magazin cu alimente sănătoase. Aproape de centrul orașului, nu departe de clădirea Call, funcționa un mic restaurant vegetarian ce era deschis șase zile pe săptămână și închis în Sabat. De-a lungul coastei se făcea lucrare misionară cu vaporul. În diferite rânduri pastorii noștri au ținut întruniri în săli mari din oraș. Astfel solia de avertizare era dată de mulți. — [The Review and Herald, 5 iulie, 1906](#).

[113] **Scopul pentru care este organizată biserica** — Cineva trebuie să îndeplinească însărcinarea dată de Hristos. Cineva trebuie să continue lucrarea pe care El a început-o pe pământ și acest privilegiu i-a fost dat bisericii. Ea a fost organizată pentru acest scop. Atunci de ce nu au acceptat membrii bisericii această responsabilitate? Sunt unii care au văzut această mare neglijență. Ei au recunoscut în aceste biete suflete pe cei pentru care Hristos și-a dat viața, iar inima le-a fost mișcată de milă și fiecare energie le-a fost trezită la acțiune. Ei au început o lucrare de organizare a celor care vor coopera cu ei în ducerea adevărului Evangheliei înaintea multora care acum se află

în viciu și nelegiuire, ca să poată fi salvați dintr-o viață de desfrâu și păcat.

Cei care au fost angajați în această lucrare de ajutorare creștină au făcut ceea ce Domnul dorește să se facă, iar El le-a acceptat truda. Ceea ce s-a făcut în acest domeniu este o lucrare la care fiecare Adventist de Ziua a șaptea ar trebui să ia parte cu toată inima, să o susțină și să o îndeplinească cu seriozitate. — [Testimonies for the Church 6:295, 296.](#)

Secțiunea 5 — Alinarea omenirii suferinde [114]

Gând prețios

Ce viață activă a trăit Hristos! Zi de zi putea fi văzut intrând în locuințele umile ale lipsei și tristeții spunând cuvinte de speranță celor abătuți și de pace celor neliniștiți. Săracii și suferinzii primeau cea mai mare atenție din partea Sa. Copiii îl iubeau. Ei erau atrași la El datorită simpatiei Lui binevoitoare. Prin cuvintele Sale simple și iubitoare, El a rezolvat multe dificultăți ce apăreau între ei. Adeseori îi lua pe genunchi și le vorbea într-un fel care le câștiga inimile.

[115]

[116]

Aceasta este lucrarea misionară pe care o cere poporului Său s-o facă astăzi. Umil, binevoitor, blând și milos, El mergea peste tot făcând bine, hrănind pe cei flămânzi, ridicându-i pe cei copleșiți și mângâindu-i pe întristați. Nimeni din cei care veneau la El pentru ajutor nu pleca nealinat. Nici un fir de egoism nu era țesut în modelul pe care l-a lăsat copiilor Săi să-l urmeze. El a trăit viața pe care ar vrea s-o trăiască toți cei care cred în El. Hrana și băutura Lui erau să facă voia Tatălui Său. Tuturor celor care veneau la El pentru ajutor le aducea credință, speranță și viață. Oriunde mergea, ducea binecuvântare.

Mesajul lui Hristos pentru noi este: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.”
— [Manuscript 115, 1902.](#)

Capitolul 14 — Pe urmele Maestrului

„Apoi i-a trimis să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu și să tămăduiască pe cei bolnavi.” Luca 9:2.

Exemplul lui Hristos de slujire medicală — Timp de trei ani de zile uceniciei au avut înaintea lor exemplul minunat al lui Hristos. Zi de zi ei au vorbit și au mers cu El, l-au auzit cuvintele de îmbărbătare către cei trudiți și împovărați și au văzut manifestările puterii Sale pentru cei bolnavi și suferinzi. Când a venit timpul să plece de la ei, le-a dat putere să lucreze așa cum a lucrat El. A revărsat asupra lor harul Său spunând: „Fără plată ați primit, fără plată să dați.” Ei trebuiau să meargă în lume ca să răspândească pretutindeni lumina Evangheliei Sale de iubire și vindecare. Trebuiau să facă lucrarea pe care a făcut-o El.

Aceasta este lucrarea pe care trebuie și noi s-o facem în lume. Cu înțelegere și compasiune, să slujim celor care au nevoie de ajutor, căutând, cu seriozitate neegoistă, să ușurăm durerea și suferința omenirii. Pe măsură ce ne angajăm în această lucrare vom fi mult binecuvântați. Influența ei este irezistibilă. Prin ea sunt câștigate suflete la Mântuitorul, împlinirea practică a însărcinării date de Mântuitorul demonstrează puterea Evangheliei. Această lucrare cere efort încordat, dar merită, deoarece prin ea sunt salvate suflete care pier. Prin influența ei bărbați și femei cu talent trebuie aduși la crucea lui Hristos.

[118] Omul are un trup de salvat la fel ca și un suflet. Sănătatea ambelor trebuie restabilită prin metodele simple dar eficace ale lui Dumnezeu, care apelează la bărbați și femei cu inteligență. Prin credință în adevăr sufletele sunt trezite la nevoia unei pregătiri pentru datoriile vieții. Pe măsură ce este restabilită sănătatea trupului, puterile minții sunt puse la lucru să cuprindă adevărurile mărețe ale Evangheliei. — Letter 152, 1901.

Mai întâi răspundeți nevoilor fizice — Suferinzii și nevoiașii de toate categoriile sunt semenii noștri, iar când nevoile lor sunt

aduse la cunoștința noastră, avem datoria să-i ajutăm cât ne stă în putință. În această parabolă {a samariteanului milos} este extras un principiu ce ar fi bine să fie adoptat de urmașii lui Hristos. Mai întâi ieșiți în întâmpinarea necesităților trecătoare ale celor în nevoie și ușurați-le lipsurile și suferințele fizice și veți găsi o cale deschisă spre inimă unde puteți planta sămânța bună a virtuții și religiei. — [Testimonies for the Church 4:226, 227.](#)

O lume de salvat — Amintiți-vă că este o lume de mântuit. Noi trebuie să ne facem partea stând lângă Hristos ca și colaboratori ai Săi. El este capul, noi mâna Lui ajutătoare. El plănuiește ca noi, făcând lucrare medicală misionară, să desfacem poverile grele și să-i eliberăm pe cei apăsați. Să nu închidem ochii la nenorocirea din jurul nostru sau urechile la strigătele de durere ce se înalță întruna. Hristos este cel mai mare misionar pe care l-a cunoscut lumea vreodată. El a venit ca să ridice și să îmbărbăteze pe cei întristați și suferinzi, iar noi trebuie să cooperăm cu El în această lucrare. — [Manuscript 31, 1901.](#)

Găsiți urmele lui Hristos în cocioabele sărăciei — Mulți cred că ar fi un mare privilegiu să viziteze scenele vieții lui Hristos pe pământ, să meargă pe unde a pășit El, să privească lacul pe malul căruia îi plăcea să învețe, dealurile și văile pe care și-a odihnit adesea privirile. Dar nu trebuie să mergem la Nazaret, la Capernaum sau Betania ca să mergem pe urmele lui Isus. Vom găsi urmele pașilor Săi lângă patul bolnavului, în cocioabele sărăciei, pe străzile aglomerate ale marilor orașe și în fiecare loc unde există inimi omenesti care au nevoie de mângâiere. Dacă facem ceea ce a făcut El când era pe pământ, mergem pe urmele Lui. — [The Desire of Ages, 640.](#)

[119]

Evanghelia alinării suferinței — Lucrarea medicală misionară aduce omenirii Evanghelia eliberării din suferință. Ea este lucrarea de pionierat a Evangheliei. Este practicarea Evangheliei și manifestarea milei lui Hristos. Este mare nevoie de această lucrare și lumea este deschisă pentru ea. Să dea Dumnezeu ca importanța lucrării medicale misionare să fie înțeleasă și să se intre imediat în câmpuri noi. — [Manuscript 55, 1901.](#)

Începeți în vecinătatea voastră — Lucrarea medicală misionară va deschide multe uși înaintea adevăratului reformat. Nimeni nu trebuie să aștepte a începe să ajute pe alții până când este chemat în vreun câmp îndepărtat. Oriunde te afli, poți începe imediat. Oca-

ziile sunt la îndemâna oricui. Apucă-te de lucrarea pentru care ești răspunzător și care trebuie făcută în cămin și în vecinătatea ta. Nu aștepta ca alții să te îndemne la acțiune. Mergi înainte în temere de Dumnezeu, fără întârziere, având mereu în minte răspunderea individuală ce o ai față de Cel care și-a dat viața pentru tine. Acționează ca și când L-ai auzit pe Hristos chemându-te personal să faci tot ce poți în serviciul Lui. Nu te uita să vezi cine mai este gata. Dacă ești consacrat cu adevărat, Dumnezeu va aduce prin intermediul tău pe alții la adevăr folosindu-i apoi drept canale ca să transmită lumină multora care bâjbâie în întuneric.

[120] Fiecare poate să facă ceva. În efortul de a se scuza, unii spun: „Datoriile mele în cămin, copiii îmi iau timpul și mijloacele.” Părinți, copiii ar trebui să fie mâna voastră de ajutor care să vă mărească puterea și capacitatea de a lucra pentru Maestru. Copiii sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului. Ei trebuie conduși să se consacre lui Dumnezeu căruia îi aparțin prin creare și prin mântuire. Să fie învățați că toate puterile trupului, minții și sufletului lor sunt ale Lui. Să fie instruiți să ajute în diferite ramuri ale slujirii neegoiste. — [Testimonies for the Church 7:62, 63.](#)

Fiecare să facă tot ce poate mai bine — Domnul dorește ca fiecare lucrător să facă tot ce poate mai bine. Cei care nu au avut pregătire specială într-una din instituțiile noastre medicale ar putea gândi că nu pot face mare lucru, dar, dragul meu lucrător, amintește-ți că în parabola talanților Hristos nu i-a reprezentat pe toți robii ca primind același număr de talanți. Unuia i-au fost dați cinci talanți, altuia doi și altuia unul. Dacă ai un singur talant, folosește-l înțelept și fă-l să sporească punându-l la schimbător. Nu toți pot face la fel de mult, dar fiecare să facă tot ce poate pentru a rostogoli înapoi valul de boală și suferință care străbate lumea noastră. Veniți în ajutorul Domnului ca să-L ajutați împotriva puterilor tari ale întunericului. Dumnezeu dorește ca fiecare copil al Său să aibă inteligență și cunoștințe așa încât slava Lui să fie descoperită lumii noastre cu putere și claritate fără greș. — [The Review and Herald, 9 iunie, 1904.](#)

Împreună lucrători cu Dumnezeu — O latură măreață a lucrării lui Dumnezeu este descoperită prin cuvintele: „misionar medical.” A fi misionar medical înseamnă a fi împreună lucrător cu Dumnezeu.

[121] Lucrarea medicală misionară, o lucrare de un mare ajutor și o putere

pentru cauză, trebuie să fie dusă înainte cu toată grija și înțelepciunea. În această lucrare să nu fie tras nici un fir care să strice modelul frumos care Dumnezeu plănuiește să fie lucrat. — [Manuscript 139, 1902](#).

Proclamarea adevărului celor bolnavi și celor sănătoși — Slujirea Evangheliei este o organizație pentru proclamarea adevărului celor bolnavi și celor sănătoși. Ea combină lucrarea medicală misionară și predicarea Cuvântului. Prin aceste agenții combinate sunt date ocazii de comunicare a luminii și de prezentare a Evangheliei tuturor claselor și categoriilor societății. Dumnezeu vrea ca pastorii și membrii bisericii să fie interesați în mod hotărât și activ în lucrarea medicală misionară.

Slujirea Evangheliei înseamnă să mergi la oameni acolo unde sunt ei, oricare le-ar fi poziția sau situația, și să-i ajuți pe orice cale posibilă. Aproape întotdeauna, cei care au trupul bolnav, au și mintea bolnavă, iar când sufletul este bolnav, este afectat și trupul. — [Testimonies for the Church 6:300, 301](#).

Capitolul cincizeci și opt din Isaia conține adevăr prezent pentru poporul lui Dumnezeu. Aici vedem că atunci când solia este dată lumii, lucrarea misionară medicală trebuie unită cu slujirea Evangheliei. Asupra celor care țin Sabatul Domnului este așezată răspunderea de a face lucrarea milei și dărnicii. Lucrarea medicală misionară trebuie unită cu solia și sigilată cu sigiliul lui Dumnezeu. — [Manuscript 22, 1901](#).

Nord, sud, est și vest — De ce nu a fost înțeles din Cuvântul lui Dumnezeu că lucrarea făcută în ramuri misionare medicale este o îndeplinire a Scripturii: „Du-te degrabă în pietele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi.” La urmă, robul a zis: „Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc.” și stăpânul a zis robului: „Ieși la drumuri și la garduri și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.”

Aceasta este o lucrare pe care ar trebui s-o facă toate bisericile de la nord, sud, est și vest. Bisericilor li s-a dat ocazia să răspundă acestei chemări. De ce n-au făcut-o? Cineva trebuie să îndeplinească însărcinarea.

O lucrare ce ar fi trebuit făcută a fost lăsată nefăcută. Cei care au fost angajați în lucrare misionară medicală au făcut exact categoria de lucrare pe care Domnul ar fi făcut-o. . . .

O, cât de mult rămâne de făcut și totuși cât de mulți oameni care și-ar putea folosi corect talentele date de Dumnezeu, nu fac aproape nimic, ci doar se îngrijesc pe ei înșiși și își fac plăcerile proprii. Dar mâna Domnului încă mai este întinsă și dacă ei vor lucra astăzi în via Lui, El le va accepta serviciul. — [Manuscript 18, 1897](#).

Mentineți un echilibru potrivit — Lucrarea misionară medicală ar trebui să fie făcută de biserică cu eforturi bine organizate. Ea trebuie să fie pentru cauza lui Dumnezeu ceea ce este mâna dreaptă pentru corp. Dar lucrarea misionară medicală nu trebuie să primească o importanță necuvenită. Să fie făcută fără a neglija alte ramuri ale lucrării. — [Letter 139, 1898](#).

[123] **Lucrarea brațului drept** — Brațul drept este folosit la deschiderea ușilor prin care să poată intra corpul. Aceasta este partea lucrării misionare medicale. Este de a pregăti în mare măsură calea pentru primirea adevărului pentru acest timp. Un corp fără mâini este nefolositor. Când se dă cinste trupului, trebuie onorate și mâinile ajutătoare care sunt agenți de o așa importanță, încât fără ele trupul nu poate face nimic. Prin urmare, trupul care tratează cu indiferență brațul drept, refuzându-i ajutorul, nu este în stare să îndeplinească nimic. — [Manuscript 55, 1899](#).

O parte a marelui întreg — Lucrarea misionară medicală ar fi trebuit să existe întotdeauna în lucrarea de reformă, dar niciodată să nu devină mijlocul de separare a lucrătorilor slujbași de activitatea lor. Hristos a unit aceste două ramuri în tot timpul lucrării Sale. Lucrarea misionară medicală este parte a marelui întreg după cum brațul este parte a trupului. Brațul nu-i poate spune capului: „Nu am nevoie de tine” Trupul are neapărat nevoie de cap și de brațe pentru a face lucrare activă cu succes. Trupul nu trebuie să devină braț. Fiecare membru are lucrarea lui specifică de îndeplinit. — [Manuscript 105, 1899](#).

Rugăciunea misionarului medical — Pastorii și instructorii să lucreze cu inteligență în domeniile lor, instruindu-i pe membrii bisericii cum să lucreze în ramura misionară medicală. Când Hristos locuiește în cei care mărturisesc a fi urmași ai Lui, aceștia vor face ce a făcut El. Ei nu vor avea ocazia să ruginească din cauza lipsei de activitate. Vor avea destul de făcut, iar lucrarea lor, sub auspiciile bisericii, va fi mijlocul lor cel mai însemnat de comunicare a luminii.

„Omul care lucrează potrivit cu planul lui Dumnezeu se va ruga: „Să se știe astăzi prin lucrarea mea pentru omenirea suferindă că există un Dumnezeu în Israel și că eu sunt servitorul Tău. Să se vadă că lucrez, nu după impulsul și înțelepciunea mea, ci potrivit cu cuvântul Tău.” [124]

Când omul are această atitudine și își dă seama că duce la îndeplinire planul lui Dumnezeu și că Dumnezeu își aduce la îndeplinire planul prin el, se află în posesia puterii divine care nu cunoaște înfrângere. Toate puterile împotrivoare nu înseamnă mai mult decât pleava din arie. — [Manuscript 115, 1899](#).

Va aduce viață bisericilor — Aș dori să le spun fraților mei pastori: Efectuați această lucrare cu tact și pricepere. Puneți la lucru tinerii și tinerele din bisericile noastre. Combinați lucrarea misionară medicală cu proclamarea soliei îngerului al treilea. Depuneți eforturi precise și bine organizate pentru a ridica bisericile din nivelul de moarte în care au căzut și au rămas timp de ani de zile. Trimiteți lucrători în biserici care să prezinte fiecărei familii și fiecărui individ principiile reformei sanitare legate de solia îngerului al treilea. Încurajați-i pe toți să ia parte la lucrarea pentru semenii lor și să vedeți dacă suflarea de viață nu se va întoarce repede în aceste biserici. — [Letter 54, 1898](#).

Capitolul 15 — Slujire medicală în case

Ușa de intrare în cămin — Lucrarea misionară medicală este lucrarea deschizătoare de drumuri a Evangheliei, ușa prin care adevărul pentru acest timp să găsească intrare în multe familii. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie misionari medicali veritabili, deoarece ei trebuie să învețe a servi atât nevoilor sufletului cât și ale trupului. Lucrătorii noștri ar trebui să arate altruismul cel mai pur când merg să dea tratamente bolnavilor, cu cunoștința și experiența câștigate prin lucrare practică. Așa cum merg, din casă în casă, vor găsi acces la multe inimi. Se va ajunge la mulți care nu ar fi auzit altfel solia Evangheliei. — [The Review and Herald, 17 decembrie, 1914.](#)

Hristos va călăuzi în această slujire — Dacă vii aproape de Hristos, purtând jugul Lui, vei învăța zilnic de la El cum să duci solia păcii și mângâierii celor întristați, dezamăgiți, mâhniți și cu inima zdrobită. Puteți să-i îndreptați pe cei descurajați către Cuvântul lui Dumnezeu și să-i luați pe bolnavi la Domnul în rugăciune. Când te rogi, vorbește cu Hristos ca și cu un prieten de încredere, foarte iubit. Păstrează o demnitate blajină, plăcută și liberă ca un copil al lui Dumnezeu. — [Testimonies for the Church 6:323, 324.](#)

Serviciul medicilor și asistenților medicali — O, dacă toți bolnavii ar putea fi serviți de medici și asistenți medicali asemenea lui Hristos, care ar putea să-i ajute să-și încredințeze în grija Marelui Vindecător trupurile epuizate și frământate de durere, privind cu credință la El pentru restabilire.

Fiecare creștin sincer se pleacă înaintea lui Isus ca adevăratul medic al sufletelor. Când stă El lângă patul bolnavilor, mulți vor fi nu numai convertiți, ci și vindecați. Dacă, prin servire judicioasă, pacientul este condus să-și predea sufletul lui Hristos și să-și aducă gândurile în ascultare de voia lui Dumnezeu, este câștigată o mare biruință. — [The Review and Herald, 9 mai, 1912.](#)

Asistentul medical misionar în cămin — Domnul vrea ca bărbați înțelepți și femei înțelepte, lucrând în calitate de asistenți medicali, să-i mângâie și să-i ajute pe bolnavi și suferinzi. . . . Există

multe ramuri ale lucrării ce trebuie îndeplinite de către asistentul medical misionar. Sunt uși deschise pentru asistenții medicali bine pregătiți ca să meargă în mijlocul familiilor și să caute să trezească un interes pentru adevăr. Aproape în orice loc există un număr mare de persoane care nu participă la nici un fel de servicii religioase. Dacă Evanghelia trebuie să ajungă la ei, ea trebuie dusă în casele lor. Adeseori alinarea nevoilor lor fizice este singurul mijloc prin care ne putem apropia de ei. Pe măsură ce asistenții misionari îngrijesc de bolnavi și ușurează nevoile săracilor, vor găsi multe ocazii de a se ruga cu ei, de a le citi din Cuvântul lui Dumnezeu și de a le vorbi despre Mântuitorul. Ei pot să se roage cu și pentru cei neajutorați care nu au putere de voință să-și stăpânească apetitul pe care l-a degradat pofta. Ei pot aduce o rază de speranță în viețile celor învinși și descurajați. Datorită dragostei lor neegoiste, manifestată prin fapte de bunătate dezinteresată, va fi mai ușor pentru acești suferinzi să creadă în iubirea lui Hristos. — *Ibid.*

Învățați-i pe oameni cum să se mențină sănătoși — Lucrarea misionară medicală oferă multe ocazii pentru slujire. Necumpătarea în mâncare și ignoranța cu privire la legile naturii produc multe din bolile existente și îl jefuiesc pe Dumnezeu de slava cuvenită.... [127] Învățați-i pe oameni că este mai bine să știe cum să se mențină sănătoși decât să știe cum să vindece boala. Ar trebui să fim educatori înțelepți, avertizându-i pe toți împotriva indulgenței de sine. Când vedem nenorocirea, diformitatea și boala ce au venit în lume ca rezultat al ignoranței, cum am putea să ne reținem de la împlinirea datoriei de a-i ilumina pe cei neștiutori și a-i alina pe suferinzi? — *Ibid.*, 6 iunie, 1912.

Toți ar trebui să stăpânească principiile simple — Toți cei din poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie misionari medicali veritabili. Să învețe a servi nevoilor sufletului și trupului. Să știe cum să dea tratamente simple care fac atât de mult în alinarea durerii și îndepărtarea bolii. Ei ar trebui să cunoască principiile reformei sanitare ca să poată arăta altora cum poate fi prevenită boala și recăpătată sănătatea prin obiceiuri corecte cu privire la mâncare, băutură și vestimentație. O demonstrație practică a valorii principiilor reformei sanitare ar face mult în îndepărtarea prejudecății împotriva lucrării noastre de evanghelizare. Marele Medic, începătorul lucrării misionare medicale, îi va binecuvânta pe toți cei care vor merge înainte,

umili și încrezători, căutând să împartă cu alții adevărul pentru acest timp. — [Ibid.](#), 5 mai, 1904.

[128] **O reformă continuă este esențială** — Să menținem înaintea poporului importanța continuării reformei și să ne impunem învățăturile prin exemplul nostru. Religia adevărată și legile sănătății merg mână în mână. E imposibil să lucrezi pentru salvarea bărbaților și femeilor fără a le prezenta nevoia de a se despărți de îngăduințele păcătoase care distrug sănătatea, degradează sufletul și împiedică adevărul divin să impresioneze mintea. Bărbații și femeile să fie învățați să revadă cu atenție fiecare obicei și practică și să le îndepărteze neapărat pe cele care produc o stare nesănătoasă trupului aruncând astfel o umbră întunecată asupra minții. — [Ibid.](#), 12 noiembrie, 1901.

Învățați principiile gătitului sănătos — Mulți nu cunosc principiile viețuirii sănătoase deoarece tiranul Prejudecată a închis căile spre suflet. Un serviciu bun poate fi făcut învățându-i pe oameni cum să prepare mâncare sănătoasă. Această ramură a lucrării este la fel de importantă ca oricare alta. Să fie înființate mai multe școli de gătit, iar unii să lucreze din casă în casă dând instrucțiuni cu privire la arta pregătirii alimentelor sănătoase. Prin influența reformei sanitare, mulți vor fi salvați de la degenerare fizică, intelectuală și morală. Aceste principii se vor recomanda singure celor care caută lumina și, de la acestea, ei vor înainta primind adevărul deplin pentru acest timp.

Dumnezeu vrea ca poporul Lui să primească pentru a da. Ca martori nepărtinitori și neegoști, ei să împartă cu alții ceea ce le-a dat Domnul. Când începeți această lucrare și căutați să ajungeți la inimi prin mijloacele care stau în puterea voastră, aveți grijă să lucrați într-un mod care va îndepărta prejudecata în loc de a o crea. Viața lui Hristos să fie studiul vostru continuu și trudiți cum a făcut Ei, urmându-I exemplul. — [Ibid.](#), 6 iunie, 1912.

Avem nevoie de o educație adevărată în arta gătitului. . . . Formați clase unde să-i puteți învăța pe oameni cum să facă pâine bună și cum să folosească ingredientele pentru a face combinații sănătoase de alimente din cereale și legume. — [Manuscript 150](#), 1905.

Urmați o cale care va recomanda reforma — Multe din vederile Adventiștilor de Ziua a șaptea diferă mult de vederile lumii în general. Cei care susțin un adevăr nepopular, mai presus de toți

ceilalți, ar trebui să fie consecvenți în propria viață. Să nu încerce să vadă cât de diferiți pot fi de alții, ci cât de aproape pot veni de cei pe care doresc să-i influențeze, ca să-i poată ajuta să ajungă la poziția pe care ei o prețuiesc atât de mult. O asemenea cale va recomanda adevărul susținut de ei.

[129]

Cei care sprijină o reformă în dietă ar trebui să prezinte avantajele sănătății în cea mai bună lumină prin ceea ce pun pe masa lor. Să exemplifice principiile sale astfel încât s-o recomande judecății minților sincere. . . .

Când cei care susțin reforma sanitară împing situația la extreme, nu oamenii trebuie blamați dacă ajung dezgustați. Prea adesea se aduce astfel o reputație proastă credinței noastre religioase și, în multe cazuri, cei care sunt martori la asemenea manifestări de inconsecvență nu mai pot fi făcuți vreodată să creadă că există ceva bun în reformă. Acești extremiști fac mai mult rău în câteva luni decât poate fi reparat într-o viață întreagă. Ei sunt angajați într-o lucrare care îi place lui Satana. . . . Idei înguste și întinderea peste măsura a unor puncte mărunte au fost o pagubă mare pentru cauza sănătății. — [Christian Temperance and Bible Hygiene, 55-57](#).

Să nu fie impuse păreri personale — Cei care au doar o înțelegere parțială a principiilor reformei sunt adesea cei mai rigizi, nu numai în împlinirea vederilor lor, dar și în impunerea lor asupra familiei și vecinilor. Efectul reformelor lor greșite, după cum se vede în sănătatea lor șubredă și în eforturile de a-și impune vederile asupra altora, dau o idee falsă despre reforma dietei și-i conduce pe oameni s-o respingă cu totul.

Cei care înțeleg legile sănătății și sunt conduși de principiu vor evita extremele atât spre indulgență cât și spre restricție. Ei își aleg dieta, nu doar pentru satisfacerea apetitului, ci pentru clădirea organismului. Ei caută să-și conserve orice putere în condiția cea mai bună pentru a putea oferi cel mai înalt serviciu lui Dumnezeu și oamenilor. Apetitul se află sub controlul judecății și conștiinței și ei sunt răsplătiți cu sănătatea trupului și a minții. Ei nu-și impun vederile în mod ofensator asupra altora, iar exemplul lor este o mărturie în favoarea principiilor corecte. Aceste persoane au o influență mare spre bine.

[130]

În reforma dietetică există un real bun simț. Acest subiect ar trebui să fie studiat extensiv și profund și nimeni să nu-i critice pe

alții pentru că practica lor nu este întru totul în armonie cu a sa. Este imposibil să faci o regulă invariabilă pentru reglementarea obiceiurilor tuturor și nimeni să nu se creadă un criteriu pentru toți. Nu toți pot consuma aceleași lucruri. Alimente care sunt gustoase și sănătoase pentru o persoană pot fi neplăcute și dăunătoare pentru alta. Unii nu pot folosi laptele în timp ce alții trăiesc cu lapte. Unele persoane nu pot digera mazărea și fasolea, iar alții le găsesc ca fiind sănătoase. Pentru unii preparatele din cereale măcinate macrogranular sunt alimente bune în timp ce alții nu le pot folosi. — [Ministry of Healing, 318-320](#).

Lumină pentru salvarea lumii — Cei care au rolul de învățători trebuie să aibă cunoștințe cu privire la boală și cauzele ei, înțelegând că fiecare acțiune a individului ar trebui să fie în armonie perfectă cu legile vieții. Lumina pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la reforma sanitară este pentru salvarea noastră și a lumii. Bărbații și femeile ar trebui să fie informați cu privire la locuința omenească pe care Creatorul a prevăzut-o ca reședință a Sa și peste care dorește să fim administratori credincioși. „Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu; după cum a spus Dumnezeu: «Eu voi locui în ei și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.»” — [The Review and Herald, 12 noiembrie, 1901](#).

Trezește încredere — Mulți nu au credință în Dumnezeu și și-au pierdut încrederea în om, dar apreciază faptele de simpatie și de ajutorare. Inima le este mișcată când văd pe cineva, nemotivat de laudă sau compensație pământească, venind la casele lor, slujind bolnavilor, hrănindu-i pe înfometăți, îmbrăcându-i pe cei goi, mângâindu-i pe întristați și îndreptându-i pe toți, cu gingășie, către Cel al cărui mesager este el ca să arate iubirea și mila Sa. Recunoștința încolțește și credința este aprinsă. Ei văd că Dumnezeu Se îngrijește de ei și când Cuvântul Lui este deschis, sunt pregătiți să asculte. — [Ibid, 9 mai, 1912](#).

Mulți salvați de la degradare — Mi s-a arătat că lucrarea misionară medicală îi va descoperi în adâncimile degradării pe oamenii care odată au avut o minte rafinată, calificări bogate și care vor fi salvați din starea lor decăzută prin trudă corespunzătoare. După ce oamenii au fost îngrijiți cu simpatie și li s-a răspuns nevoilor fizice, adevărul să fie prezentat minții lor așa cum este în Isus. Duhul Sfânt lucrează și cooperează cu cei care trudes pentru asemenea suflete și

unele vor aprecia temelia pe stâncă pentru credința lor religioasă. Să nu se comunice în mod surprinzător doctrine ciudate acestor oameni pe care Dumnezeu îi iubește și de care are milă. Pe măsură ce ei sunt ajutați din punct de vedere fizic de misionarul medical, Duhul sfânt cooperează cu agentul influenței omenești pentru a trezi puterile morale. Puterile intelectuale sunt trezite la activitate și multe din aceste biete suflete vor fi salvate în împărăția lui Dumnezeu.

Nimic nu poate și nu va putea da caracter lucrării în prezentarea adevărului pentru a-i ajuta pe oameni acolo unde sunt, ca lucrarea samariteanului. Efectuată corespunzător pentru salvarea bietelor suflete care au fost trecute cu vederea de biserici, ea va fi pana de despicat prin care adevărul va găsi intrare. Este nevoie de stabilirea unei ordini diferite a lucrurilor în mijlocul nostru ca popor și pe măsura ce se face această lucrare, va fi creată o atmosferă cu totul diferită care să înconjoare sufletele lucrătorilor. Duhul Sfânt comunică cu toți cei care servesc lui Dumnezeu ridicând, întărind și salvând sufletele care sunt gata să piară. — [Special Testimonies, Seria A 11:32](#). [132]

Se cere zel și perseverență — Cât de recunoscătoare aș fi dacă aș putea să trezesc poporul nostru la efort creștin, dacă aș putea să-i conduc să se angajeze în lucrare misionară medicală cu zel sfânt și perseverență divină, să depună efort personal pentru cei dinafară turmei, nu numai în câteva locuri, ci în orice loc! Aceasta este lucrare misionară adevărată. În unele locuri pare să fie însoțită de puțin succes, dar, Domnul deschide calea din nou și succes însemnat însoțește efortul. Sunt spuse cuvinte ce sunt ca niște cuie împlântate într-un loc sigur. Îngeri din cer cooperează cu instrumentele omenești și păcătoșii sunt câștigați la Mântuitorul. — [Letter 43, 1903](#).

Persoane sfinte și devotate sunt chemate — Este nevoie de persoane sfinte și devotate, atât bărbați cât și femei, ca să meargă ca misionari medicali. Să-și cultive la maximum puterile fizice și mintale și evlavia. Să se depună orice efort pentru a trimite lucrători inteligenți. Același har care a venit de la Isus Hristos la Pavel și Apolo care i-a făcut deosebiți datorită excelenței lor spirituale, poate fi primit acum și va pregăti pentru lucru mulți misionari devotați. — [Special Testimonies Relating to Medical Missionary Work, 8](#). [133]

Nu așteptați — Acum este nevoie de lucrători, de misionari medicali ai Evangheliei. Nu vă puteți permite să petreceți ani de

zile în pregătire. Uși care sunt acum deschise pentru adevăr vor fi în curând închise pentru totdeauna. Duceți solia acum. Nu așteptați îngăduind dușmanului să ia în stăpânire câmpurile care acum vă stau deschise înainte. Grupe mici să iasă și să facă lucrarea pe care Hristos l-a încredințat-o ucenicilor. Să lucreze ca evangheliști, răspândind publicațiile noastre și prezentând adevărul celor pe care-i întânesc. Să se roage pentru bolnavi slujind nevoilor lor, nu cu medicamente, ci cu remedii naturale și să-i învețe cum să-și recapete sănătatea și să evite boala. — [Testimonies for the Church 9:172](#).

[Notă: Pentru sfaturi mai detaliate privind slujirea medicală și prezentarea soliei noastre despre sănătate vezi *Divina Vindecare, Slujirea Medicală, Dietă și Hrana, și Sfaturi pentru sănătate.*]

Compilerii.

Capitolul 16 — Pregătirea pentru criza zilelor din urmă și pentru dezastre [134]

Stările acestor zile din urmă ne presează să ne pregătim — Trăim în timpul sfârșitului. Semnele timpului se împlinesc cu repeziciune și declară că venirea lui Hristos este aproape, chiar la uși. Zilele în care trăim sunt solemne și importante. Duhul lui Dumnezeu Se retrage încet dar sigur de pe pământ. Plăgi și judecăți cad deja peste disprețuitorii harului lui Dumnezeu. Calamitățile pe uscat și pe mare, starea de agitare a societății, alarmele de război sunt prevestitoare. Ele anticipează apropierea evenimentelor de cea mai mare însemnătate.

Agentiile răului își unesc forțele și se consolidează. Ele se întăresc pentru ultima mare criză. Schimbări mari vor avea loc în curând în lumea noastră și mișcările finale vor fi repezi.

Starea de lucruri din lume arată că vremuri de necaz sunt chiar asupra noastră. Ziarele sunt pline zilnic de indicații ale unui conflict teribil în viitorul apropiat. Jafuri îndrăznețe au loc frecvent. Grevele sunt la ordinea zilei. Furturi și omoruri se comit pretutindeni. Oameni stăpâniți de demoni iau viețile bărbaților, femeilor și copiilor mici. Oamenii au devenit orbiți de viciu și orice fel de rău predomină. — [Testimonies for the Church 9:11](#).

Ceva hotărâtor gata să se întâmple — Prezentul este un timp de un interes covârșitor pentru toți cei vii. Conducători și oameni de stat, gânditori, atât bărbați cât și femei din toate clasele, își au atenția îndreptată asupra evenimentelor ce au loc în jurul nostru. Ei privesc la relațiile încordate și agitate dintre națiuni. Ei observă intensitatea ce ia în stăpânire fiecare element pământesc și recunosc că ceva măreț și hotărâtor este gata să aibă loc, că lumea se află în pragul unei crize uimitoare. [135]

Îngerii țin acum vânturile luptei ca să nu sufle până când lumea nu va fi avertizată de pieirea ei care vine, dar o furtună se apropie, gata să izbucnească asupra pământului. Când Dumnezeu va porunci

îngerilor să dea drumul vânturilor va fi o astfel de scenă de luptă, încât nici o pană nu o poate descrie. — [Education, 179, 180.](#)

Timpul este aproape când în lume va fi tristețe pe care nici un balsam omenesc nu o poate vindeca. Spiritul lui Dumnezeu Se retrage. Dezastre pe mare și pe uscat urmează unele după altele într-o succesiune rapidă. Cât de frecvent auzim despre cutremure și despre tornade, despre distrugeri făcute de foc și de apă cu mari pierderi materiale și de vieți omenești! În aparență aceste calamități sunt izbucniri capricioase ale forțelor naturii dezorganizate și neregulate, cu totul în afara controlului omului, dar în toate acestea poate fi citit scopul lui Dumnezeu. Acestea se numără printre mijloacele Sale de a trezi pe bărbați și femei la un simț al pericolului în care se află. — [Prophets and Kings, 277.](#)

Orașe mari vor fi măturate cu totul — Lucrarea care ar fi trebuit cu mult timp în urmă să opereze activ pentru a câștiga suflete la Hristos nu a fost făcută. Locuitorii orașelor stricate, ce vor fi atât de curând cercetate de calamități, au fost neglijați în mod crud. Este aproape timpul când orașe mari vor fi măturate cu totul și toți trebuie să fie avertizați de aceste judecăți care vin. Dar cine oferă pentru îndeplinirea acestei lucrări serviciul din toată inima pe care îl cere Dumnezeu?...

[136] În prezent nu se face nici a mia parte din lucrarea ce trebuie făcută în orașe și aceasta ar fi făcută dacă bărbații și femeile și-ar îndeplini toată datoria. — [Manuscript 53, 1910.](#)

O, dacă poporul lui Dumnezeu ar avea un simțământ al distrugerii iminente a mii de orașe care acum sunt aproape dedate idolatriei. — [The Review and Herald, 10 septembrie, 1903.](#)

Dezastre inevitabile — Nu cu mult timp în urmă o scenă foarte impresionantă a trecut prin fața mea. Am văzut o minge imensă de foc căzând între acele vile frumoase și producând distrugere instantanee. Am auzit pe cineva spunând: „Am știut că judecățile lui Dumnezeu vor veni asupra pământului, dar n-am știut că vor veni atât de curând.” Alții spuneau: „Ați știut? Atunci de ce nu ne-ați spus și nouă? Noi n-am știut.” Peste tot auzeam spunându-se asemenea cuvinte. . . .

În curând neazuri cumplite se vor ridica între națiuni și nu vor înceta până va veni Isus. Ca niciodată mai înainte, avem nevoie să lucrăm în unitate, servindu-L pe Cel care și-a pregătit tronul în cer

și a cărui împărăție stăpânește peste toți. Dumnezeu nu și-a părăsit poporul și tăria noastră stă în a nu-L părăsi pe El.

Judecățile lui Dumnezeu sunt în țară. Războaie și vești de războaie, distrugere datorită focului și apei spun lămurit că timpul strâmtorării, care se va intensifica până la sfârșit, este foarte aproape. Nu avem timp de pierdut. Lumea este agitată de un spirit de război. Profetiile din Daniel, capitolul unsprezece, aproape și-au atins împlinirea finală. — [Ibid., 24 noiembrie, 1904.](#)

Indescriptibil — Vineri dimineța trecută, chiar înainte de a mă trezi, o scenă foarte impresionantă a fost prezentată înaintea mea. Se părea că mă trezesc din somn, dar nu eram în casa mea. De la ferestre puteam vedea un teribil incendiu de mari proporții. Mingi mari de foc cădeau pe case, iar din ele, săgeți de foc zburau în toate direcțiile. Era imposibil de a ține sub control focurile care erau aprinse și multe locuri au fost distruse. Groaza oamenilor era indescriptibilă. După un timp m-am trezit și eram acasă. — [Letter 278, 1906.](#)

[137]

Pregătiți-vă cât aveți ocazia — Pe măsură ce agresiunea religioasă subminează libertățile națiunii noastre, cei care vor sta pentru libertatea de conștiință vor fi plasați în poziții nefavorabile. Pentru ei înșiși, ar trebui, cât au ocazia, să acumuleze cunoștințe cu privire la boală, cauzele ei, prevenire și tratament. Cei care fac aceasta, vor găsi un câmp de lucru oriunde. Vor exista mulți suferinzi care vor avea nevoie de ajutor, nu numai din credința noastră, ci, în mare parte, dintre cei care nu cunosc adevărul — [The Medical Missionary, noiembrie, decembrie, 1892.](#)

Gata de a da ajutor imediat — Sărăcia și durerea din familii vor veni la cunoștința noastră, iar nenorociții și suferinzi vor trebui alinați. Noi cunoaștem foarte puțin despre suferința omenească ce există pretutindeni în jurul nostru, dar, după cum avem ocazia, să fim gata de a da ajutor imediat celor care sunt sub apăsare severă. — [Manuscript 25, 1894.](#)

Mâna ajutătoare a lui Dumnezeu în reducerea suferinței — Lucrarea reformei sanitare este mijlocul lui Dumnezeu de reducere a suferinței din lumea noastră și de purificare a bisericii Lui. Învățați-i pe oameni că ei pot acționa ca mâna ajutătoare a lui Dumnezeu prin cooperare cu Maestrul Lucrător în restabilirea sănătății fizice și spirituale. — [Testimonies for the Church 9:112, 113.](#)

[138]

Fiecare membru să facă lucrare misionară medicală — Am ajuns într-un timp când fiecare membru al bisericii trebuie să facă lucrare misionară medicală. Lumea este un azil plin cu victime ale bolilor fizice și spirituale. Pretutindeni oamenii pier din lipsă de cunoștință a adevărilor care ne-au fost încredințate. Membrii bisericii au nevoie să se trezească pentru a-și putea da seama de responsabilitatea lor de a împărtăși aceste adevăruri. — *Ibid.*, 7:62.

O ușă de intrare la marile orașe — De acum încolo, lucrarea misionară medicală trebuie făcută cu o seriozitate mai mare ca până acum. Această lucrare este ușa prin care adevărul să găsească intrare în orașele mari. — *Ibid.*, 9:167.

În fiecare oraș să intre lucrători educați să facă lucrare misionară medicală. — *Ibid.*, 7:59.

În fiecare oraș mare să existe un corp de lucrători bine organizați. Nu doar unul sau doi, ci zeci să fie puși la lucru. — *Letter 34*, 1892.

O parte a lucrării fiecărei biserici — Lucrarea misionară medicală ar trebui să-și aibă reprezentanți în toate locurile unde se înființează biserici de-ale noastre. — *Manuscript 88*, 1902.

[139] În orice oraș unde avem o biserică este nevoie de un loc unde să fie date tratamente. Doar puține din casele membrilor bisericii noastre pot oferi spațiu și facilități pentru îngrijirea corespunzătoare a bolnavilor. Să se asigure un loc unde să poată fi date tratamente pentru probleme obișnuite. Clădirea poate să nu fie elegantă, ba chiar rudimentară, dar să fie furnizată cu facilități pentru tratamente simple. — *Testimonies for the Church 6:113*.

Lucrarea misionară medicală ar trebui să fie o parte a lucrării fiecărei biserici din țara noastră. Despărțită de biserică, va deveni repede un amestec ciudat de atomi dezorganizați. Va consuma, dar nu va produce. În loc de a acționa ca mână ajutătoare a lui Dumnezeu pentru înaintarea adevărului Său, va secătui viața și forța din biserică și va slăbi solia. Efectuată independent, ea nu numai că va consuma talent și mijloace necesare în alte domenii, dar chiar în împlinirea lucrării de ajutorare a celor neajutorați, dacă este despărțită de slujirea cuvântului, îi va plasa pe oameni acolo unde vor batjocori adevărul Bibliei. — *Ibid.*, 289.

Slujirea misionară medicală în criza de la sfârșit — Inima îmi este întristată când privesc la bisericile noastre care ar trebui să fie unite în inimă, suflet și practică cu lucrarea misionară me-

dicală... Vreau să vă spun că în curând nu se va mai face nicio lucrare în domeniul slujirii decât lucrare misionară medicală. Lucrearea unui slujbaș este să slujească. Pastorii noștri să lucreze după planul Evangheliei de slujire.

Nu veți fi niciodată pastori după rânduiala Evangheliei până nu arătați un interes hotărât în lucrarea misionară medicală, Evanghelia vindecării, binecuvântării și întăririi. Veniți în ajutorul Domnului; în ajutorul Domnului împotriva puterilor tari ale întunericului, ca să nu se spună despre voi: „Blestemați pe Meroza, . . . blestemați pe locuitorii lui; căci n-au venit în ajutorul Domnului.” [Judecători 5, 23.](#) — [The General Conference Bulletin, 12 april, 1901.](#)

Secțiunea 6 — Organizația Dorca în biserică

[140]

Gând prețios

[141]

În Iope locuia Dorca ale cărei degete pricepute erau mai active decât limba. Ea știa cine are nevoie de îmbrăcăminte confortabilă și cine avea nevoie de compasiune și slujea nevoilor ambelor clase cu mărinimie. Când Dorca a murit, biserica din Iope a realizat ce pierdere a suferit. Nu este de mirare că ei au plâns, au jelit și lacrimi fierbinți au căzut peste lutul neînsuflețit. Ea era de o valoare atât de mare, încât, prin puterea lui Dumnezeu, a fost adusă înapoi din ținutul dușmanului ca îndemânarea și energia ei să mai poată încă fi o binecuvântare pentru alții.

[142]

O astfel de fidelitate răbdătoare, perseverentă și însoțită de rugăciuni, pe care o aveau acești sfinți ai lui Dumnezeu, este un lucru rar, totuși fără ea biserica nu poate să prospere. Este nevoie de ea în biserică, în școala de Sabat și în societate. Mulți aduc în relațiile cu biserica trăsăturile lor de caracter naturale, nesupuse. În timp de criză, când este nevoie de un spirit plin de speranță, ei cad în descurajare și aduc poveri asupra bisericii; și nu văd că acest lucru este greșit. Cauza lui Dumnezeu nu are nevoie de asemenea persoane deoarece nu sunt demne de încredere. Întotdeauna există o chemare pentru lucrători statornici și temători de Dumnezeu, care nu vor cădea în leșin în ziua necazului. — [Testimonies for the Church 5:304](#).

[143]

Capitolul 17 — Femei chemate la lucrare

„În Iope era o ucenică numită Tabita, nume care în tălmăcire se zice Dorca. Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii.” *Faptele Apostolilor 9, 36.*

Organizația Dorca astăzi — Cu siguranță că ar trebui să fie un număr mai mare de femei angajate în lucrarea de slujire a omenirii suferinde, spre a o înălța și învăța cum să creadă, în mod simplu, în Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Când sufletele se predau Domnului Isus pe deplin vor înțelege învățătura.

Mă doare faptul că nu sunt mai multe surori ale noastre din America angajate în lucrarea ce ar putea s-o facă pentru Domnul Isus. Rămânând în Hristos, ele vor primi curaj, tărie și credință pentru lucrare. Multor femei le place să vorbească. De ce nu pot spune cuvintele lui Hristos sufletelor care pier? Când suntem într-o legătură mai strânsă cu Hristos, inima află starea nenorocită a sufletelor care nu-L cunosc pe Dumnezeu și care nu simt că-L dezonorează pe Hristos care i-a cumpărat cu un preț.

[144] Când femeile credincioase vor simți povara sufletelor și povara păcatelor altora, vor lucra așa cum a lucrat Hristos. Nu vor considera nici un sacrificiu prea mare de făcut pentru a câștiga suflete la Hristos. Toți cei care au această iubire pentru suflete sunt născuți din Dumnezeu. Ei sunt gata să calce pe urmele Sale, iar cuvintele și glasul lor sunt talente angajate în serviciul Maestrului. Seva care vine din tulpina părintească la sufletele lor, va curge în canale distincte de iubire spre sufletele care sunt ofilite și uscate.

În această lucrare este educație continuă. Dorința de a fi o binecuvântare descoperă slăbiciunea și ineficiența lucrătorului. Acest lucru conduce sufletul la Dumnezeu în rugăciune. Domnul Isus dă lumină și Duh Sfânt, iar el înțelege că Hristos este cel care topește și zdrobește inimile împietrite. — *Letter 133, 1898.*

Valoarea organizației — Lucrarea pe care o faci tu [Scrisoare adresată unei femei cu o experiență publică bogată, care a devenit

membră a Bisericii Adventiste de Ziua a șaptea.] în a le ajuta pe surorile noastre să aibă un simț al răspunderii individuale înaintea lui Dumnezeu este bună și necesară. Ea a fost neglijată mult timp.

Când această lucrare este prezentată în mod clar, simplu și precis, ne așteptăm ca datoriile casnice, în loc de a fi neglijate, să fie făcute cu mai multă înțelepciune. Domnul ar vrea ca întotdeauna să prezentăm cu stăruință prețul sufletului omenesc înaintea celor care nu-i înțeleg valoarea. Dacă putem aranja să avem grupe organizate și instruite în mod inteligent cu privire la partea pe care o au de îndeplinit ca slujitori ai Maestrului, bisericile noastre vor avea o viață și o energie de care au dus lipsă mult timp. Desăvârșirea sufletului pe care l-a salvat Hristos va fi apreciată. În general surorile noastre o duc greu din cauza familiilor lor în creștere și a încercărilor lor neapreciate. Am dorit atât de mult femei educate astfel încât să le poată ajuta pe surorile noastre să se ridice din descurajare și să se simtă în stare să facă o lucrare pentru Domnul. Acest lucru aduce în viețile lor raze de soare care sunt reflectate în inimile altora. Dumnezeu te va binecuvânta pe tine și pe toți cei care se vor uni cu tine în această lucrare măreață. — [Letter 54, 1899](#).

Domnul are o lucrare pentru femei — Domnul are pentru femei o lucrare, tot așa cum are și pentru bărbați. Ele pot să-și ocupe locul în lucrarea Lui în acest timp de criză și El va lucra prin ele. Dacă sunt cuprinse de simțul datoriei lor, și trudesesc sub influența Duhului Sfânt, vor avea exact stăpânirea de sine care se cere în acest timp. Mântuitorul va reflecta asupra acestor femei jertfitoare de sine lumina feței Sale și le va da o putere care o întrece pe cea a bărbaților. Ele pot face în familii o lucrare pe care bărbații nu o pot face și care pătrunde în viața lăuntrică. Ele pot să se apropie de inimile celor la care bărbații nu pot să ajungă. Este nevoie de munca lor. — [The Review and Herald, 26 august, 1902](#).

Femeile au un destin înalt — Surorilor, noi putem face o lucrare nobilă pentru Dumnezeu dacă vrem. Femeia nu-și cunoaște puterea. Dumnezeu nu a intenționat ca toate facultățile ei să fie absorbite în întrebările: Ce voi mânca? Ce voi bea? Cu ce mă voi îmbrăca? Există un scop mai înalt pentru femeie, un destin mai măreț. Ea ar trebui să-și dezvolte și să-și cultive puterile pentru că Dumnezeu le poate angaja în marea lucrare de salvare a sufletelor de la ruină veșnică. — [Testimonies for the Church 4:642](#).

[145]

Putem spune cu siguranță că demnitatea și importanța misiunii și datoriilor distincte ale femeii au un caracter mai sacru și mai sfânt decât datoriile unui bărbat. . . . Femeia să-și dea seama de sfințenia lucrării ei și să-și îndeplinească misiunea cu tăria de la Dumnezeu și în frică de El — [Ibid.](#), 3:565.

Dacă putem impresiona mințile surorilor noastre cu binele ce stă în puterea lor să-l facă prin Domnul Isus Hristos, vom vedea împlinită o mare lucrare. — [Letter 119](#), 1898.

[146] **Femei chemate să fie mesageri ai harului** — Avem mare nevoie de femei consacrate care, ca mesageri ai harului, să viziteze mamele și copiii în casele lor și să-i ajute în datoriile casnice de fiecare zi, dacă este nevoie, înainte de a începe să le vorbească cu privire la adevărul pentru acest timp. Veți vedea că prin această metodă veți avea suflete ca rezultat al slujirii voastre. — [The Review and Herald](#), 12 iulie, 1906.

De ce stați fără lucru? — Domnul viei le spune multor femei care acum nu fac nimic: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” Ele pot fi instrumente ale neprihănirii, oferind un serviciu sfânt. Maria a fost prima care L-a predicat pe Isus înviat și în lucrarea de predicare a adevărului acum este nevoie de influența purificatoare și alinătoare a femeilor creștine. Dacă ar fi douăzeci de femei acolo unde acum este numai una, a căror lucrare prețioasă să fie salvarea sufletelor, am vedea mult mai mulți convertiți la adevăr. Sânguinta zeloasă și continuă în cauza lui Dumnezeu va aduce succes deplin și le va uimi cu rezultatele ei. Lucrarea trebuie îndeplinită cu răbdare și perseverență și prin aceasta este manifestată consacrarea adevărată față de Dumnezeu. El cere fapte, nu numai vorbe.

Lucrarea lui Dumnezeu merită eforturile noastre cele mai bune. . . . Adeseori suntem atât de adânciți în interesele noastre egoiste, încât inimii nu i se îngăduie să înțeleagă nevoile și lipsurile omenirii. Ne lipsesc faptele de milă și mărinimie în slujirea sacră și socială a nevoiașilor, a celor apăsați și suferinzi. — [The Signs of the Times](#), 16 septembrie, 1886.

[147] **Lucrarea ce trebuie făcută** — Inactivitatea și delicatul stat degeaba slăbesc forțele vitale ale femeilor tinere. Sunt unele care petrec ore din timpul prețios stând în pat, ceea ce nu le binecuvântează cu creșterea tăriei sau cu ușurarea altora de poveri, ci aduce slăbiciune asupra lor și le întărește obiceiurile rele. Aceste ore irosite în pat,

fără folos, nu pot fi niciodată recâştigate. Păcatul timpului pierdut în felul acesta este însemnat în cartea de aducere aminte.

Este destul de făcut în această lume ocupată. Sunt destui în marea familie a lui Dumnezeu care au nevoie de simpatie și de ajutor. Dacă lucrul nostru nu ne solicită timp, sunt bolnavi pe care să-i vizităm și săraci pe care să-i ajutăm și să-i încurajăm. — [The Health Reformer](#), iunie, 1873.

Un loc unic pentru femei în lucrare — Există un câmp întins în care surorile noastre pot face serviciu bun pentru Maestru în diferite ramuri ale lucrării legate de cauza Lui. Prin lucrare misionară, ele pot ajunge la o categorie de persoane la care pastorii noștri nu pot. . . . Este lucru neglijat sau efectuat în mod imperfect care ar putea fi făcut cu meticulozitate prin ajutorul pe care îl pot da surorile. Deoarece există atât de multe tipuri de lucru prea grele pentru femei, sunt chemați frații noștri să se angajeze în ele și multe ramuri ale lucrării misionare sunt neglijate. Multe lucruri lăsate nefăcute în multe biserici ar putea fi efectuate de femei dacă acestea sunt instruite corespunzător. Surorile noastre ar putea servi ca secretare și afacerile bisericii n-ar fi atât de jalnic neglijate. Există multe alte poziții în cauza lui Dumnezeu pe care surorile noastre sunt mai bine calificate decât frații noștri ca să le ocupe și în care ar putea face serviciu eficient. — [The Review and Herald](#), 19 decembrie, 1878.

Corespondență misionară — Femeile pot face o lucrare bună în câmpul misionar scriind prietenilor și aflând despre sentimentele adevărate ale acestora față de cauza lui Dumnezeu. Prin acest mijloc sunt aduse la lumină chestiuni foarte valoroase. Lucrătorii să nu caute înălțare de sine, ci să prezinte adevărul în simplitatea lui oricând au ocazia. — [The Signs of the Times](#), 16 septembrie, 1886.

[148]

Dreptul lui Dumnezeu la timpul și banii noștri — Nu avem nici un drept, surorile mele creștine, să pierdem timpul și să dăm exemplu și altora care sunt mai puțin capabili decât noi să irosească timp și energie pe ornamente nefolositoare, pe îmbrăcăminte și mobilier sau să-și îngăduie excese în mâncare. Noi avem de îndeplinit datoriile religioase și dacă le neglijăm, ne vom reduce facultățile intelectuale și vom îndepărta de Dumnezeu afecțiunea noastră. Autorul existenței noastre are drepturi asupra timpului și banilor noștri. El are săraci și suferinzi peste tot în jurul nostru pe care banii ar putea să-i ajute, iar cuvintele de voioșie și de îmbărbătare să-i binecuvânteze.

Hristos Se identifică cu nevoile omenirii suferinde. Când ai neglijat să vizitezi văduva și orfanii încercați în cuptorul suferinței și lipsiți de cele necesare, nu ai realizat că Hristos va însemna circumstanțele în dreptul tău în cartea faptelor ca și când L-ai fi neglijat pe El. — [The Health Reformer, iunie, 1873.](#)

Angajați-vă în evanghelizare personală — Lucrarea femeilor care s-au predat Domnului și caută să-i ajute pe cei nevoiași și loviți de păcat iese în întâmpinarea unei necesități directe. Trebuie să se facă lucrare de evanghelizare personală. Femeile care o efectuează duc Evanghelia în casele celor de la drumuri și garduri. Ele citesc și explică familiilor Cuvântul, rugându-se cu ele, îngrijind de bolnavi, și alinându-le nevoile trecătoare. — [Testimonies for the Church 6:118.](#)

Capitolul 18 — Calificările femeilor pentru lucrare [149]

Tipul de femei chemate la servire — Dumnezeu cheamă femei lucrătoare serioase, chibzuite, binevoitoare, blânde și statornice în principii. El cheamă femei perseverente care își vor lua gândurile de la sine și comoditatea personală și le vor centra în Hristos. . . . Se vor ridica surorile noastre la starea de urgență? Vor lucra ele pentru Maestru? — [Testimonies for the Church 6:118](#).

Să învețe în școala lui Hristos — Domnul are o lucrare pentru femei la fel cum are și pentru bărbați. Ele pot îndeplini o lucrare bună pentru Dumnezeu dacă mai întâi învață în școala lui Hristos lecția prețioasă și foarte importantă a blândeții. Să nu poarte doar numele lui Hristos ci să aibă și Spiritul Său. Ele trebuie să umble așa cum a umblat El, curățindu-și sufletul de tot ceea ce întinează. Apoi vor fi în stare să aducă beneficiu altora prezentând plinătatea lui Isus. — [Manuscript 119, 1907](#).

Cu principii neclintite și caractere bine clădite — Este nevoie de femei cu principii neclintite și cu caractere bine clădite, care cred că într-adevăr trăim în ultimele zile și că noi avem ultimul mesaj solemn de avertizare care să fie dat lumii. Ele ar trebui să aibă simțământul că sunt angajate într-o lucrare importantă de răspândire a razelor de lumină pe care Cerul le-a revărsat asupra lor. Când iubirea de Dumnezeu și de adevăr este un principiu statornic, ele nu vor lăsa nimic să le împiedice de la datorie sau să le descurajeze în lucrarea lor. Se vor teme de Dumnezeu și nu vor fi abătute de la munca lor în cauza Lui de ispita situațiilor profitabile și a perspectivelor atractive. Ele își vor păstra integritatea, oricât le-ar costa. Acestea vor reprezenta corect religia lui Hristos, iar cuvintele lor, spuse la momentul potrivit vor fi ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint. Asemenea persoane pot face pe multe căi o lucrare valoroasă pentru Dumnezeu. El le cheamă să meargă în câmp la recoltat și să adune snopii. — [The Signs of the Times, September 16, 1886](#). [150]

Tact, discernământ, aptitudine — Femeile creștine sunt che-mate. Există un câmp întins în care ele pot face serviciu pentru Maestru. Sunt femei nobile care au avut curajul să hotărască în favoarea adevărului datorită multitudinii de dovezi. Ele au tact, dis-cernământ și aptitudini bune și ar putea fi lucrătoare creștine pline de succes. — *Ibid.*

Împletirea atributelor Martei și Mariei — toți cei care lu-crează pentru Dumnezeu ar trebui să aibă aptitudinile Martei și Mariei îmbinate — bunăvoința de a servi și dragostea sinceră pentru adevăr. Eul și egoismul trebuie pierdute din vedere. — *Testimonies for the Church 6:118.*

Nevoia de femei blânde — Este nevoie de femei fără importanță de sine, cu maniere blânde și inimi smerite care vor lucra cu blândetea lui Hristos oriunde pot găsi ceva de făcut pentru salvarea sufletelor. Toți cei care au fost făcuți părtași ai beneficiilor cerești ar trebui să fie serioși și nerăbdători ca alții, care nu au privilegiile de care s-au bucurat ei, să aibă dovezile adevărului prezentate înaintea lor. Ei nu vor dori numai ca alții să aibă aceste beneficii, ei vor avea grijă ca aceștia să le aibă și își vor face partea pentru îndeplinirea acestui obiectiv.

Puterile spirituale și morale ale celor care devin conlucrători cu Dumnezeu vor crește, în timp ce cei care își dedică timpul și energiile servindu-se pe ei înșiși vor deveni pitici, se vor ofili și vor muri. — *Signs of the Times, 16 septembrie, 1886.*

Dezvoltarea talentelor — Surorilor noastre... nu le lipsește aptitudinea și dacă își vor folosi talentele pe care deja le au, eficiența lor va crește foarte mult. — *Testimonies 4:629, 630.*

Curajoasă și stăpână pe sine — Multe cămine sunt făcute foarte nefericite prin murmuratul nefolositor al stăpânei lor care își întoarce spatele cu dezgust la sarcinile simple și obișnuite ale vieții ei modeste de familie. Ea vede grijile și datoriile ei ca fiind greutăți și, ceea ce prin voieșie ar putea fi făcut nu numai plăcut și interesant, dar și profitabil, devine o corvoadă de nesuportat. Ea privește cu repulsie la sclavia vieții ei și își închipuie că este o martiră.

Este adevărat că roțile mașinării casnice nu se rotesc întotdeauna lin. Există multe lucruri care să încerce răbdarea și să solicite puterea. Mamele nu sunt responsabile de circumstanțele asupra cărora nu au nici un control, dar este inutil să negăm faptul că îm-

prejurările au mare importanță în lucrul mamelor. Condamnarea lor vine atunci când circumstanțele sunt lăsate să conducă și să le submineze principiile și când devin obosite și necredincioase față de înalta lor obligație și își neglijează datoria cunoscută.

Sotia și mama care biruiește în mod nobil dificultățile sub care alții se scufundă din cauza lipsei de răbdare și a forței morale de a persevera, nu numai că devine puternică în împlinirea datoriei, dar experiența ei în biruirea ispitelor și obstacolelor o califică să fie un ajutor eficient pentru alții, atât prin cuvinte cât și prin exemplu. Mulți care o duc bine în împrejurări favorabile, trec printr-o transformare a caracterului când sunt expuși adversității și încercării. Ei se degradează proporțional cu necazurile lor. Dumnezeu nu a intenționat niciodată să fim jucăria circumstanțelor. — [The Health Reformer](#), august, 1877. [152]

Elementele caracterului creștin — Mame, voi vă dezvoltați caracterul. Mântuitorul vostru milos vă privește cu iubire și simpatie, gata să vă asculte rugăciunile și să vă dea ajutorul de care aveți nevoie în lucrarea vieții voastre. Elementele caracterului creștin sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândețea, credința și bunătatea. Aceste daruri prețioase sunt roadele Duhului. Ele sunt coroana și scutul creștinului. Imaginația cea mai vie și aspirațiile cele mai înalte nu pot ținti mai sus. Nimic nu poate da o satisfacție mai mare. Aceste realizări creștine nu depind de circumstanțe sau de voința și judecata nedesăvârșită ale omului. Mântuitorul nostru scump care înțelege luptele inimii și slăbiciunile naturii noastre are milă și ne iartă greșelile și ne dă harul pe care îl dorim stăruitor. — [Ibid.](#)

O adevărată femeie blândă — Faceți greșeli? Nu lăsați ca acest lucru să vă descurajeze. S-ar putea ca Domnul să îngăduie să faceți greșeli mici pentru a vă scuti de a face greșeli mari. Mergeți la Isus și cereți-I să vă ierte și apoi credeți că El vă iartă. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne ierte de orice nelegiuire.” [153]

Când vi se spun cuvinte dure și descurajatoare, nu vă răzbunați. Nu răspundeți decât dacă puteți întoarce un răspuns plăcut. Spuneți-vă vouă înșivă: „Nu-L voi dezamăgi pe Mântuitorul meu.” Femeia creștină este o femeie blândă. Pe buzele ei se află întotdeauna legea bunătății. Ea nu spune cuvinte pripite. Dacă roștiți cuvinte

blânde când sunteți iritați, vă veți aduce raze de soare în inimă și vă veți face calea mai lină. O școlăriță, când a fost întrebată să dea definiția blândetii a spus: „Oamenii blânzi sunt cei care dau răspunsuri liniștite la întrebări aspre.” Hristos spune: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.” Ei vor fi potriviți pentru împărăția cerului pentru că sunt dispuși să fie învățați. — [The Review and Herald, 7 aprilie, 1904.](#)

Gratioasă și demnă — Nu tratați viața ca pe o romanță, ci ca pe o realitate. Îndepliniți-vă cele mai mici datorii cu frică și dragoste de Dumnezeu, cu credincioșie și voioșie. „Cel care este credincios în lucrurile mici este credincios și în cele mari.”

Studiați viața lui Hristos trăită în timp ce era pe acest pământ. El nu a neglijat datoria cea mai mică și mai simplă. Tot ce făcea El era marcat de perfecțiune. Priviți la El pentru ajutor și veți fi în stare să vă îndepliniți datoriile zilnice cu grația și demnitatea celui care caută coroana vieții veșnice. — [Ibid.](#) (Sfat adresat „Surorilor mele ispitite de descurajare.”)

[154]

Credincios în cele mici — Frații și surorile mele, nu treceți peste lucrurile mici ca să căutați o lucrare mai mare. S-ar putea să efectuați cu succes lucrarea mică, dar să eșuați complet încercând să împliniți o lucrare mai mare și să cădeți în descurajare. Începeți oriunde vedeți că este ceva de făcut. Când faceți cu toată puterea voastră tot ceea ce găsește mâna voastră de făcut, veți dezvolta talentul și aptitudinea pentru o lucrare mare. Atât de mulți devin neroditori și ofiliți prin faptul că disprețuiesc ocaziile zilnice și neglijează lucrurile mici. — [Ibid., 26 august, 1902.](#)

Atenție la lucrurile mici — Noi ne preocupăm mult de măreția vieții lui Hristos. Vorbim despre lucrurile mari pe care le-a săvârșit, despre minunile pe care le-a făcut, despre faptul că a liniștit furtuna, a redat vederea orbilor și auzul surzilor și a înviat morții la viață. Dar o dovadă încă mai mare a măreției Lui este atenția pe care a acordat-o lucrurilor mici. Ascultați-L vorbind cu Marta când ea vine cu cererea ca El să o îndemne pe sora ei s-o ajute la servit. El îi spune să nu îngăduie îngrijorărilor casnice să-i tulbure pacea sufletului. „Isus a zis: «Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește. Maria și-a ales partea Cea bună care nu i se va lua.»” — [Ibid., 7 aprilie, 1904.](#)

Economie — „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca nimic să nu se piardă.” Cel care avea toate resursele la dispoziția Sa, dă o lecție ca nici o bucată să nu se piardă. Cel care are din belșug să nu irosească. Nimic din ceea ce poate face bine cuiva să nu fie pierdut. Strângeți fiecare fărâmitura, căci cineva va avea nevoie de ea. Aceste lecții cu privire la binecuvântările spirituale oferite să fie prețuite cu grijă. — [Manuscript 60, 1897](#).

Puterea politetii — Fiecare femeie ar trebui să dezvolte un intelect bine echilibrat și un caracter curat care să reflecte numai ceea ce este adevărat, bun și frumos. Soția și mama își poate lega soțul și copiii de inima ei printr-o iubire neschimbătoare arătată în cuvinte blânde și comportament curtenitor. Politețea nu costă dar are putere să înmoaie firea care ar deveni tare și aspră fără ea. Politețea creștină ar trebui să domnească în fiecare cămin. Cultivarea unei curtoazii uniforme, bunăvoința de a face altora ceea ce am dori ca alții să ne facă nouă, ar risipi jumătate din relele vieții. — [Signs of the Times, 15 august, 1906](#).

[155]

Asigurați-vă că faceți lucrarea lui Hristos — Surorile noastre nu sunt scuzate de a lua parte la lucrarea lui Dumnezeu. Oricine a gustat puterile lumii viitoare are o lucrare serioasă de făcut în via Domnului. S-ar putea ca surorile noastre să reușească a-și ține degetele ocupate mereu, făcând mici articole delicate ca să-și înfrumusețeze casa sau să le dea prietenilor. Cantități mari din acest fel de material pot fi aduse și așezate la temelie, dar va privi Isus la toată această muncă delicată ca fiind o jertfa vie pentru El? Le va spune lucrătorilor cuvintele de laudă: „știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta,” și „că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit”?

Surorile noastre să se întrebe: Cum voi întâlni la judecată acele suflete cu care ar fi trebuit să fac cunoștință? Am studiat în mod individual cazurile lor? M-am familiarizat cu Biblia ca să pot deschide Scripturile înaintea lor? . . .

Este aceasta lucrarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, ca servitor al Său, să studiezi modelele complicate și delicate ale broderiei și multe puncte obscure din această categorie de lucrare cu scopul de a stăpâni ceea ce au făcut alții sau de a arăta ceea ce poți? Este acesta felul de muncă pentru care Dumnezeu te va lăuda, care îți absoarbe atât de mult interesul, timpul și talentele date de Dumnezeu,

[156]

încât nu mai ai nici un gust, educație sau aptitudine pentru lucrare misionară? Toate aceste tipuri de lucru sunt fân, lemn și miriște pe care le va mistui focul zilei din urmă. Dar unde sunt darurile tale pentru Dumnezeu? Unde este truda ta plină de răbdare și zelul stăruitor care te aduce în legătură cu Hristos în purtarea jugului Său și în ridicarea poverilor Sale? Unde sunt aurul, argintul și pietrele prețioase care le-ai așezat la temelie și pe care focul ultimei zile nu le poate mistui pentru că sunt nepieritoare? — [The Review and Herald, 31 mai, 1887.](#)

Isus cunoaște poverile femeilor — Cel care ia dat înapoi văduvei singurul ei fiu când era dus la groapă, este mișcat astăzi de durerile mamei lipsite. Cel mai bun prieten al femeii astăzi, gata să o ajute în nevoile ei dacă se încrede în El, este Cel care a dat înapoi Mariei și Martei pe fratele lor, care a plâns de milă la mormântul lui Lazăr, care a iertat-o pe Maria Magdalena, care, atârând în agonie pe cruce, și-a amintit de mama Lui, care S-a arătat după înviere femeilor ce plâneau și le-a făcut mesagerele Sale să predice pe Mântuitorul înviat, spunându-le: „Mergeți și spuneți ucenicilor Mei că Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și la Dumnezeuul vostru.” — [The Health Reformer, august, 1877.](#)

Capitolul 19 — Influența femeilor creștine

[157]

Misiunea minunată a femeii — Adventiștii de Ziua a șaptea nu trebuie să minimalizeze în vreun fel lucrarea femeii. — [Gospel Workers](#), 453.

Minunată este lucrarea soțiilor, a mamelor și a lucrătoarelor mai tinere. Dacă vor, ele pot exercita o influență spre bine asupra tuturor celor din jur. Prin îmbrăcăminte modestă și comportament prudent, ele pot aduce mărturie pentru adevăr în simplitatea lui. Ele pot lăsa lumina lor să lumineze înaintea tuturor astfel încât alții să vadă faptele lor bune să slăvească pe Tatăl lor care este în ceruri. O femeie cu adevărat convertită va exercita o influență transformatoare puternică pentru bine. Alături de soțul ei, îl poate ajuta în lucrarea lui și poate deveni mijlocul de încurajare și binecuvântare pentru el. Când voința este supusă Spiritului lui Dumnezeu, nu există limită pentru binele ce poate fi îndeplinit. — [Manuscript 91](#), 1908.

O parte în încheierea lucrării — Surorile noastre tinere, de vârstă mijlocie și cele avansate în vârstă pot avea o parte în încheierea lucrării pentru acest timp și făcând-o, după cum au ocazia, vor obține o experiență de cea mai mare valoare pentru ele. Uitându-se pe sine, vor crește în har. Antrenându-și mintea în această direcție, vor învăța cum să poarte poveri pentru Isus. — [The Review and Herald](#), 2 ianuarie, 1879.

A servi cu credincioșie și discernământ — În timpul acesta, fiecare talent al fiecărui lucrător ar trebui să fie privit ca un lucru sacru, încredințat pentru a fi folosit în extinderea lucrării de reformă. Domnul m-a învățat că surorile noastre care au primit o educație ce le-a făcut corespunzătoare pentru poziții de răspundere trebuie să servească cu credincioșie și discernământ în îndeletnicirea lor, folosindu-și cu înțelepciune influența și, împreună cu frații lor de credință, să obțină o experiență ce le va face potrivite pentru a fi și mai folositoare.

În vechime, Domnul a lucrat pe o cale minunată prin femei consacrate care s-au unit în lucrarea Lui cu bărbați pe care El i-a

[158]

ales să stea ca reprezentanți ai Săi. El a folosit femeii să câștige biruințe mari și decisive. De mai multe ori, în timpuri de urgență, El le-a scos în față și a lucrat prin ele pentru salvarea multor suflete. — [Scrisoarea 22, 1911](#).

Prima răspundere a mamei — Influența mamei nu încetează niciodată. Este întotdeauna activă, fie pentru bine, fie pentru rău. Dacă vrea ca lucrarea ei să treacă testul Judecării, ea trebuie să-și pună încrederea în Dumnezeu și să lucreze cu ochii ațintiți la slava Lui. Prima ei datorie este față de copiii săi, să le modeleze caracterele astfel încât să poată fi fericiți în viața aceasta și să-și poată asigura viața viitoare, nemuritoare. Ea să nu fie influențată de ceea ce face Doamna Cutare, nici de remarcile Doamnei A. sau B. cu privire la faptul că ea este atât de ciudată și diferită de alții în îmbrăcăminte sau în felul în care își aranjează casa pentru confort și nu pentru etalare, sau în creșterea copiilor săi.

În educarea copiilor Dumnezeu a dat mamelor o responsabilitate superioară tuturor celorlalte. — [Good Health, iunie, 1880](#).

[159] **Societatea are pretenții asupra femeilor** — Este dreptul femeii să aibă grijă de interesele soțului ei, să aibă grijă de garderoba lui, și de a căuta să-l facă fericit. Este dreptul ei să-și dezvolte facultățile intelectuale și manierele, să fie sociabilă, voioasă și fericită, răspândind raze de soare în familia ei și făcând-o un mic cer. Ea ar putea fi interesată de mai mult decât „eu și al meu”. Să se gândească la faptul că societatea are pretenții asupra ei. — [The Health Reformer, iunie, 1873](#).

O lucrare în afara căminului — Bărbații și femeile nu împlinesc planul lui Dumnezeu când exprimă afecțiune doar pentru cercul propriei familii, pentru rudele și prietenii lor bogați, în timp ce exclud din iubirea lor pe cei pe care i-ar putea mângâia și binecuvânta alinându-le nevoile. . . .

Când Domnul ne îndeamnă să facem bine altora dinafară căminului nostru, El nu spune că afecțiunea noastră pentru familie va scădea și că ne vom iubi neamul sau țara mai puțin pentru că El dorește să ne extindem compasiunea. Să nu ne limităm iubirea și simpatia între patru pereți și să închidem binecuvântarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, încât alții să nu se bucure și să nu beneficieze de ea împreună cu noi. — [The Review and Herald, 15 octombrie 1895](#).

Să-și lărgescă sfera rodniciei — Nu toți au aceeași lucrare. Fiecare are datoriile individuale și distincte de îndeplinit, totuși aceste sarcini variate pot fi efectuate într-o armonie plăcută unind lucrarea tuturor într-o potrivire perfectă. Tatăl nostru ceresc nu cere de la nimeni, dacă i-a dat numai un talent, să-și dezvolte cinci talente. Dacă acel talent este folosit cu înțelepciune, posesoarea lui va câștiga, în curând, mai mult și poate să-și mărească puterea de influență și sfera rodniciei prin folosirea cea mai bună a talentelor pe care i le-a dat Dumnezeu. Ea poate să-și păstreze în mod distinct individualitatea și totuși să fie o parte a marelui întreg în avansarea lucrării de reformă de care este atât de mare nevoie. [160]

Femeia, dacă își folosește în mod înțelept timpul și facultățile, sprijinindu-se pe Dumnezeu pentru înțelepciune și tărie, poate sta la egalitate cu soțul ei, ca sfătuitor, tovarăș și colaborator și totuși să nu piardă nimic din grația și modestia ei feminină. Ea își poate înălța propriul caracter și, pe măsură ce face aceasta, înalță și înobilează caracterele celor din familia ei și, în mod inconștient, exercită o influență puternică asupra celor din jurul ei. — [Good Health](#), iunie, 1880.

Să învețe a ajunge la alte femei cu adevărul — Femeile pot învăța ce este de făcut pentru a ajunge la alte femei. Există femei special potrivite pentru a da studii biblice și au foarte mult succes în a prezenta altora Cuvântului lui Dumnezeu în simplitatea sa. Ele devin o mare binecuvântare în ajungerea la mame și la fiicele acestora. Aceasta este o lucrare sacră, iar cele angajate în ea ar trebui să primească încurajare. — [Letter 108](#), 1910.

Responsabilitatea de a aduna snopi — Fiecare soră care mărturisește a fi un copil al lui Dumnezeu să aibă simțul răspunderii de a ajuta în cercul ei de influență. Realizările cele mai nobile pot fi atinse prin lepădare de sine practică și prin mărinimie pentru binele altora. Surorilor, Dumnezeu vă cheamă în câmpul secerișului să adunați snopii. . . . În diferitele ramuri ale lucrării misionare în familii, femeia modestă și inteligentă își poate folosi puterile în modul cel mai profitabil. — [The Review and Herald](#), 10 decembrie, 1914.

O influență de partea reformei și adevărului — De ce n-ar trebui femeile să-și cultive intelectul? De ce să nu răspundă scopului lui Dumnezeu în existența lor? De ce să nu-și poată înțelege puterile și, realizând că le sunt date de Dumnezeu, să se străduiască a le [161]

folosi la capacitatea maximă făcând bine altora, avansând lucrarea de reformă, adevărul și adevărata bunătate în lume? Satana știe că femeile au o putere de influență spre bine sau spre rău, de aceea caută să le înroleze în cauza lui. El inventează mode felurite și ispitește femeile de azi să adopte și să practice aceste mode schimbătoare și care nu satisfac niciodată, așa cum a ispitit-o pe Eva să ia și să mănânce.

Surorile și mamele au o țintă mai înaltă și o lucrare mai nobilă decât de a studia ultima modă și de a-și face haine cu ornamente nefolositoare pentru a atinge standardul acestui Moloh modern. Noi putem să devenim sclavele lui, să sacrificăm pe altarele sale fericirea noastră precum și fericirea prezentă și viitoare a copiilor noștri. Dar ce câștigăm la sfârșit? Am semănat în firea pământescă, vom culege stricăciune. Faptele noastre nu pot suporta inspecția lui Dumnezeu. Vom vedea la sfârșit cât de multe suflete ar fi putut fi binecuvântate și mântuite din întuneric și rătăcire prin influența noastră care, în schimb, le-a încurajat mândria și etalarea exterioară cu prețul neglijării împodobirii lăuntrice. — [Good Health, iunie, 1880.](#)

Plasarea aluatului Cuvântului lui Dumnezeu în familii —

Femeile, ca și bărbații, se pot angaja în lucrarea ascunderii adevărului acolo unde el poate să lucreze și să se manifeste. . . . Femei discrete și umile pot face o lucrare bună în explicarea adevărului oamenilor în casele lor. Cuvântul Lui Dumnezeu astfel explicat își va începe [162] lucrarea asemenea unui aluat și, prin influența lui, familii întregi vor fi convertite la adevăr. — [Letter 86, 1907.](#)

Nu obosiți în serviciu misionar — Surorile mele, nu obosiți în distribuirea literaturii noastre. Aceasta este o lucrare în care toate vă puteți angaja cu succes, numai dacă sunteți în legătură cu Dumnezeu. Înainte de a merge la prietenii și vecinii voștri sau înainte de a scrie scrisori interesându-vă de cei cărora le scrieți, înălțați-vă inima către Dumnezeu în rugăciune. Toți cei care iau parte la această lucrare cu inimi umilite se vor forma ca lucrători acceptabili în via Domnului. — [The Review and Herald, 10 decembrie, 1914.](#)

Femeile pot ajunge la inimi — Acestor prieteni ai noștri care așteaptă să plece în curând de la noi spre alte ținuturi, doresc să le spun: „Amintiți-vă că puteți dărâma și opoziția cea mai severă când sunteți interesați în mod personal de persoanele pe care le întâlniți. Hristos a fost interesat în mod personal de bărbați și femei când a

trăit pe acest pământ. Oriunde mergea era misionar medical. Noi trebuie să mergem peste tot făcând bine, tot așa cum a făcut și El. Suntem instruiți să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i îmbrăcăm pe cei goi și să-i mângâiem pe cei întristați.”

Surorile pot face mult în a ajunge la inimă și a o înmuia. Oriunde sunteți, surorile mele, lucrați cu simplitate. Dacă vă aflați într-o casă unde sunt copii, arătați-vă interesate de ei. Arătați-le că îi iubiți. Dacă unul este bolnav, oferiți-vă să-i dați tratament. Ajutați-o pe mama nerăbdătoare și roasă de grijă să-și aline copilul suferind.
— [Ibid.](#), 11 noiembrie, 1902.

Să se unească cu alte femei în lucrarea pentru temperanță
— Uniunea Femeilor Creștine pentru Temperanță este o organizație cu ale cărei eforturi pentru răspândirea principiilor temperanței ne putem uni cu toată inima. Mi-a fost dată lumină cu privire la faptul că noi nu ar trebui să stăm departe de ele, ci, dacă nu sacrificăm principiile noastre, pe cât posibil, să ne unim cu ele lucrând pentru reformele temperanței. . . . Să lucrăm cu ele când putem și cu siguranță că putem atunci când se pune problema desființării unui bar. [163]

Pe măsură ce agentul omenesc își supune voia sa voinței lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va impresiona inimile celor cărora le slujește. Mi s-a arătat că noi nu trebuie să evităm lucrătoarele de la U. F. C. T. (Uniunea Femeilor Creștine pentru Temperanță). Prin faptul că ne unim cu ele în favoarea abstenenței totale, nu ne schimbăm poziția cu privire la Sabat și ne putem arăta aprecierea pentru poziția lor cu privire la subiectul temperanței. Deschizând ușa și invitându-le să se unească cu noi în problema temperanței ne asigurăm ajutorul lor în această lucrare, iar ele, unindu-se cu noi, vor auzi noi adevăruri pe care Duhul Sfânt așteaptă să le impresioneze asupra inimilor lor.
— [Ibid.](#), 18 iunie, 1908.

Surprinsă de indiferența liderilor — Am avut ocazia să văd marele avantaj ce poate fi câștigat prin colaborarea noastră cu lucrătoarele de la U. F. C. T. și am fost foarte surprinsă să văd indiferența liderilor noștri față de această organizație. Îi chem pe frații mei să se trezească. — [Letter 274](#), 1907.

Aprecierea binelui făcut de U. F. C. T — Mi-a fost dată lumină cu privire la faptul că în U. F. C. T. sunt femei cu talente și aptitudini valoroase. În rândurile noastre s-au cheltuit timp și bani pe căi care

[164]

nu au adus nici un câștig. În loc de aceasta, unele din cele mai bune talente ale noastre să fie puse la lucru pentru U. F. C. T., nu ca evangheliști, ci ca cei care apreciază binele care a fost făcut de această organizație. Să căutăm a câștiga încrederea lucrătoarelor de la U. F. C. T. armonizându-ne cu ele pe cât posibil. . . . Aceste persoane sunt bogate în fapte bune. — [Manuscript 91, 1907.](#)

Sfat către o soră — Sper, sora mea, că vei avea o influență în Uniunea Femeilor Creștine pentru Temperanță. . . . Pune uleiul harului în influența conștientă și inconștientă a cuvintelor spuse, descoperind faptul că tu ai lumina vieții pentru a-i lumina pe alții printr-o mărturie directă și pozitivă asupra subiectelor cu care toți puteți fi de acord. Aceasta va lăsa o influență grăitoare. Inima mea este alături de inima ta în această lucrare a temperanței. Eu vorbesc în mod hotărât despre acest subiect și el are o influență decisivă și asupra altor minți. — [Manuscript 74, 1898.](#)

Efectuarea lucrării misionare fără neglijarea datoriilor din cămin — Femeile creștine inteligente își pot folosi talentele în modul cel mai profitabil. Prin viața lor de lepădare de sine și prin bunăvoința de a lucra folosindu-și la maximum capacitățile, ele pot arăta credința lor în adevăr și faptul că sunt sfințite prin el. Multe au nevoie de o lucrare de felul acesta pentru a-și dezvolta puterile pe care le posedă. Soțiile și mamele să nu-și neglijeze în nici un caz soțul și copiii. Ele pot săvârși mult fără a neglija datoriile din cămin și nu toate au aceste responsabilități.

[165]

Cine poate avea o dragoste atât de profundă pentru sufletele pentru care a murit Hristos dacă nu cei care sunt părtași ai harului Său? Cine poate reprezenta mai bine lui Hristos decât femeile creștine care trudesesc cu seriozitate pentru a aduce suflete la lumina adevărului? Cine este atât de bine adaptat pentru lucrarea școlii de Sabat? Adevărata mamă este adevăratul învățător al copiilor. Dacă, cu inima plină de iubirea lui Hristos, îi învață pe copiii din clasa ei, rugându-se cu ei și pentru ei, poate vedea suflete convertite și adunate în turma lui Hristos. Eu nu recomand ca femeia să caute să participe la votare sau să devină funcționară, dar ea poate să facă mult și să fie o binecuvântare ca misionară, învățându-i pe alții adevărul corespondând prin scrisori, distribuind material de citit, conversând cu familii și rugându-se cu mama și copiii. — [The Signs of the Time, 16 septembrie, 1886.](#)

Femeile nu sunt scuzate din cauza grijilor casnice — Unii pot face mai mult decât alții, dar toți pot să facă ceva. Femeile nu ar trebui să se simtă scuzate din cauza grijilor casnice. Să devină cunoscătoare ale felului în care pot lucra cel mai sistematic și mai cu succes în aducerea sufletelor la Hristos. Dacă toți ar realiza cât de important este să facă tot ce pot în lucrarea lui Dumnezeu, având o dragoste profundă pentru suflete și simțind povara lucrării asupra lor, sute ar fi angajați ca lucrători activi care până acum au fost indiferenți și neinteresați, făcând foarte puțin sau nimic.

În multe cazuri, gunoiul lumii a astupat canalele sufletului. Egoismul controlează mintea și învăluie caracterul. Dacă viața ar fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, serviciul pentru El nu ar fi o corvoadă. Dacă inima le-ar fi pe deplin consacrată lui Dumnezeu, toți ar găsi ceva de făcut și ar dori o parte în lucrare. Ar semăna de-a lungul tuturor apelor, rugându-se și crezând că rodul va apărea. Lucrătorii practici, temători de Dumnezeu vor crește mereu în sus, rugându-se cu credință pentru har și înțelepciune cerească să poată face cu voioșie și cuget binevoitor lucrarea ce le revine. Ei vor căuta razele divine de lumină ca să lumineze calea altora. — *Ibid.*

[166]

O frumoasă hotărâre modelatoare de caracter — Fiecare membru al bisericii să se întrebe: „Ce parte pot îndeplini pentru a câștiga suflete la Hristos?” O categorie de oameni spune: „Eu mă voi păzi ca dorințele să-mi fie limitate astfel încât nici un ornament nefolositor să nu-mi răpească vreun ban pentru satisfacerea mândriei sau etalării. Mă voi consacra Lui Dumnezeu și dorința mea pentru îngăduințe egoiste va fi distrusă înainte să înmugurească, să înflorească și să aducă rod.” Aceasta este o hotărâre bună și-I va face plăcere Mântuitorului care v-a răscumpărat. . . .

Cineva poate spune: „Eu nu am posibilitatea să fac rost de bani, dar mă voi pune deoparte pe mine. Mă voi educa și antrena ca să nu las să treacă nici o ocazie fără a fi folosită bine. M-am menținut întotdeauna ocupat, dar, cu toate acestea nu am simțit satisfacție în felul în care am folosit timpul. Acum văd ca niciodată mai înainte Că am folosit foarte mult timp doar cu lucruri pentru plăcerea mea. Acum doresc să-I fac plăcere lui Dumnezeu și voi dedica o parte din timpul meu făcând serviciu adevărat pentru Maestru. Îi voi vizita pe bolnavi, mă voi educa să am interes și compasiune pentru suferinzi și, dacă va fi posibil, voi adăuga și câte o favoare ca să-i fac să se

simtă mai confortabil. Prin aceste mijloace pot ajunge la inima lor și pot spune un cuvânt ca slujitorul lui Isus Hristos. În felul acesta pot cultiva arta slujirii și pot câștiga suflete la Isus.” Nu puteți vedea că Domnul va spune acestei categorii de slujire: „Bine, rob bun”? — [Letter 12, 1892](#).

Secțiunea 7 — Săracii

[167]

Gând prețios

[168]

Un creștin adevărat este prietenul omului sărac. El se poartă cu fratele lui nenorocit și încurcat cum s-ar purta cineva cu o plantă delicată, gingașă și sensibilă. Dumnezeu vrea ca lucrătorii Lui să meargă printre bolnavi și suferinzi ca soli ai iubirii și harului Său. El ne privește să vadă cum ne tratăm unul pe altul și dacă suntem asemenea lui Hristos în relațiile noastre cu toți oamenii, de sus sau de jos, bogați sau săraci, liberi sau nu. . . .

Când îi întâlniți pe cei asupriți și frământați de griji, care nu știu în ce parte să o apuce pentru a găsi ușurare, puneți-vă inima la lucru și ajutați-i. Nu este scopul lui Dumnezeu ca fiii Săi să se închidă în ei înșiși, fără să se intereseze de cei mai puțin privilegiați decât ei. Amintiți-vă că Hristos a murit și pentru ei la fel ca și pentru voi. Împăcarea și bunătatea vă vor deschide căi să-i ajutați, să la câștigați încrederea și să le inspirați speranță și curaj. — [Letter 30, 1887](#).

Capitolul 20 — Slujirea săracilor

„Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziti-vă și săturați-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința; dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. [Iacov 2:15-17](#).»

Evangelhia în toată frumusețea ei — Evangelhia trebuie să fie predicată săracilor. Niciodată nu îmbracă ca un aspect mai frumos decât atunci când este dusă în regiunile cele mai nevoiașe și mai nenorocite. Ea aduce oamenilor din orice poziție socială învățăturile ei care arată ordinea datoriilor lor și făgăduințele sale care îi îmbărbătează să-și îndeplinească datoriile. Atunci lumina Evangheliei strălucește cu claritatea cea mai radioasă și cu cea mai mare putere. Adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde în cocioabele țăranilor și luminează bordeiele primitive ale săracilor, atât negri cât și albi. Raze de la Soarele Neprihănirii aduc bucurie săracilor și suferinzilor. Îngerii lui Dumnezeu sunt acolo și credința simplă dată pe față face coaja de pâine și cana cu apă ca un ospăț de lux. Cei care au fost respinși și abandonati sunt ridicați, prin credință și iertare, la demnitatea de fii și fiice ale lui Dumnezeu, înălțați deasupra lumii, ei stau în locuri cerești în Hristos Isus. Ei nu au o comoară pământească dar au găsit mărgăritarul de mare preț. Mântuitorul care iartă păcatele îi primește pe săraci și pe ignoranți și le dă să mănânce din pâinea care vine din cer. Ei beau din apa vieții. — [Letter 113, 1901](#).

[170]

Isus S-a asociat cu săracii — A ajuns la modă faptul de a-i privi de sus pe săraci. . . . Dar Isus, Maestrul, a fost sărac și a simpatizat cu cei săraci, lepădați și asupriți și arată că orice jignire adusă lor este ca adusă Lui însuși. Sunt tot mai surprinsă să-i văd pe cei care mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu că au atât de puțin din compasiunea, gingășia și iubirea care L-au stimulat pe Hristos. O, dacă ar fi toate bisericile, din nord și din sud, pline de spiritul învățaturii Domnului nostru! — [Manuscript 6, 1891](#).

Hristos a venit să slujească săracilor — Hristos a stat în fruntea omenirii în veșmântul omenirii. Atitudinea Lui era atât de plină de simpatie și iubire, încât celor mai săraci nu le era frică să vină la El. Era bun cu toți și chiar și celor mai de jos le era ușor să se apropie de El. El mergea din casă în casă, vindecându-i pe bolnavi, hrănindu-i pe flămânzi, mângâindu-i pe cei care plâneau, alinându-i pe suferinzi și vorbind de pace celor nenorociți. — [Letter 117, 1903](#).

„A venit în Nazaret, unde fusese crescut și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în sinagogă, S-a sculat să citească și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: «Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.»”

Aceasta este o descriere minunată a lucrării lui Hristos. Fariseii și saducheii îi disprețuiau pe săraci. Învățații și bogații îi neglijau ca și când bogăția și cunoștințele i-ar face mai valoroși decât săracii. Isus însă a declarat că lucrarea Lui era să dea încurajare, mângâiere și ajutor acolo unde era cea mai mare nevoie. — [Manuscript 65b, 1898](#).

[171]

Cum trezea Hristos foamea sufletului — Lucrarea principală a lui Hristos era predicarea Evangheliei celor săraci. El a ales să slujească nevoiașilor și ignorantilor. Cu simplitate, El deschidea înaintea lor binecuvântările pe care ei le-ar fi putut primi și astfel trezea interesul sufletelor lor pentru adevăr, pentru pâinea vieții. Viața lui Hristos este un exemplu pentru toți urmașii Săi. — [Manuscript 103, 1906](#).

Dovada divinității Evangheliei — Hristos a avut cel mai mare succes printre săraci și, pentru această clasă, orice om, învățat sau nu, poate găsi de lucru din abundență. Săracii au nevoie de mângâiere și compasiune, deoarece unii din ei, fără o mână de ajutor, nu-și vor reveni niciodată. Lucrând pentru ei, ucenicii lui Hristos își vor îndeplini însărcinarea. Aceasta este cea mai înaltă recomandare a slujirii Evangheliei. Dacă Evanghelia ar fi fost de la oameni, ca ar fi avut popularitate printre cei bogați și puternici, dar ea îi face de rușine pe aceștia și îi cheamă pe cei care o acceptă ca să facă lucrările lui Hristos ajutându-i pe săraci, disprețuiți, părăsiți și nenorociți.

[172]

Cei care lucrează din dragoste pentru Hristos și pentru suflete, vor lucra în ramurile Sale de activitate. Această lume este un azil al bolii, dar Hristos a venit ca să-i vindece pe bolnavi, să-i mângâie pe cei cu inima zdrobită, să vestească eliberarea captivilor și să dea vedere orbilor. Evanghelia este esența restabilirii și Hristos dorește să-i îndemnăm pe cei cu inima zdrobită, pe cei fără speranță și pe cei nenorociți să se prindă de tăria Lui, căci a sosit anul de îndurare al Domnului. — [Manuscript 65b, 1898](#).

Creștinismul, mângâierea săracilor — Există o legătură între religia lui Hristos și sărăcie. Creștinismul este o mângâiere a săracilor. Există o religie falsă care primejduiește sufletele tuturor celor care o promovează și învață că bucuria și plăcerea egoistă însumează fericirea. Parabola bogatului și a lui Lazăr însă, ne arată că această învățătură este falsă. A venit un timp când bogatul ar fi dat tot ce avea ca să schimbe locul cu Lazăr, odinioară un sărac acoperit de bube.

În natura omenească a lui Hristos există fire de aur care leagă omul sărac, care crede, de sufletul Său de iubire infinită. El este Marele Medic. În lumea noastră, El ne-a purtat infirmitățile și poverile. El este Marele Vindecător al tuturor bolilor. Era sărac, totuși era centrul bunătății și al binecuvântării. El este un izvor al puterii pentru toți cei care-și consacră puterile lucrării de a deveni fii ai lui Dumnezeu. — [Manuscript 22, 1898](#).

[173]

Hristos a șters rușinea sărăciei — Hristos a fost întotdeauna prietenul omului sărac. El a ales sărăcia și a onorat-o făcând-o partea Sa. El i-a smuls pentru totdeauna rușinea și disprețul prin faptul că i-a binecuvântat pe săraci, moștenitorii împărăției lui Dumnezeu. Astfel era lucrarea Lui. Consacrându-Se pe Sine unei vieți de sărăcie, a răscumpărat sărăcia din umilința în care se afla. El și-a luat locul alături de săraci pentru a putea ridica de deasupra sărăciei stigmatul rușinii pe care lumea i l-a atașat. El știa pericolul iubirii de bogății. El știa că această iubire este distrugătoare pentru multe suflete. Ea îi plasează pe bogați acolo unde își pot îngădui orice dorință de mărire și îi învață să-i privească de sus pe cei care suferă apăsarea sărăciei. Ea dezvoltă slăbiciunea minții omenesti și arată că, în ciuda abundenței de bogăție, bogații nu sunt bogați înaintea lui Dumnezeu.

Caracterele multora au fost modelate de evaluarea falsă așezată asupra omului bogat lumesc. Omul care are case și pământuri, laudat

și înșelat de respectul dat lui, s-ar putea să-l privească de sus pe săracul care posedă virtuți pe care bogatul nu le are. Când va fi cântărit în balanța de aur a sanctuarului, bogatul egoist și acaparator va fi găsit prea ușor, în timp ce săracul care a depins prin credință numai de Dumnezeu pentru virtutea și bunătatea lui, va fi declarat moștenitor al bogățiilor veșnice în împărăția lui Dumnezeu. — [Manuscript 22, 1898](#).

Oamenii mari ai lumii nu pot rezolva problema — În orașele mari există mulțimi de oameni care trăiesc în sărăcie și mizerie, aproape lipsiți de hrană, adăpost și îmbrăcăminte, în timp ce, în aceleași orașe, se află cei care au mai mult decât le-ar putea dori inima, care trăiesc în lux, cheltuindu-și banii pe case bogat mobilate, pe podoabe personale sau, mai rău, pentru satisfacerea poftelor senzuale, pentru băutură, pentru tutun și alte lucruri care distrug puterile creierului, dezechilibrează mintea și degradează sufletul. Strigătele omenirii flămânde se înalță înaintea lui Dumnezeu. . . .

Nu există mulți, chiar printre educatori și oameni de stat, care înțeleg cauzele ce stau la baza stării prezente a societății. Cei care țin frâul guvernului nu sunt în stare să rezolve problema stricăciunii morale, a sărăciei, a cerșitului și a crimelor în creștere. Ei se străduiesc zadarnic să așeze operațiile de afaceri pe o temelie mai sigură. Dacă oamenii ar lua aminte mai mult la Cuvântul lui Dumnezeu, ar găsi o soluție la problemele care îi nedumeresc. — [Testimonies for the Church 9:12, 13](#).

[174]

Planul lui Dumnezeu pentru Israel, de împiedicare a inegalității — Trebuia impresionat asupra minților tuturor faptul că săracul are dreptul la un loc în lumea lui Dumnezeu, tot la fel ca și cel mai bogat. Astfel erau măsurile luate de Creatorul nostru plin de milă, pentru a reduce suferința, pentru a aduce o rază de speranță și o licărire de soare în viața celor lipsiți și suferinzi.

Domnul va opri iubirea exagerată de bogăție și putere. Rele mari vor rezulta din acumularea continuă a averii de către o clasă și a sărăciei și degradării de către alta. Dacă n-ar exista nici o piedică, puterea bogatilor ar deveni un monopol, iar săracii, deși în orice privință sunt exact la fel de vrednici în ochii lui Dumnezeu, ar fi priviți și tratați ca inferiori fraților lor mai prosperi. Sentimentul acestei asuprii va trezi patimile clasei sărace. Va exista un simțământ de disperare ce va tinde să demoralizeze societatea și să deschidă ușa pentru

infracțiuni de orice fel. Reglementările pe care le-a stabilit Dumnezeu erau destinate să promoveze egalitatea socială. Măsurile anului sabatic și jubiliar ar fi îndreptat într-o mare măsură ceea ce dereglă în acel interval de timp în economia socială și politică a națiunii.

[175] Aceste reguli erau destinate să-i binecuvânteze pe bogați la fel ca și pe săraci. Ele ar fi ținut în frâu avariția și dispoziția de înălțare de sine și ar fi cultivat un spirit nobil de mărinimie, iar prin stimularea buneii înțelegeri și a încrederii între toate clasele ar fi promovat ordinea socială și stabilitatea guvernului. Noi suntem cu toții țesuți împreună în marea pânză a omenirii și tot ce putem face pentru beneficiul și înălțarea altora se va reflecta asupra noastră ca binecuvântare. Legea dependenței mutuale străbate prin toate clasele societății. Săracii nu sunt mai dependenți de bogați decât sunt bogații dependenți de săraci. În timp ce o clasă cere o parte din binecuvântările pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra semenilor lor mai bogați, cealaltă clasă are nevoie de servirea credincioasă, de tăria minții, de puterea oaselor și mușchilor care sunt capitalul săracului. . . .

Sunt mulți care prezintă insistent, cu mare entuziasm ideea ca toți oamenii să aibă parte egală la binecuvântările trecătoare ale lui Dumnezeu. Acesta nu a fost însă scopul Creatorului. O diversitate a condițiilor este unul din mijloacele prin care Dumnezeu planifică să încerce și să dezvolte caracterul. Totuși, El intenționează ca toți cei care au posesiuni pământești să se privească doar ca ispravnici ai bunurilor Sale, ca unii cărora li s-au încredințat mijloace pentru a fi folosite spre beneficiu celor suferinzi și nevoiași.

Hristos a spus că-i vom avea pe săraci întotdeauna cu noi și își unește interesele cu cele ale poporului Său suferind. Inima Mântuitorului nostru simpatizează cu cel mai sărac și cel mai umil dintre copiii Lui de pe pământ. El ne spune că aceștia sunt reprezentanții Săi pe pământ. El i-a așezat printre noi pentru a trezi în inimile noastre iubirea pe care o simte El față de suferinzi și apăsați. Mila și mărinimia arătată lor este acceptată de Hristos ca fiind arătată Lui. O faptă de cruzime sau neglijare față de ei este privită ca făcută Lui. — [Patriarchs and Prophets, 534-536](#).

[176] **Hristos vede o ocazie în situația extremă a omului** — Inima lui Hristos este mângâiată la vederea celor care sunt săraci în orice sens al cuvântului, la vederea celor tratați rău care sunt blânzi și

a celor încovoiați sub tristețea pierderii grele; este mângâiată de foamea, vădit nesatisfăcută, după neprihănire și de neputința multora de a începe. El spune bun-venit, cum ar fi, chiar stării de lucruri care i-ar descuraja pe mulți pastori. El vede o ocazie de a-i ajuta pe cei care au mare nevoie de ajutor, întâmpinându-i acolo unde se află ei.

Domnul Isus Hristos corectează evlavia noastră greșită dând povara acestei lucrări pentru săraci și nevoiași din locuri neprietenose bărbaților și femeilor cu capacitatea de a se adapta, ale căror inimi simt împreună cu cei ignoranți și rătăciți. Domnul îi învață cum să întâmpine aceste cazuri. Acești lucrători vor fi încurajați pe măsură ce vor vedea ușile deschizându-se pentru ei ca să intre în locuri unde pot face lucrare misionară medicală. Având doar puțină încredere în sine, ei dau lui Dumnezeu toată slava, fără a reține ceva pentru ei. Mântuitorul este prezent pentru a ajuta să facă un început prin cei ale căror mâini sunt aspre și neîndemnatice, dar ale căror inimi sunt dispuse la milă și treze pentru a face ceva ca să aline durerile atât de abundente. El lucrează prin cei care pot să discearnă îndurare în nenorocire și câștig în pierderea tuturor lucrurilor. Când Lumina lumii trece pe aproape, în toate greutățile apar privilegii, în confuzie, dreptate și ordine, iar în ceea ce pare a fi un eșec al experienței umane, apare succesul și înțelepciunea lui Dumnezeu. . . .

Hristos pronunță binecuvântarea Sa asupra celor care flămânez și însetează după neprihănire. În Luca citim: „Ferice de voi care sunteți săraci.” Săracii nu au nici a suta parte din ispitele înșelătoare ale bogaților. În Matei citim: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăția cerurilor!” Sărăcia spiritului semnifică bogăția ce trebuie înlocuită cu bogățiile harului lui Dumnezeu. — [Letter 100, 1902](#).

[177]

Dacă sărăcia ar fi îndepărtată de pe pământ — Întotdeauna va exista lipsă și sărăcie. Oricât de înalt ar fi standardul cunoștinței și moralității, orice culmi ale civilizației am ajunge, sărăcia va continua mereu ca o expunere a bogățiilor harului lui Dumnezeu, o amintire neclintită a adevărului cuvintelor: „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.” Nu ar fi spre binele creștinătății ca Domnul să îndepărteze sărăcia de pe pământ. În felul acesta s-ar închide o ușă care acum este deschisă pentru exercitarea credinței, un mijloc prin care s-ar ajunge la inimile celor nenorociți cu bunătatea Evangheliei. Prin mărinimie creștină se ajunge la suflete

la care nu s-ar ajunge pe nici o altă cale. Ea este mâna de ajutor a Evangheliei. — [Letter 83, 1902](#).

Capitolul 21 — Săracii din biserică

[178]

Nevoiașii din familia credinței — Dragostea noastră față de Dumnezeu trebuie exprimată făcând bine celor nevoiași și suferinzi din familia credinței ale căror necesități ne vin la cunoștință și solicită grija noastră. Fiecare suflet are o obligație specială față de Dumnezeu de a-i lua în atenție pe săracii Lui vrednici, cu o compasiune deosebită. Aceștia să nu fie trecuți cu vederea sub nici un motiv. — [Mărturii pentru comunitate 6, 271](#).

„Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți și mai ales fraților în credință.”

Hristos a așezat asupra bisericii, într-un sens deosebit, datoria de a îngriji de membrii săi nevoiași. El îngăduie ca săracii Lui să se afle în interiorul hotarelor fiecărei biserici. Ei vor fi întotdeauna în mijlocul nostru și El așează asupra membrilor bisericii o responsabilitate personală de a îngriji de ei.

După cum membrii unei adevărate familii au grijă unii de alții, servindu-l pe bolnav, sprijinindu-l pe cel slab, învățându-l pe ignorant, instruindu-l pe cel fără experiență, tot așa și „frații în credință” să aibă grijă de nevoiașii și neajutorații lor. — [The Ministry of Healing, 201](#).

Două categorii de îngrijit — Întotdeauna există două categorii de săraci în mijlocul nostru: cei care se ruinează prin felul lor propriu de a acționa și care continuă în nelegiuirea lor și cei care de dragul adevărului au fost aduși în situații de strâmtorare. Trebuie să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine și atunci vom face ceea ce este drept pentru amândouă aceste categorii, sub călăuzirea și sfatul înțelepciunii sănătoase.

[179]

Nu se pune problema cu privire la săracii Domnului. Ei trebuie ajutați în orice caz când este spre beneficiul lor. Dumnezeu vrea ca poporul Lui să arate unei lumi păcătoase că El nu i-a lăsat să piară. Ar trebui făcute eforturi deosebite pentru a-i ajuta pe cei care au fost scoși din casele lor și obligați să sufere pentru adevăr. Tot mai mult va fi nevoie de inimi mari, deschise și generoase care se vor lepăda

de sine și se vor ocupa de cazurile acestora pe care Dumnezeu îi iubește. Săracii din mijlocul poporului lui Dumnezeu nu trebuie să fie lăsați fără a se lua măsuri pentru nevoile lor. Trebuie găsită o cale pe care să-și poată câștiga existența. Unii vor avea nevoie să fie învățați să lucreze. Alții, care lucrează din greu și capacitățile le sunt solicitate la maxim pentru a-și întreține familiile, vor avea nevoie de ajutor special. Să ne interesăm de aceste cazuri și să le ajutăm să-și asigure un loc de muncă. Ar trebui să existe un fond pentru ajutorarea unor asemenea familii vrednice care îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui.

Trebuie avut grijă ca mijloacele necesare pentru această lucrare să nu fie deviate pe alte canale. Există o diferență dacă-i ajutăm pe săracii care prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu ajung în lipsă și suferință sau dacă îi neglijăm pe ei pentru a-i ajuta pe blasfematorii care calcă în picioare poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu vede diferența. Păzitorii Sabatului nu ar trebui să-i treacă cu vederea pe suferinzii și nevoiașii Domnului pentru a lua asupra lor povara întreținerii celor care continuă să calce legea lui Dumnezeu și care sunt educați să caute ajutor la oricine i-ar sprijini. Acesta nu este un fel corect de lucrare misionară. Nu este în armonie cu planul Domnului. Oriunde este înființată o biserică, membrii săi să facă cu credincioșie lucrarea pentru credincioșii nevoiași, dar să nu se oprească aici. Să-i ajute și pe alții, indiferent de credința lor. Ca rezultat al unui astfel de efort, unii dintre aceștia vor primi adevărurile speciale pentru acest timp.

„Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi în vreuna din cetățile tale, în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău celui lipsit, ci să-i deschizi mâna și să-l împrumuți cu ce-i trebuie ca să facă față nevoilor lui. Vezi să nu fii așa de rău ca să zici în inima ta: «Ah! Se apropie anul al șaptelea, anul iertării!» Vezi să n-ai un ochi fără milă pentru fratele tău cel lipsit și să nu-i dai. Căci atunci el ar striga către Domnul împotriva ta și te-ai face vinovat de un păcat: ci să-i dai și să nu dai cu părere de rău în inimă; căci pentru aceasta te va binecuvânta Domnul, Dumnezeul tău, în toate lucrările de care te vei apuca. Totdeauna vor fi săraci în țară; de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta.»” [Deuteronom 15:7-11](#).

Prin anumite circumstanțe, unii care îl iubesc și îl ascultă pe Dumnezeu devin săraci. Unii nu sunt atenți; nu știu cum să administreze. Alții sunt săraci din cauza bolii și nenorocirii. Oricare ar fi cauza, ei sunt în nevoie și a-i ajuta este o ramură importantă a lucrării misionare. — [Testimonies for the Church 6:269-271](#).

Sărăcia poate fi rezultatul împrejurărilor adverse — Dacă, datorită circumstanțelor adverse, sărăcia mare face ca un frate să-și creeze datorii sau să sufere din lipsă de hrană și îmbrăcăminte, aceasta nu a fost întotdeauna privită ca un semn al lipsei de eficiență, chiar dacă, oricât s-a luptat el, nu a fost în stare să scape de aceste datorii. Unora ca aceștia le-a fost dată o mână de ajutor pentru a-i pune pe picioare, eliberați de jena financiară ca să-și poată face lucrarea în via Domnului și să nu fie apăsați de gândul că deasupra lor atârână un nor de datorii. — [Manuscript 34, 1894](#). [181]

Răspunderea bisericii sau a bisericilor — Este datoria fiecărei biserici să facă aranjamente, cu atenție și chibzuială, pentru îngrijirea săracilor și bolnavilor săi. — [Letter 169, 1901](#).

Dumnezeu îngăduie ca săracii Lui să se afle în fiecare biserică. Ei sunt întotdeauna în mijlocul nostru și Domnul plasează asupra membrilor fiecărei biserici o răspundere personală de a îngriji de ei. Să nu așezăm asupra altora responsabilitatea noastră. Noi trebuie să manifestăm asupra celor din mijlocul nostru aceeași iubire și simpatie pe care le-ar manifesta Hristos dacă ar fi în locul nostru. Să fim disciplinați în felul acesta ca să putem fi pregătiți să lucrăm în rândurile lui Hristos.

Pastorul ar trebui să educe diferite familii și să întărească biserica să aibă grijă de bolnavii și săracii săi. El ar trebui să pună la lucru facultățile date de Dumnezeu oamenilor și dacă o biserică este suprasolicitată în această direcție, alte biserici să vină în ajutorul său. Membrii bisericii să manifeste tact și ingeniozitate în îngrijirea acestora, care sunt poporul lui Dumnezeu. Să se lipsească de lux și de ornamente nefolositoare pentru a-i ușura pe suferinzi și nevoiași. Făcând aceasta ei pun în practică învățătura dată în capitolul cincizeci și opt din Isaia, iar binecuvântarea pronunțată acolo va fi a lor. — [Testimonies for the Church 6:272](#). [182]

Fiecare membru al bisericii să-și facă partea — Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie ca oțelul, statornic în principii. El a arătat lucrarea ce revine fiecărui membru al bisericii și declară că membrii

trebuie să-și facă cu credincioșie datoria față de cei care se află în mijlocul lor. Ei trebuie să-i sprijine cu generozitate pe săracii lor. Să se angajeze în lucrare misionară sistematică învățându-și copiii să țină calea Domnului și să facă judecată și dreptate.

Dar lumina care a stat timp de ani de zile înaintea bisericilor a fost neglijată. Lucrarea ce ar fi trebuit să fie făcută în fiecare biserică pentru omenirea suferindă nu a fost făcută. Membrii bisericii nu au ascultat cuvântul Domnului și acest lucru i-a lipsit de experiența pe care ar fi trebuit s-o câștige în lucrarea Evangheliei. — [The Review and Herald, 4 martie, 1902.](#)

Săracii și nevoiașii trebuie îngrijiți. Aceștia nu trebuie să fie neglijăți, oricât ne-ar costa și orice sacrificii am face. — [The Youth's Instructor, 26 august, 1897.](#)

Biserica să poarte povara — Bisericele care au săraci în mijlocul lor să nu-și neglijeze isprăvnicia, aruncând povara săracilor și bolnavilor asupra sanatoriului. Toți membrii celor câteva biserici sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru nenorocirile lor. Ei ar trebui să-și poarte propria povară. Dacă au în mijlocul lor persoane bolnave care doresc să beneficieze de tratament, ar trebui, dacă pot, să le trimită la sanatoriu. Făcând aceasta, nu numai că vor patrona instituția pe care Dumnezeu a stabilit-o, dar îi vor și ajuta pe cei care au nevoie de ajutor, îngrijind de bolnavi, așa cum ne cere Dumnezeu. — [Testimonies for the Church 4:551.](#)

[183] **Când săracii Domnului sunt neglijăți** — Când săracii Domnului sunt neglijăți sau uitați sau întâmpinați cu priviri reci și cuvinte crude, cel vinovat să țină minte că îl neglijează pe Hristos în persoana sfinților Lui. Mântuitorul nostru își identifică interesul cu cel al omenirii suferinde. După cum inima mamei tânjește cu gingășie plină de milă după cel suferind din mica ei turmă, așa inima Mântuitorului nostru simpatizează cu cel mai sărac și mai de jos din copiii Săi de pe pământ. El i-a așezat printre noi ca să trezească în inimile noastre acea iubire pe care o simte El față de cei suferinzi și apăsați și va lăsa ca judecățile Sale să cadă peste oricine le face rău, îi disprețuiește sau îi abuzează. — [Ibid., 620.](#)

Cercetați nevoile — Veți primi mulțumiri pentru urările voastre de bine, dar săracii nu pot fi ușurați numai cu urări de bine. Ei trebuie să aibă dovezi palpabile ale bunătății voastre, în alimente și îmbrăcăminte. Dumnezeu nu vrea ca vreunul din urmașii Lui să-și cerșească

pâinea. El v-a dat vouă din abundență ca să-i puteți aproviziona pe cei care prin hărnicie și economie nu se pot aproviziona pentru nevoile lor. Nu așteptați ca ei să vă atragă atenția asupra nevoilor lor. Acționați ca Iov. El cerceta lucrurile pe care nu le cunoștea. Mergeți într-un turneu de inspecție, vedeți care sunt nevoile și cum pot fi împlinite cel mai bine. — *Ibid.*, 5:151.

Nu așteptați să vină ei la voi — Sărăcia și suferința din familii vor ajunge la cunoștința noastră, iar nenorocii și suferinzii vor trebui ușurați. . . . Nu așteptați să vină ei la voi. Observați îmbrăcămintea ce o poartă și ajutați-i dacă au nevoie de ajutor. Ar trebui să investim mijloace pentru a-i ajuta pe tineri și tinere să obțină o educație în ducerea Evangheliei la săraci și în ajutorarea celor care, prin credință, au îndrăznit să-și ocupe poziția pe platforma adevărului veșnic și făcând astfel au ajuns într-o situație financiară critică. Acolo unde există cazuri cu nevoi speciale, pastorul trebuie să fie pregătit să-i ușureze pe cei care se află în sărăcie datorită adevărului. — *Manuscript 25, 1894.*

[184]

Ajutor pentru noii convertiți fără serviciu — În lucrarea noastră de binefacere, trebuie acordat ajutor special celor care, prin prezentarea adevărului, sunt convinși și convertiți. Trebuie să ne îngrijim de cei care au curajul moral să accepte adevărul, în consecință își pierd serviciul și li se refuză o slujbă pentru a-și întreține familiile. Trebuie luate măsuri pentru a-i ajuta pe săracii care merită și pentru a asigura de lucru celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui. Să nu fie lăsați fără ajutor ca să simtă că sunt forțați să lucreze în Sabat sau să flămânzească. Cei care își ocupă poziția de partea Domnului trebuie să vadă în Adventiștii de Ziua a șaptea un popor binevoitor, care se leapădă de sine, se sacrifică și slujește plin de bucurie și voioșie fraților săi în nevoie. Despre această categorie vorbește în special Domnul când spune: „Adu în casa ta pe nenorocii fără adăpost.” *Isaia 58:7.* — *Testimonies 6:85.*

Asigurați pământ pentru familiile sărace — Unde se înființează școala [în Australia] trebuie să existe teren pentru livezi și grădini ca studenții să poată face exercițiu fizic combinat cu efortul intelectual și mai bine de jumătate din ei să-și poată plăti astfel toate taxele școlare. De asemenea, trebuie cumpărat pământ ca familiile care nu pot obține de lucru în oraș datorită păzirii Sabatului să poată cumpăra ferme mici și să-și poată asigura existența. Aceasta

[185] este o necesitate absolută în această țară. Trebuie dată educație cu privire la cultivarea solului și ne putem aștepta ca Dumnezeu să binecuvânteze acest efort. — *Manuscript 23, 1894.*

Datoria noastră față de familiile sărace — De multe ori se pun întrebări cu privire la săracii care îmbrățișează solia îngerului al treilea și noi înșine am dorit de mult timp să știm cum să ne ocupăm cu înțelepciune de cazurile familiilor sărace care acceptă Sabatul. Când mă aflam la Roosevelt, New York, în ziua de 3 august, 1861, mi-au fost arătate câteva lucruri cu privire la săraci.

Dumnezeu nu cere fraților noștri să se ocupe de fiecare familie săracă, care primește această solie. Dacă ar face aceasta, pastorii ar înceta să mai intre în câmpuri noi deoarece fondurile ar fi epuizate. Mulți sunt săraci datorită lipsei lor de sârguință și economie; ei nu știu cum să folosească mijloacele în mod corect. Dacă ar fi ajutați, acest lucru le-ar face rău. Unii vor fi mereu săraci. Chiar dacă ar avea cele mai bune avantaje, cazurile lor tot nu ar fi ajutate. Ei nu știu să chibzuiască și ar epuiza toate mijloacele ce le-ar putea obține, fie mult, fie puțin.

Unii nu știu nimic despre lepădare de sine și economie pentru a nu intra în datorii și pentru a pune ceva deoparte pentru timp de nevoie. Dacă biserica i-ar ajuta pe unii ca aceștia, în loc să-i lase să se sprijine pe propriile resurse, i-ar vătăma în cele din urmă, deoarece ei vor privi la biserică, vor aștepta să primească ajutor de acolo și nu vor practica lepădare de sine și economie dacă sunt bine aprovizionați. Dacă nu primesc ajutor de fiecare dată, Satana îi ispitește și ei devin geloși pe frații lor și foarte atenți la ei, temându-se că aceștia nu-și vor îndeplini toată datoria față de ei. Greșeala este de partea lor. Sunt înșelați. Ei nu sunt săracii Domnului.

[186] Învățăturile date în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la ajutorarea săracilor nu se referă la asemenea cazuri, ci sunt pentru nenorociți și suferinzi. În providența Sa, Dumnezeu are persoane nenorocite pentru a-i testa și încerca pe alții. Văduvele și invalizii se află în biserică pentru a se dovedi o binecuvântare pentru ea. Ei fac parte din mijloacele alese de Dumnezeu pentru dezvoltarea adevăratului caracter al celor care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos și pentru chemarea la activitate a trăsăturilor prețioase de caracter manifestate de Mântuitorul nostru plin de milă.

Mulți care abia pot să trăiască singuri aleg să se căsătorească și să crească o familie când știu că nu au nimic cu ce să o întrețină. și, mai rău decât atât, nu știu să conducă familia. Întreaga lor conduită în familie este însemnată cu obiceiurile lor dezordonate. Ei au doar puțină stăpânire de sine, sunt pătimiși, nerăbdători și nervoși. Când unii ca aceștia îmbrățișează solia, ei cred că au dreptul la ajutor de la frații lor mai bogați, iar dacă așteptările nu le sunt împlinite ei se plâng și acuză biserica pentru că nu trăiește credința. Cine trebuie să sufere în cazul acesta? Să fie secătuită cauza lui Dumnezeu și epuizate casieriiile din diferite locuri pentru a îngriji de aceste familii numeroase de săraci? Nu. Părinții trebuie să sufere. În general nu vor suferi după acceptarea Sabatului mai mult decât au suferit înainte.

Printre unii săraci există un rău ce se va dovedi ruina lor sigură dacă nu îl biruiesc. Ei au primit adevărul cu obiceiurile lor aspre, dure și necultivate și le va trebui ceva timp să vadă și să-și dea scama de asprimea lor și de faptul că nu este în armonie cu caracterul lui Hristos. Ei îi privesc pe alții, care sunt mai ordonați și mai fini, ca fiind mândri și îi poți auzi spunând: „Adevărul ne coboară pe toți la același nivel.” Dar este o greșeală să crezi că adevărul îl va coborî pe cel care îl primește. El îl înalță, îi rafinează gustul, îi sfințește judecata și, dacă este trăit, îl va face mereu tot mai corespunzător pentru societatea îngerilor sfinți din cetatea lui Dumnezeu. Adevărul este destinat să ne înalțe pe toți la același nivel.

[187]

Cei mai capabili ar trebui să-și facă întotdeauna partea cu noblețe și generozitate în relațiile cu frații lor mai săraci și, de asemenea, să le dea sfaturi bune și apoi să-i lase să lupte bătăliile vieții. Dar mi s-a arătat că o datorie foarte solemnă apasă asupra bisericii pentru a avea grijă specială de văduvele, orfanii și invalizii nenorociți. — [Testimonies for the Church 1:272-274.](#)

Sfat cu privire la lucrare echilibrată — Hristos nu ne-a poruncit să oferim toată truda și darurile noastre săracilor. Avem de făcut o lucrare pentru cei care îndeplinesc însărcinarea Lui: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură.” Creșterea lucrării Evangheliei va cere înmulțirea mijloacelor. . . .

Când vă cheltuiți banii, întrebați-vă: „Încurajez eu risipa?” Când dați săracilor și nenorociților întrebați-vă: „Îi ajut sau le fac rău?” . . .

Gândiți-vă la nevoile câmpurilor noastre misionare din întreaga lume. . . . Timpul prezent este încărcat cu interese veșnice. Noi tre-

buie să desfășurăm stindardul adevărului înaintea unei lumi ce piere în rătăcire. Dumnezeu cheamă bărbați să se alinieze sub steagul pătat de sânge al lui Hristos, să le dea oamenilor Biblia, să înmulțească adunările de tabără în diferite localități, să avertizeze orașele și să trimită avertizarea departe și aproape, la drumurile și la gardurile lumii. — [Manuscript 4, 1899](#).

Asigurarea nevoilor săracilor — Peste tot în jurul nostru vedem lipsă și suferință. Familii au nevoie de hrană; cei mici plâng pentru pâine. Casele săracilor au nevoie de mobilă și lenjerie de pat potrivită. Mulți locuiesc doar în niște cocioabe care sunt aproape lipsite de confort. Strigătul săracilor ajunge la cer. Dumnezeu vede; Dumnezeu aude. — [Testimonies for the Church 6:385](#).

Deși Dumnezeu, în providența Sa, a încărcat pământul cu darurile Sale și i-a umplut magaziile cu tot confortul vieții, lipsa și mizeria se văd pretutindeni. O Providență mărinimoasă a așezat în mâinile agenților omenești belșug pentru satisfacerea nevoilor tuturor, dar ispravnicii lui Dumnezeu sunt necredincioși. În lumea presupusă creștină ceea ce se cheltuiește pentru etalare extravagantă este destul să asigure nevoile tuturor flămânzilor și să-i îmbrace pe toți cei goi. Mulți din cei care au luat asupra lor numele lui Hristos cheltuiesc banii Săi pentru plăceri egoiste, pentru satisfacerea apetitului, pentru băuturi tari și delicatose bogate, pentru case, mobilă și îmbrăcăminte extravagantă, în timp ce ființelor omenești suferinde abia le acordă o privire plină de milă sau un cuvânt de simpatie.

Câtă mizerie există chiar în inimile țărilor noastre așa-numite creștine! Gândiți-vă la condiția săracilor din orașele noastre mari. În aceste orașe există mulțimi de ființe omenești care nu primesc nici măcar grija și respectul date animalelor. Sunt mii de copii nenorociți, zdrențuiți și flămânzi, având viciul și stricăciunea scrise pe fețe. Familii sunt adunate laolaltă în apartamente mizerabile, multe dintre ele subsoluri întunecoase, aburind de umezeală și murdărie. Copiii se nasc în aceste locuri teribile. Copiii și tinerii nu văd nimic atractiv, nimic din frumusețea lucrurilor naturale pe care Dumnezeu le-a creat ca să încânte simțurile. Acești copii sunt lăsați să crească formându-și și modelându-și caracterul după învățături josnice, după nenorocirea și exemplele rele din jurul lor. Ei aud numele lui Dumnezeu numai în profanări. Cuvinte stricate, miros de alcool și de tutun, degradare morală de orice fel stau înaintea ochilor și

pervertesc simțurile. Din aceste locuințe ale nenorocirii, sunt scoase strigăte jalnice pentru hrană și îmbrăcăminte de către mulți care nu știu nimic despre rugăciune.

Bisericile noastre au de făcut o lucrare despre care mulți nu au idee, o lucrare aproape neatinsă încă. Hristos a spus: „Am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.” [Matei 25:35, 36](#). Unii cred că a da bani pentru această lucrare este tot ceea ce li se cere să facă, dar aceasta este o greșeală. Donarea banilor nu poate lua locul slujirii personale. Este corect să dăm din mijloacele noastre și mult mai mulți ar trebui să facă acest lucru, dar din partea tuturor se cere serviciu personal, potrivit cu puterea și ocaziile pe care le are fiecare.

Fiecare biserică ce crede adevărul pentru acest timp ar fi trebuit să facă de mult lucrarea de îngrijire a celor săraci, apăsăți, suferinzi și lipsiți. Noi trebuie să arătăm mila duioasă a samariteanului răspunzând necesităților fizice, hrănindu-i pe cei flămânzi, aducând în casa noastră pe nenorociții fără adăpost, acumulând în fiecare zi har și tărie de la Dumnezeu care ne vor face în stare să ajungem la adâncimile mizeriei umane și să-i ajutăm pe cei care nu se pot ajuta singuri. Făcând această lucrare, avem o ocazie favorabilă de a-L prezenta pe Hristos cel răstignit. — [Ibid., 274-276](#).

Începeți prin a vă ajuta vecinii — Fiecare membru al bisericii trebui să aibă un simț al datoriei sale speciale de a lucra pentru cei care locuiesc în vecinătatea sa. Studiați felul în care îi puteți ajuta cel mai bine pe cei care nu sunt interesați de lucruri religioase. Când îi vizitați pe prietenii și vecinii voștri arătați interes atât în binele lor spiritual cât și în cel trecător. Prezentați-l pe Hristos ca pe un Mântuitor care iartă păcatele. Invitați-i pe vecini acasă și citiți cu ei din prețioasa Biblie și din cărți care explică adevărurile sale. Acest lucru, împreună cu cântări simple și rugăciuni fierbinți, le va atinge inimile. Membrii bisericii să se educe pentru a săvârși această lucrare. Acest lucru este la fel de important ca și salvarea din întuneric a sufletelor care se află în țări străine. În timp ce unii simt povara sufletelor de departe, cei mulți, care sunt acasă, să simtă povara sufletelor scumpe din jurul lor și să lucreze cu tot atâta sânguință pentru mântuirea lor.

Orele petrecute atât de des în distracții ce nu înviorează nici trupul, nici spiritul, ar trebui petrecute vizitându-i pe săraci, pe bolnavi, pe suferinzi sau căutând a ajuta pe cineva în nevoie.

Când încercați să-i ajutați pe cei săraci, disprețuiți, și părăsiți nu lucrați pentru ei cățarați pe cataligele demnității și superiorității voastre, deoarece în felul acesta nu veți îndeplini nimic. Deveniți convertiți cu adevărat și învățați de la Cel care este blând și smerit cu inima. Trebuie să-L păstrăm pe Domnul totdeauna înaintea noastră. Ca slujitori ai lui Hristos spuneți mereu, ca să nu uitați: „Sunt cumpărat cu un preț.”

Dumnezeu nu solicită doar mărinimia voastră, ci și înfățișarea voastră voioasă, cuvintele pline de speranță și strângerea voastră de mână. Când îi vizitați pe suferinzii Domnului veți afla pe unii de la care speranța s-a depărtat. Aduceți-le înapoi lumina soarelui. Celor care au nevoie de pâinea vieții citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Unii au o boală a sufletului pe care nu o poate trata nici un balsam pământesc și nu o poate vindeca nici un medic. Rugați-vă pentru aceștia și aduceți-i la Isus.

În ocazii speciale unii devin sentimentali, iar simțămintele duc la acțiuni impulsive. Ei ar putea crede că în felul acesta fac un mare serviciu pentru Hristos, dar nu este așa. Zelul lor se stinge repede și atunci serviciul lui Hristos este neglijat. Dumnezeu nu acceptă serviciu sporadic. Nu prin activități emotive spasmodice putem face bine semenilor noștri. Eforturile spasmodice în facerea binelui adesea aduc mai mult pagube decât beneficii. — [Testimonies for the Church 6:276-277](#).

Acordați ajutorul potrivit — Metodele de ajutorare a săracilor ar trebui luate în considerație cu atenție și cu rugăciune. Să căutăm înțelepciune de la Dumnezeu deoarece El știe mai bine decât muritorii cu vedere scurtă cum să îngrijească de creaturile pe care le-a făcut. Există unii care dau fără deosebire, oricui le solicită ajutorul. Ei greșesc aici. Când încercăm să-i ajutăm pe nevoiași să fim atenți să le dăm ajutorul potrivit. Există unii care, dacă sunt ajutați, vor continua să se complacă în situația de a fi ajutați. Ei vor fi dependenți atâta timp cât văd ceva de care să depindă. Dacă le acordăm acestora timp și atenție necuvenite i-am putea încuraja la lene, ineficiență, extravagantă și necumpătare.

[191]

Când dăm la săraci, să ne întrebăm: „Încurajez eu risipa? Îi ajut sau le fac rău?” Nici un om care își poate câștiga existența nu are dreptul să depindă de alții.

[192] Proverbul: „Lumea îmi datorează existența,” are în sine esența minciunii, înșelătoriei și jafului. Lumea nu îi datorează nici unui om existența când el este în stare să muncească și să și-o câștige singur. Dar dacă cineva vine la ușa noastră și cere de mâncare, n-ar trebui să-l lăsăm să plece flămând. Sărăcia lui poate fi cauzată de vreo nenorocire.

Noi ar trebui să-i ajutăm pe cei care, cu familii numeroase de întreținut, au de luptat mereu cu slăbiciunea și sărăcia. Multe mame văduve, cu copiii rămași iară tată, lucrează mult peste puterile lor pentru a-și păstra micuții cu ele și a le asigura hrana și îmbrăcăminte. Multe astfel de mame au murit din cauza suprasolicitării. Fiecare văduvă are nevoie de mângâierea cuvintelor de speranță și încurajare și foarte multe ar trebui să primească ajutor substanțial. — [Ibid., 277, 278.](#)

Luati notă de fiecare caz în nevoie — Planul lui Dumnezeu este ca bogații și săracii să fie strâns uniți prin legăturile simpatiei și ajutorării. El ne poruncește să ne interesăm de fiecare caz de suferință și nevoie ce ar veni la cunoștința noastră. Să nu credeți că este înjositor pentru demnitatea voastră să slujiți omenirii suferinde. . . .

Mulți care nu sunt de credința noastră tânjesc după ajutorul pe care creștinii au datoriat să-l ofere. Dacă poporul lui Dumnezeu ar fi cu adevărat interesat de semenii, la mulți s-ar putea ajunge cu adevărurile speciale pentru acest timp. Nimic nu va putea da vreodată caracter lucrării ca ajutorarea oamenilor chiar acolo unde se află ei. Dacă cei care pretind că-L iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui ar lucra așa cum a lucrat Hristos, mii de oameni s-ar bucura astăzi de solie. — [Ibid., 279, 280.](#)

[193] **Cea mai bună cale de a ajunge la inimi astăzi** — Cea mai buna cale de a ajunge la inimi este de a ne arăta interesați de nevoile omenirii suferinde. Este mult mai ușor să ne educăm mintea și inima când simțim o astfel de simpatie duioasă pentru alții încât răspândim beneficiile și privilegiile noastre pentru a le ușura nevoile. — [Letter 116, 1897.](#)

Vrem să-L reprezentăm pe Hristos ajutându-i pe alții. Noi trebuie să lucrăm îndeplinind însărcinarea pe care Hristos a dat-o ucenicilor:

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Aceasta este deci lucrarea noastră: să ajungem la cei neglijati și să-i câștigăm la Hristos.

Până recent, poporul nostru a depus doar puțin efort sau deloc pentru ajutorarea acestora. Hristos nu a venit ca să-i cheme la pocăință pe neprihăniți, ci pe păcătoși. El ar vrea ca fiecare suflet să privească eficacitatea sângelui său ca fiind de o valoare nelimitată, în stare să salveze cu desăvârșire pe toți cei care vor fi convinși să vină la El. Ar vrea ca fiecare individ al neamului omenesc, format după chipul Său, să-și aducă aminte că Dumnezeu este infinit și că iubirea Lui, dată pe față în jertfa lui Hristos în favoarea întregii omeniri, arată valoarea pe care i-o acordă El. El îi îndeamnă să vină la Sine și să fie mântuiți. Trebuie să venim la Izvorul harului. El va folosi oameni ca agenți pentru câștigarea semenilor lor din păcat. — [Letter 33, 1898](#).

[194]

Capitolul 23 — Ajutarea săracilor să se ajute singuri

Educați-i pe săraci să fie independenți — Oameni ai lui Dumnezeu, bărbați și femei cu discernământ și înțelepciune, să fie numiți pentru a avea grijă de săraci și nevoiași, în primul rând de cei care sunt frați în credință. Aceștia să raporteze bisericii și să se sfătuiască ce este de făcut.

În loc de a-i încuraja pe săraci să creadă că li se va asigura hrana și băutura gratuit, sau aproape gratuit, ar trebui să-i punem în situația în care se pot ajuta singuri. Să încercăm să le asigurăm de lucru și, dacă este necesar, să-i învățăm cum să lucreze. Membrii familiilor sărace să fie învățați să gătească, să-și facă și să-și repare propria îmbrăcăminte și să îngrijească de casă în mod corespunzător. Fetele și băieții să fie învățați în detaliu vreo meserie sau ocupație. Noi trebuie să-i învățăm pe săraci să se bizuie pe propriile puteri. Acesta va fi un ajutor adevărat deoarece nu numai că îi va face în stare să se întrețină singuri, dar și să-i ajute pe alții. — [Testimonies for the Church 6:278, 279](#).

[195]

O chemare către oameni chibzuiți și cu mijloace — Adeseori se ridică întrebarea: Ce poate fi făcut acolo unde sărăcia predomină și trebuie combătută la fiecare pas? În asemenea împrejurări, cum putem impresiona mințile cu idei corecte despre îmbunătățire? Cu siguranță că lucrarea este dificilă și dacă învățătorii, oamenii chibzuiți și cei care au mijloace nu-și vor manifesta talentele spre a ridica, așa cum ar face-o Hristos dacă ar fi în locul lor, o lucrare importantă ar fi lăsată nefăcută. Reforma necesară nu ar fi făcută niciodată dacă bărbații și femeile nu ar fi ajutate de o putere dinafara lor. Cei care au talente și capacități trebuie să-și folosească aceste daruri pentru a-i binecuvânta pe semenii lor, trudind pentru a-i așeza pe o bază de unde se pot ajuta singuri. În felul acesta educația obținută în școlile noastre ar trebui folosită cel mai bine.

Talentele încredințate de Dumnezeu nu trebuie ascunse sub obroc sau sub pat. Hristos a spus: „Voi sunteți lumina lumii.” [Matei 5:14](#).

Pe măsură ce vedeți familii locuind în cocioabe, cu mobilă și îmbrăcăminte insuficiente, fără scule, fără cărți sau alte semne ale rafinamentului în jurul caselor lor, vă veți interesa de ele și veți încerca să le învățați cum să-și folosească cel mai bine energiile pentru a exista progres și pentru ca lucrarea lor să poată înainta? — [Ibid.](#), 188, 189.

Cuvântul lui Dumnezeu descoperă soluția problemei — Există bărbați și femei cu inima largă, care iau în considerație cu anxietate starea în care se află săracii și mijloacele ce pot fi găsite pentru ușurarea lor. Cum pot fi ajutați cei fără serviciu și fără casă să-și asigure binecuvântările obișnuite ale providenței lui Dumnezeu și să trăiască viața pe care El a intenționat ca omul să o trăiască este o întrebare la care mulți încearcă cu seriozitate să găsească un răspuns. . . .

Dacă oamenii ar lua mai mult aminte la învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, ei vor găsi o soluție la aceste probleme care-i nedumeresc. Se poate învăța mult din Vechiul Testament cu privire la chestiunea muncii și a ușurării săracilor, în planul lui Dumnezeu pentru Israel fiecare familie avea o casă, cu pământ suficient pentru cultivat. Astfel erau asigurate atât mijloacele cât și stimulentele pentru o viață folositoare, independentă și plină de hărnicie. Nici o născocire omenească nu a îmbunătățit vreodată acel plan. Sărăcia și nenorocirea existente astăzi se datorează în mare măsură faptului că lumea s-a depărtat de acest plan. . . .

[196]

În Israel, învățarea unei meserii era privită ca o datorie. Fiecărui tată i se cerea să-și învețe fiul o meserie utilă. Cei mai mari bărbați în Israel erau instruiți într-o îndeletnicire industrială. Cunoașterea datoriilor casnice era considerată esențială pentru fiecare femeie. Îndemânarea în aceste datorii era privită ca o onoare pentru femeile din cea mai înaltă poziție socială.

În școlile profetilor se învățau diferite meserii, și mulți studenți se întrețineau singuri prin muncă manuală. . . .

Planul de viață pe care Dumnezeu l-a dat lui Israel a fost intenționat ca o parabolă pentru întreaga omenire. Dacă aceste principii ar fi îndeplinite astăzi, cât de diferită ar fi această lume! — [The Ministry of Healing](#), 183-188.

Mulți pot locui la țară — În interiorul hotarelor vaste ale naturii încă se află loc pentru cei suferinzi și nevoiași să-și găsească

o locuință. În sânul său există resurse suficiente pentru a le asigura hrana. Ascunse în adâncimile pământului se găsesc binecuvântări pentru toți cei care au curajul și voința să persevereze în adunarea comorilor sale. Cultivarea pământului, ocupația pe care Dumnezeu i-a dat-o omului în Eden, deschide un câmp în care mulți au posibilitatea să-și câștige existența.

[197] Dacă săracii care sunt acum înghesuiți în orașe și-ar găsi case la țară, ar putea nu numai să-și câștige existența, dar și să găsească sănătatea și fericirea care acum le sunt necunoscute. Munca grea, hrana simplă, economia strânsă și adeseori greutăți și lipsuri vor fi partea lor, dar ce binecuvântare vor avea părăsind orașul, cu ademenirile sale la rău, cu tulburare și crimă, nenorocire și murdărie, pentru pacea, liniștea și curăția de la țară. . . .

Dacă devin harnici și se întrețin singuri, ei trebuie să aibă asistență, încurajare și învățătura. Există multe familii sărace pentru care nu s-ar putea face o lucrare misionară mai bună decât a-i ajuta să se instaleze la țară și să învețe cum să facă pământul să le asigure existența.

Nu numai la oraș este nevoie de asemenea ajutor și instruire. Chiar și la țară, cu toate posibilitățile pentru o viață mai bună, mulți săraci se află în mare nevoie. Zone întregi sunt lipsite de educație în ramurile industriale și sanitare. . . .

Suflete abrutizate și corpuri slăbite și deformate arată rezultatele eredității slabe și a obiceiurilor rele. Acești oameni trebuie educați chiar de la zero. Ei au trăit viața în lene, lipsă de inițiativă și corupție și au nevoie să fie educați în formarea obiceiurilor corecte.

Cum pot fi făcuți conștienți de necesitatea de a-și îmbunătăți situația? Cum pot fi ei îndreptați către un ideal mai înalt al vieții? Cum pot fi ajutați să se ridice? Ce poate fi făcut acolo unde sărăcia predomină și trebuie combătută la fiecare pas? — *Ibid.*, 188-193.

O lucrare pentru fermierii creștini — Fermierii creștini pot face lucrare misionară adevărată ajutându-i pe săraci să-și găsească locuințe la țară și învățându-i cum să cultive pământul și să-l facă productiv. Învățați-i cum să folosească uneltele agricole, cum să crească diferite culturi, cum să planteze și să îngrijească de livezi.

Mulți din cei care cultivă solul nu reușesc să-și asigure rezultate adecvate datorită neglijenței lor. Ei nu îngrijesc livezile în mod responsabil, nu plantează culturile la timpul potrivit, și prelucrează

pământul doar superficial. Ei pun insuccesul lor pe seama lipsei de productivitate a pământului. Adeseori se aduce mărturie falsă la condamnarea pământului, care dacă ar fi prelucrat în mod corespunzător ar da rezultate bogate. Planurile înguste, puterea prea mică întrebuințată, studiul superficial al celor mai bune metode cheamă cu tărie la reformă. *Ibid.*, 193. [198]

Chiar și cei mai săraci își pot îmbunătăți mediul înconjurător trezindu-se devreme și lucrând serios. . . . Muncind stăruitor, folosind în modul cel mai înțelept orice capacitate și învățând să nu piardă timpul, ei vor avea succes în îmbunătățirea și în cultivarea terenului. — *Testimonies for the Church* 6:188, 189.

Înființarea unor ocupații industriale — Ar trebui acordată atenție înființării diferitelor ocupații industriale ca familiile sărace să poată găsi de lucru. Tâmplarii, fierarii, ba chiar și oricine înțelege vreo ramură de lucru utilă ar trebui să aibă simțul responsabilității de a-i învăța și ajuta pe ignoranți și pe cei fără lucru.

În lucrarea pentru săraci este un câmp întins de slujire atât pentru femei cât și pentru bărbați. Este nevoie de ajutorul tuturor: al bucătăresei eficiente, al casnicei, al croitoresei, al asistentei medicale. . . .

Este nevoie de familii misionare ca să se stabilească pe terenuri necultivate. Fermieri, oameni de finanțe, constructori și cei care au îndemânare în diferite arte și meserii să meargă în câmpuri neglijate, să îmbunătățească terenul, să-și construiască locuințe modeste și să-și ajute vecinii. — *Ministry of Healing*, 194.

Ajutați-i pe oameni să se ajute singuri — Adeseori îi putem ajuta pe săraci în modul cel mai eficient dându-le instrucțiuni cu privire la activități practice. Ca o regulă, cei care nu au fost educați să lucreze nu au obiceiuri de hărnicie, perseverență, economie și lepădare de sine. Ei nu știu cum să administreze. Adesea, prin lipsă de atenție și chibzuială, se risipește ceea ce le-ar fi întreținut familiile în mod decent și confortabil dacă ar fi fost folosit cu atenție și economie. „Ogorul pe care îl desțelenește săracul dă o hrană îmbelșugată, dar mulți pier din pricina lipsei de judecată.” [199]

S-ar putea să dăm la săraci și să le facem rău învățându-i să fie dependenți. . . .

Adevărata caritate îi ajută pe oameni să se ajute singuri. . . . Adevărata binefacere înseamnă mai mult decât doar daruri. Înseamnă a fi cu adevărat interesat de binele altora. Ar trebui să căutăm să

înțelegem nevoile săracilor și suferinzilor și să le dăm ajutorul care le va aduce cel mai mare beneficiu. A oferi chibzuială, timp și efort personal costă mult mai mult decât a da bani, dar este caritatea veritabilă. — [Ibid.](#), 194, 195.

Se cere efort fizic și putere morală — Efortul fizic și puterea morală trebuie unite în încercările noastre de a regenera și reforma. Să căutăm să obținem cunoștințe atât în domenii vremelnice cât și spirituale pentru a le putea comunica altora. Să căutăm să trăim Evanghelia sub toate aspectele ca binecuvântările sale trecătoare și spirituale să fie simțite peste tot în jurul nostru. — [Testimonies for the Church 6:189](#).

Putem face rău fără să ne dăm seama — Putem greși dând săracilor daruri ce nu sunt o binecuvântare pentru ei, și îi fac să creadă că nu au nevoie să-și folosească puterile și să facă economie deoarece alții nu vor îngădui ca ei să sufere. Nu trebuie să aprobăm lenea și să încurajăm obiceiuri de satisfacere a eului prin permiterea folosirii de mijloace pentru îngăduința de sine. — [Historical Sketches, 293](#).

[200] S-ar putea să dați la săraci și să le faceți rău pentru că îi învățați să fie dependenți. Învățați-i în schimb să se întrețină singuri. Acesta va fi ajutor adevărat. Cei nevoiași trebuie să fie așezați acolo unde se pot ajuta singuri. — [Manuscript 46, 1898](#).

Leneșii să nu fie întreținuți — Cuvântul lui Dumnezeu învață că dacă un om nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce. Domnul nu cere ca omul care muncește din greu să-i întrețină pe cei care nu sunt harnici. Când se pierde timpul și nu se depune efort se ajunge la sărăcie și lipsă. Dacă aceste greșeli nu sunt văzute și corectate de cei care și le permit, tot ce poate fi făcut pentru ei este ca și punerea comorii într-un coș cu găuri. Există însă și sărăcia ce nu poate fi evitată și noi trebuie să manifestăm gingășie și compasiune față de cei nenorociți. — [The Review and Herald, 3 ianuarie, 1899](#).

Săracii să caute sfat — Există o categorie de frați săraci care nu sunt liberi de ispită. Ei sunt administratori slabi, nu au judecată înțeleaptă și doresc să obțină mijloace fără să aștepte procesul încet al muncii perseverente. Unii se grăbesc atât de mult să-și îmbunătățească starea încât se angajează în diferite activități fără a se consulta cu bărbați cu o bună judecată și experiență. Așteptările le sunt rareori realizate. În loc să câștige, ei pierd și atunci vine isпита și

dispoziția de a-i invidia pe bogați. Ei vor cu adevărat să beneficieze de averea fraților lor și se simt încercați pentru că nu beneficiază. Dar ei nu sunt vrednici să primească ajutor special. Ei au dovada că eforturile le-au fost risipite. Au fost schimbători în afaceri și plini de anxietate și îngrijorări care aduc doar puțin câștig. Astfel de persoane ar trebui să asculte de sfatul celor cu experiență, dar, în mod frecvent, ele sunt ultimele care caută sfatul. Aceste persoane [201] cred că au judecată superioară și nu vor să fie învățate.

Adeseori acești oameni sunt înșelați de acei vicleni negustori ambulanti de brevete al căror succes depinde de arta înșelătoriei. Ei ar trebui să învețe că nu se poate avea nici un fel de încredere în asemenea negustori. Dar frații sunt creduli chiar cu privire la lucrurile pe care ar trebui să le suspecteze și să le evite. Ei nu-și însușesc învățătura lui Pavel către Timotei: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.” „Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns.” Săracii să nu creadă că bogații sunt singurii care poftesc. În timp ce bogații țin ceea ce au cu o apucare pizmașă și caută să obțină încă mai mult, săracii sunt în mare pericol de a pofti averea omului bogat. — [Testimonies for the Church 1:480. 481.](#)

Binevoitor de a primi sfat — Multora le lipsește administrarea înțeleaptă și economia. Ei nu cântăresc bine chestiunile și fac mișcări chibzuite. Aceștia ar trebui să nu se încreadă în propria judecată slabă, ci să se sfătuiască cu frați cu experiență. Cei cărora le lipsește judecata bună și economia adeseori nu vor să caute sfat. În general ei cred că înțeleg cum să-și conducă afacerile pământești și nu sunt binevoitori să urmeze sfatul. Ei fac mișcări greșite și suferă consecințele. Frații lor sunt întristați să-i vadă suferind și îi ajută să iasă din dificultate. Felul lor nechibzuit de administrare afectează biserica deoarece ia mijloace din visteria lui Dumnezeu care ar fi trebuit folosite pentru înaintarea cauzei adevărului prezent.

Dacă acești frați săraci ar urma o cale umilă și ar vrea să fie sfătuiți de frații lor, când vor fi aduși în situații dificile, frații lor vor simți că au datoria să-i ajute cu bucurie să iasă din dificultate. [202] Dar dacă ei își aleg propria cale și se bizuie pe propria judecată ar trebui lăsați să suporte pe deplin consecințele căii lor neînțelepte și să învețe din experiență că „biruința vine prin marele număr de sfetnici.” Cei din poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie supuși unii

altora. Să se sfătuiască unul cu altul ca lipsa unuia să fie completată de capacitatea altuia. — [The Review and Herald, 18 aprilie, 1871.](#)

Cei mai mulți săraci se pot ajuta singuri — În țara noastră plină de belșug există foarte puțini care sunt cu adevărat atât de săraci încât au nevoie de ajutor. Dacă ar urma o cale adecvată, aproape în toate cazurile, s-ar putea ridica deasupra lipsei. Apelul meu către bogați este: Purtați-vă cu mărinimie față de frații voștri săraci și folosiți-vă mijloacele pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Săracii vrednici, cei care sunt sărăciți de nenorocire și de boală, merită din partea voastră îngrijire și ajutor special. „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți.” — [Testimonies 1:481.](#)

Păziți regula de aur — Adeseori Dumnezeu ridică pe cineva care îi va proteja pe săraci de a fi puși în situații în care să sufere pierderi, chiar dacă ar fi în dezavantajul lui. Aceasta este datoria omului față de semenul lui. Nu este drept să profiți de ignoranța unui om pentru că nu poate discerne rezultatul unei acțiuni. Este datoria fratelui lui să-i prezinte situația în mod clar și cu credincioșie, sub toate aspectele, ca să nu acționeze orbește și să paralizeze resursele care sunt de drept ale lui. Dacă oamenii ar păzi regula de aur: Faceți altora ceea ce doriți să vă facă ei vouă, multe dificultăți existente acum ar fi ajustate repede. — [Letter 85, 1896.](#)

Capitolul 24 — Săracii să manifeste mărinimie

[203]

Nu cantitatea, ci iubirea care îndeamnă — Săracii nu sunt excluși de la privilegiul de a da. La fel ca și cei bogați, ei pot avea o parte în această lucrare. Lecția pe care a dat-o Hristos cu privire la cei doi bani ai văduvei ne arată că cele mai mici daruri de bună voie ale săracului, dacă sunt date dintr-o inimă iubitoare, sunt acceptate la fel ca și donațiile cele mai mari ale bogaților. În balanța sanctuarului darurile săracului, făcute din dragoste pentru Hristos, sunt estimate nu după cantitatea dată, ci după iubirea care determină sacrificiul. — [The Review and Herald, 10 octombrie, 1907.](#)

și de la săraci se cere sacrificiu — Unii care sunt săraci în bunuri pământești sunt în stare să plaseze pe umerii fraților toată răspunderea, dar nu realizează că au și ei o lucrare de făcut. Dumnezeu le cere să facă un sacrificiu. — [Ibid., 18 aprilie, 1871.](#)

Ea a făcut ce a putut — Mântuitorul și-a chemat ucenicii la El și i-a îndemnat să observe sărăcia văduvei. Apoi cuvintele Sale de laudă au ajuns la urechile ei: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în visterie.” Lacrimi de bucurie i-au umplut ochii când a văzut că fapta ei a fost înțeleasă și apreciată. Mulți ar fi sfătuit-o să-și păstreze suma neînsemnată și s-o folosească ea. Dată în mâinile preoților bine hrăniți, va fi pierdută din vedere printre multele daruri valoroase aduse la visterie. Dar Isus i-a înțeles motivul. Ea a crezut că serviciul de la templu a fost stabilit de Dumnezeu și era nerăbdătoare să facă tot ce poate pentru a-l susține. Ea a făcut ce a putut și fapta aceasta avea să fie un monument în amintirea ei de-a lungul timpului și bucuria ei în veșnicie. Ea și-a pus inima în darul ei care a fost estimat nu după valoarea banului, ci după iubirea față de Dumnezeu și după interesul față de lucrarea Lui care au determinat fapta.

[204]

Isus a spus despre văduvă că „a dat mai mult decât toți.” bogații au dat din belșugul lor, mulți dintre ei ca să fie văzuți și onorați de oameni. Donațiile lor mari nu i-au lipsit de nici un confort și nici

chiar de vreun lux. Acestea nu au cerut nici un sacrificiu și valoarea lor nu se putea compara cu gologanul văduvei.

Motivul este cel care dă caracter faptelor noastre, însemnându-le cu infamie sau cu valoare morală înaltă. Nu lucrurile mărețe pe care le vede orice ochi și le laudă orice limbă le consideră Dumnezeu prețioase. Datoriile mici, îndeplinite cu voioșie, darurile mici, fără paradă și care pentru ochiul omenesc pot apărea ca lipsite de valoare sunt adeseori cele mai înălțate în ochii Lui. O inimă plină de credință și iubire îi este mai scumpă lui Dumnezeu decât darul cel mai costisitor. Văduva săracă a dat tot ce mai avea ca să trăiască pentru a face puținul pe care l-a făcut. Ea s-a lipsit de hrană ca să dea cei doi bănuți cauzei pe care o iubea. Ea a făcut-o cu credință, — având încredere că Tatăl ei ceresc nu va trece cu vederea marea ei nevoie. Acest spirit neegoist și credința de copil au fost ceea ce a câștigat lauda Mântuitorului.

[205] Printre săraci sunt mulți care vor să-și arate recunoștința față de Dumnezeu pentru harul și adevărul Lui. Ei doresc foarte mult să ia parte, împreună cu frații lor mai prosperi, la susținerea serviciului Său. Aceste suflete să nu fie respinse. Lăsați-i să-și aducă bănuții în banca cerului. Dacă sunt oferite dintr-o inimă plină de iubire față de Dumnezeu, aceste aparente nimicuri devin daruri consacrate, ofrande neprețuite asupra cărora Dumnezeu zâmbește și le binecuvântează. — [The Desire of Ages, 614-616](#).

Cum a răspuns biserica macedoneană — Pavel a scris bisericii din Corint: „Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor și chiar peste puterile lor. și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părțasia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. și au făcut aceasta nu numai cum nădăjduisem, dar s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu. Noi dar, am rugat pe Tit să isprăvească această strângere de ajutoare pe care o începuse.”

A mai fost și o foamete la Ierusalim și Pavel știa că mulți creștini au fost răspândiți prin alte regiuni, iar cei care au rămas probabil că nu primeau compasiune omenească și erau expuși dușmanilor religioși. De aceea el îndemna bisericile să trimită aju-

tor financiar fraților lor din Ierusalim. Suma adunată de biserici a depășit așteptările apostolilor. Constrânși de dragostea lui Hristos, credincioșii au dat cu larghețe și erau plini de bucurie că puteau să-și exprime în felul acesta recunoștința față de Mântuitorul și iubirea lor față de frați. Potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu aceasta este adevărata temelie a carității. — [Testimonies for the Church 6:271, 272.](#)

Potrivit cu talentele încredințate nouă — Despre biserica din Macedonia citim că „în mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor.” Să creadă atunci oricare dintre noi, cei care mărturisim a fi creștini, că vom fi scuzați dacă nu facem nimic pentru adevăr, fiindcă suntem săraci? Noi privim lumina scumpă a adevărului ca pe o comoară nesecată și de nedescris. Trebuie să exercităm o influență proporțională cu talentele încredințate nouă, fie că suntem bogați sau săraci, de sus sau de jos, ignoranți sau învățați. Noi suntem slujitorii lui Isus Hristos și Domnul așteaptă să facem tot ce putem mai bine. — [The Review and Herald, 4 septembrie, 1894.](#)

[206]

Să nu se refuze binecuvântarea de a da — Asupra pastorilor lui Hristos apasă răspunderea de a educa bisericile să fie generoase. Chiar și săracii trebuie să aibă o parte în a-și prezenta darurile lui Dumnezeu. Ei să fie părtași ai harului lui Hristos în lepădare de sine pentru a-i ajuta pe cei a căror nevoie este mai presantă decât a lor. De ce să li se refuze sfinților săraci binecuvântarea de a da pentru ajutorarea celor care sunt chiar mai săraci decât ei? Lucrarea de educare a oamenilor cu privire la aceste lucruri a fost neglijată, iar bisericile au eșuat în a da pentru nevoia bisericilor mai sărace și astfel binecuvântarea ce ar fi fost a lor a fost reținută până când ei își vor da seama de neglijența lor. — [The Review and Herald, September 4, 1894.](#)

Secțiunea 8 — Nenorociții

[207]

Gând prețios

[208]

În noaptea întunericului spiritual, slava lui Dumnezeu trebuie să strălucească prin biserică. Și în ridicarea celor doborâți și mângâierea celor care plâng. Peste tot în jurul nostru se aud vaietele întristării unei lumi. Pretutindeni se află nevoiași și suferinzi. Este partea noastră să ajutăm în ușurarea și alinarea greutăților și stării nenorocite a vieții. Numai iubirea lui Hristos poate satisface nevoile sufletului. Dacă El locuiește în noi inimile ne vor fi pline de compasiune divină. Izvorul sigilat al iubirii arzătoare, asemenea lui Hristos, va fi desigilat. — [Prophets and Kings, 718, 719.](#)

[209]

Capitolul 25 — Datoria noastră față de nefericiți

„Căci scăpăm pe săracul care cerea ajutor și pe orfanul lipsit de sprijin. Bindecuvântarea nenorocitului venea peste mine, umpleam de bucurie inima văduvei. . . . Orbului îi eram ochi și șchiopului picior. Celor nenorociți le eram tată și cercetam pricina celui necunoscut.” Iov 29:12-16.

Milă față de orbi, șchiopi și chinuiți — Pe cei care au milă de nenorociți, de orbi, de șchiopi, de cei chinuiți, de orfani și de nevoiași, Hristos îi prezintă ca păzitori ai legii care vor avea viața veșnică. — [Testimonies for the Church 3:512](#).

Compasiune înghețată — Având în vedere ceea ce face cerul pentru a-i salva pe cei pierduți, cum pot cei care sunt părtași ai bogățiilor harului lui Hristos să-și retragă interesul și simpatia de la semenii lor? Cum pot ei să-și îngăduie mândria unui rang sau unei caste și să disprețuiască pe nenorociți și pe săraci?

Totuși este adevărat că mândria apartenenței la un rang și asuprirea săracilor, preponderentă în lume, există și printre cei care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos. Compasiunea multora, ce ar trebui să fie manifestată în măsură deplină față de omenire, pare înghețată. Oamenii își însușesc darurile ce le-au fost încredințate pentru a binecuvânta pe alții. Bogății îi asupresc pe săraci și folosesc mijloacele astfel obținute pentru a-și permite mândrie și dragoste de etalare chiar în casa lui Dumnezeu. . . . Dacă Domnul nu și-ar fi descoperit iubirea Sa față de cei săraci și umili care au inima zdrobită, lumea aceasta ar fi un loc trist pentru omul sărac. — [The Review and Herald, 20 iunie, 1893](#).

Să luăm asupra noastră starea unui frate nenorocit — Când un om se luptă străduindu-se sincer să se întrețină pe el și familia lui și totuși nu este în stare s-o facă, iar ei au de suferit din cauza lipsei de hrană și îmbrăcăminte, Domnul nu-i va declara nevinovați pe frații noștri slujbași dacă ei privesc înainte cu indiferență sau îi prescriu

acestui frate condiții ce sunt practic imposibil de îndeplinit. . . . Noi trebuie să luăm asupra noastră starea fratelui nenorocit.

Orice neglijență din partea celor care pretind a fi urmașii lui Hristos, nereușita de a ușura necesitățile unui frate sau ale unei surori care poartă jugul sărăciei și opresiunii, este înregistrată în cărțile cerului ca fiind făcută față de Hristos, în persoana sfinților Lui. Ce socoteală va avea Domnul cu mulți, foarte mulți care prezintă altora cuvintele lui Hristos, dar nu manifestă milă gingașă și considerație față de un frate în credință care a avut mai puține șanse și mai puțin succes decât ei. . . .

Dacă ați cunoscut circumstanțele în care se afla acest frate și nu ați făcut eforturi serioase să-l ușurați și să-i schimbați asupra în libertate, nu faceți lucrările lui Hristos și sunteți vinovați înaintea lui Dumnezeu. Vă scriu deschis, deoarece, din lumina dată mie de Dumnezeu, știu că există o ramură a lucrării care este neglijată.

S-ar putea ca un mare interes să fie depus în hrănirea în masă a celor nenorociți care se află în sărăcie. Nu am nici o obiecție cu privire la toate acestea dar este un zel îndreptat greșit dacă trecem peste cazurile fraților în credință și lăsăm ca strigătul lor de durere să se înalțe la Dumnezeu din cauza suferinței pe care am fi putut-o ușura și astfel, prin simpatie și iubire, L-am fi putut reprezenta pe Isus Hristos. Domnul are o judecată cu noi pentru această neglijare. El nu poate spune: „Bine, rob bun,” nici unui bărbat sau femei decât dacă a reprezentat bine atributele lui Hristos — bunătatea, mila și iubirea — față de semenii săi. — [Manuscript 34, 1894](#).

[211]

Asigurați locuințe pentru cei fără casă — Cu ani în urmă mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu va fi testat în acest punct, cu privire la asigurarea de locuințe pentru cei fără casă și că vor fi mulți rămași fără locuință ca o consecință a faptului că ei cred adevărul. Opoziția și persecuția îi vor lipsi pe credincioși de casele lor și va fi datoria celor care vor avea locuință să-și deschidă larg ușile pentru cei care nu vor avea. Mai recent mi-a fost arătat că Dumnezeu ar vrea să-și testeze poporul în special în legătură cu această chestiune.

De dragul nostru Hristos a devenit sărac pentru ca noi să putem fi făcuți bogați. El a făcut un sacrificiu ca să poată asigura o locuință pentru peregrinii și străinii din lume care caută o patrie mai bună, adică o patrie cerească. Cei care sunt beneficiarii harului Său, care se așteaptă să fie moștenitori ai nemuririi, vor refuza sau ezita să-și

împartă locuințele cu cei nevoiași și fără casă? Noi, care suntem ucenicii lui Hristos, vom refuza să-i lăsăm pe străini să intre pe ușa noastră pentru că ei nu sunt cunoștințe ale locatarilor?

Oare porunca apostolului: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngerii” nu are putere în acest veac?...

[212] Tatăl nostru ceresc așează în calea noastră binecuvântări ascunse, dar mulți nu le vor atinge de frică să nu-și diminueze plăcerea. Îngerii așteaptă să vadă dacă vom îmbrățișa ocaziile de binefacere din jurul nostru, așteaptă să vadă dacă îi vom binecuvânta pe alții ca și ei să ne poată binecuvânta pe noi în schimb. . . .

I-am auzit pe mulți scuzându-se ca să nu-i invite în casele și în inimile lor pe sfinții lui Dumnezeu. „O, nu am nimic pregătit; ei trebuie să meargă în altă parte.” și acolo, în altă parte, poate exista altă scuză pentru a nu-i primi pe cei care au nevoie de ospitalitate, iar simțămintele vizitatorilor sunt mâhnite profund și ei pleacă cu impresia neplăcută cu privire la ospitalitatea acestor preținși frați și surori. Dacă nu ai pâine, soră, imită cazul prezentat în Biblie. Du-te la vecina ta și spune-i: „Prietenă, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine de pe drum o prietenă de a mea și n-am ce-i pune înaintea.” Nu avem nici un exemplu ca această lipsă de pâine să fie făcută o scuză pentru a refuza primirea vreunui solicitant. Când Ilie a mers la văduva din Sarepta, ea și-a împărțit bucată de pâine cu profetul lui Dumnezeu, iar El a făcut o minune. Prin fapta ei de a oferi locuință servului Său și de a-și împărți hrana cu el, a făcut ca ca să fie întreținută și viața ei și a fiului ei să fie cruțate. Astfel se va dovedi acest lucru în cazul multora, dacă ei vor face aceasta cu voioșie, pentru slava lui Dumnezeu. — [Testimonies for the Church 2:27-29](#).

[213] **Biserica este răspunzătoare de neglijența membrilor săi** — Dumnezeu consideră biserica din_, ca întreg, răspunzătoare de calea greșită a membrilor săi. Dacă printre oricare din membrii săi este îngăduit un spirit egoist și lipsit de simpatie față de nenorociți, văduve, orfani, orbi, șchiopi sau bolnavi la trup sau la minte, El își va ascunde fața de la poporul Lui, până când acesta își va face datoria și va îndepărta răul din mijlocul său. Dacă vreunii din cei care mărturisesc numele lui Hristos Îl reprezintă greșit până acolo încât să nu le pese de datoria pe care o au față de suferinzi sau dacă în vreun

fel caută să profite pe seama nenorociților și să-i jefuiască astfel de mijloace, Domnul face biserica răspunzătoare de păcatele membrilor ei până când vor face tot ce pot ca să remedieze răul existent. El nu va asculta rugăciunea poporului Său în timp ce orfanii, șchiopii, orbii și bolnavii din mijlocul lor sunt neglijați. — [Ibid., 3:517, 518.](#)

Cerul păstrează un raport credincios — Hristos privește toate faptele de milă, dărnicie și atenție plină de înțelegere față de nenorociți, orbi, șchiopi, bolnavi, văduve și orfani ca fiind făcute Lui. Aceste fapte sunt păstrate în rapoartele cerești și vor fi răsplătite. Pe de altă parte, în carte va fi scris un raport împotriva celor care manifestă indiferența preotului și levitului față de nenorociți și a celor care profită de nenorocirea altora. — [Ibid., 2:512, 513.](#)

[214] **Capitolul 26 — Ajutor și încurajare pentru văduve**

Cerințele văduvelor și orfanilor — Dintre toți cei care ne solicită atenția, văduvele și orfanii au cea mai puternică revendicare asupra grijii și simpatiei noastre duioase. „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe văduve și pe orfani în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.”

Părintele care a murit în credință, bizuindu-se pe făgăduința veșnică a lui Dumnezeu, i-a lăsat pe cei iubiți ai săi cu încredere deplină că Domnul le va purta de grijă. și cum îi aprovizionează Domnul pe acești lipsiți? Nu face o minune trimitând mană din cer, nu trimite corbii să le ducă de mâncare, ci face o minune cu inimile omenești. El îndepărtează egoismul din suflet și desigilează izvorul mărinimiei. El încearcă iubirea celor care mărturisesc a fi urmașii Lui încredințând milei lor gingașe pe cei suferinzi și lipsiți, pe săraci și pe orfani. Aceștia sunt într-un sens deosebit micuții de care îngrijește Hristos și neglijarea lor este o jignire pentru El. Cei care îi neglijează pe ei îl neglijează pe Hristos în persoana celor suferinzi ai Lui. Orice faptă bună făcută pentru ei în numele lui Isus este acceptată de El ca făcută Lui însuși deoarece El își identifică interesul cu cel al omenirii suferinde și a încredințat bisericii Sale lucrarea măreață de a-I sluji ajutând și binecuvântându-i pe săraci și suferinzi. Binecuvântarea Domnului va veni asupra tuturor celor care vor servi acestora. — [The Review and Herald, 27 iunie, 1893.](#)

[215] **Dați ajutor palpabil; Ușurați poverile văduvei** — Multe mame văduve cu copiii lor orfani luptă cu bărbăție să-și poarte povara dublă. Adeseori muncesc cu mult peste puterile lor pentru a-și putea ține micuții cu ele și a împlini nevoile acestora. Ele au puțin timp pentru educarea și instruirea lor, puține ocazii pentru a-i înconjura cu influențe care să le lumineze viața. Ele au nevoie de încurajare, simpatie și ajutor palpabil.

Dumnezeu ne cheamă să le împlinim acestor copii, atât cât putem, nevoia unei griji de tată. În loc de a sta la distanță, plângându-vă de greșelile lor și de necazul pe care-l pot produce, ajutați-i pe orice

cale posibilă. Căutați să ajutați mama roasă de griji. Ușurați-i poveștile. — [Ministry of Healing, 203](#).

Să fim canale ale belșugului lui Dumnezeu — În case prevăzute cu confortul vieții, în hambare și grânare încărcate cu roadele secerișurilor îmbelșugate, în depozite pline cu țesături, în visterii pline cu aur și argint, Dumnezeu a asigurat mijloace pentru întreținerea acestor nevoiași. El ne cheamă să fim canale ale belșugului Său. — [Ibid., 202](#).

Celor proșperi le-a fost incredințat ajutorul pentru văduve — Săracii, cei fără adăpost și văduvele se află printre noi. Am auzit un fermier bogat descriind situația unei văduve sărace din mijlocul lor. El a deplâns situația dificilă în care se afla ea și apoi a spus: „Nu știu cum se va descurca în iarna aceasta geroasă. Ea trece prin timpuri grele acum.” Unii ca aceștia au uitat Modelul și prin faptele lor spun: „Nu, Doamne, noi nu putem bea paharul lepădării de sine, al umilinței și al sacrificiului din care ai băut Tu, nici să fim botezați cu suferințele cu care ai fost botezat Tu. Nu putem trăi să facem bine altora. Treaba noastră este să avem grijă de noi înșine.”

Cine ar trebui să știe cum se descurcă văduva dacă nu cei care au grânarele pline? Mijloacele pentru ca ea să se poată descurca sunt la îndemână. Îndrăznesc oare cei pe care Dumnezeu i-a făcut ispravnicii Lui să rețină de la ucenicii nevoiași ai lui Hristos? Dacă fac aceasta, ei rețin de la Isus. Așteptați ca Dumnezeu să plouă grâne din cer pentru, a-i aproviziona pe nevoiași? Nu le-a așezat El, mai degrabă, în mâinile voastre ca să-i ajute și să-i binecuvânteze prin voi? Nu v-a făcut El instrumente în această lucrare bună pentru a va încerca și a vă da privilegiul de a vă strânge comori în cer? — [Testimonies for the Church 2:32, 33](#).

Fraților, de dragul lui Hristos, umpleți-vă viețile cu fapte bune. . . . Tot ce aveți aparține lui Dumnezeu. Păziți-vă ca să nu acumulați în mod egoist darurile pe care El vi le-a dat pentru văduve și orfani. — [Ibid., 4:627](#).

Creștinii au din belșug pentru cei nevoiași — Creștinii nu sunt scuzați pentru că permit strigătului văduvei și a rugăciunii orfanului să se înalțe la cer din cauza lipsei și suferinței lor în timp ce o Providență darnică a așezat în mâinile acestor creștini belșug pentru împlinirea nevoilor lor. Nu lăsați ca strigătele văduvei și orfanului să cheme răzburarea cerului asupra noastră ca popor. În

[216]

[217] lumea pretinsă creștină se cheltuiește în etalare extravagantă, pentru bijuterii și podoabe, destul cât să împlinească nevoile tuturor celor flămânzi și să-i îmbrace pe toți cei goi din orașele noastre. Totuși acești pretinși urmași ai lui Isus cel blând și smerit nu trebuie să se lipsească pe ei de hrană potrivită și de îmbrăcăminte confortabilă. Ce vor spune acești membri ai bisericii în ziua lui Dumnezeu când vor fi puși față în față cu săracii merituoși, cu suferinzii, cu văduvele și orfanii care au cunoscut lipsa cruntă a necesităților simple ale vieții în timp ce ceea ce era suficient pentru împlinirea nevoilor lor era cheltuit de acești pretinși urmași ai lui Hristos pentru surplus de îmbrăcăminte și podoabe inutile, interzise categoric în Cuvântul lui Dumnezeu? — [The Review and Herald, 21 noiembrie, 1878.](#)

Nu-i neglijați pe cei de aproape — Dătătorul ar trebui să aibă un obiectiv în vedere, cu fiecare dar și colectă, nu pentru a încuraja pe nimeni la lene, nu pentru a fi văzut de oameni sau pentru a căpăta un nume măreț, ci pentru a-L slăvi pe Dumnezeu prin înaintarea cauzei Sale. Unii fac donații mari pentru cauza lui Dumnezeu în timp ce fratele lor sărac poate că suferă lângă ei, iar ei nu fac nimic să-l ușureze. Fapte mici de bunătate, făcute pentru fratele lor în secret, le-ar lega inimile împreună și ar fi notate în cer. Am văzut că, în ceea ce privește prețurile și salariile, cei bogați trebuie să facă o diferență în favoarea nenorociților, văduvelor și săracilor merituoși din mijlocul lor. — [Testimonies for the Church 1:194.](#)

Dumnezeu ascultă rugăciunea văduvei — Legile date lui Israel protejează în special interesele celor care au nevoie de ajutor. „Să nu chinuiești pe străin și să nu-l asuprești, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului. Să nu asuprești pe văduvă, nici pe orfan. Dacă-i asuprești și ei strigă la Mine după ajutor, Eu le voi auzi strigătele; mânia Mea se va aprinde și vă voi nimici cu sabia; nevestele voastre vor rămânea văduve și copiii voștri vor rămânea orfani.”

[218] Cei din bisericile noastre și cei care au poziții de răspundere în instituțiile noastre să învețe din aceste cuvinte cu câtă grijă protejează Dumnezeu interesele celor care nu se pot ajuta singuri. El aude strigătul văduvei pentru copiii ei rămași fără tată și îi va aduce sigur la judecată pe cei care nu respectă regulile pe care El le-a lăsat pentru a-i apăra de rău.

Totuși, în ciuda avertizărilor pe care le-a dat Dumnezeu, există unii care nu se tem să nedreptățească văduvele și orfanii. Cuvântul

Domnului a venit la ei, dar ei nu au vrut să-și schimbe calea pentru a-i ajuta pe nevoiași. Ei și-au întors urechea de la rugămintele orfanului. Lacrimile și rugăciunile văduvei nu însemnau nimic pentru ei. — [Manuscript 117, 1903](#).

Vizitarea văduvelor — A vizita văduvele și orfanii, cum a poruncit apostolul, înseamnă a avea milă creștină și sfințită față de ei în necazurile lor. Ei ar trebui să protejeze cu sfințenie interesele acestora, să lucreze pentru ei, să treacă prin inconveniente pentru a le face lor o favoare. Să le dea sfat creștin. Să se unească cu ei în rugăciune și să țină minte că Isus Hristos este prezent la toate aceste vizite și că un raport credincios este păstrat cu privire la obiectivul și lucrarea îndeplinită. Creștinii vor da dovadă că sunt bărbați și femei convertite. Vor arăta că citesc Biblia, cred în ea și ascultă fiecare poruncă a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu vor căuta să atragă simpatie asupra lor vorbind în defavoarea soției sau a soțului. Nu vor fi centrați pe sine, ci vor avea pe inimă să facă bine altora și să fie o binecuvântare pentru omenire deoarece aceasta este asemenea lui Hristos. În toate relațiile lor cu văduvele și orfanii vor face exact așa cum ar dori ca alții să se poarte cu soția și copiii lor dacă ele ar rămâne văduve, iar copiii orfani.

Toți cei care pretind că sunt copiii lui Dumnezeu să țină minte că există un vechetor în toate tranzacțiile de afaceri, care le notează fiecare faptă, și că raportul va sta exact așa cum este scris, până în ziua cea mare când fiecare om va primi potrivit cu faptele sale, dacă nu s-a pocăit de toate relele și acestea nu au fost șterse. Orice nedreptate făcută unui sfânt sau unui păcătos va fi atunci răsplătită. Hristos își identifică interesele în toate necazurile poporului Său. Dumnezeu Se va răzbuna pe cei care asupresc sau jefuiesc în vreun fel văduvele sau orfanii. — [Letter 36, 1888](#).

Responsabilitatea nu scade — Fiecare suflet sărman și încercat are nevoie de lumină și de cuvinte blânde, pline de compasiune și de speranță. Fiecare văduvă are nevoie de mângâierea cuvintelor de ajutor și încurajare pe care i le spun alții. . . .

Este o mare lucrare de făcut în lumea noastră și, pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei pământului, ea nu descrește câtuși de puțin. Dar când iubirea desăvârșită a lui Dumnezeu este în inimă se vor face lucruri minunate. Hristos va fi în inima credinciosului ca

[219]

un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică. — [The Review and Herald, 15 ianuarie, 1895.](#)

Capitolul 27 — Îngrijirea orfanilor

[220]

Nevoia de părinți creștini — Până când moartea va fi înghițită de biruință vor exista orfani de îngrijit, care vor suferi în mai multe feluri dacă membrii bisericii noastre nu manifestă milă duioasă și bunătate iubitoare față de ei. Domnul ne îndeamnă: „Adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost.” Creștinătatea trebuie să asigure tați și mame pentru aceștia fără locuință. Mila față de văduve și orfani, manifestată prin rugăciuni și fapte se va înălța ca o aducere aminte înaintea lui Dumnezeu pentru a fi răsplătită în viitor. — [The Review and Herald, 27 iunie, 1893.](#)

Hristos spune: la copiii aceștia — Copiii fără tată și fără mamă sunt aruncați în brațele bisericii, iar Hristos le spune urmașilor Lui: Luați acești copii săraci, creșteți-i pentru Mine și vă veți primi plata. Am văzut mult egoism manifestat în aceste lucruri. Dacă nu există vreo dovadă specială că ei înșiși vor beneficia prin adoptarea în familia lor a celor care au nevoie de un cămin, unii întorc spatele și spun: Nu. Se pare că ei nu știu și nu le pasă dacă aceștia sunt mântuiți sau pierduți. Ei nu cred că asta este treaba lor. Ei spun împreună cu Cain: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Nu vor să aibă inconveniente sau să facă sacrificii pentru orfani și îi aruncă în brațele lumii care uneori este mai binevoitoare să-i primească decât acești preținși creștini. În ziua lui Dumnezeu ei vor fi întrebați cu privire la cei pe care li s-a dat ocazia să-i salveze. Dar ei au dorit să fie scuzați și să nu se angajeze în lucrarea bună decât dacă puteau să profite de pe urma ei. Mi s-a arătat că cei care refuză aceste ocazii de a face bine, vor auzi de la Isus: „Ori de câte ori n-ați făcut pentru unul dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.” — [Testimonies for the Church 2:33.](#)

[221]

Deschideți-vă inimile și locuințele — Eu și soțul meu, deși am fost chemați la muncă intensă în slujire, am simțit că este privilegiul nostru să adunăm în cămin copii care aveau nevoie de îngrijire și să-i ajutăm să își formeze caractere pentru cer. Noi nu am putut adopta prunci deoarece aceasta ne-ar fi absorbit timpul și atenția și L-ar fi

jefuit pe Domnul de serviciul pe care l-a cerut din partea noastră de a aduce mulți fii și fiice la El. Dar am simțit că învățătura Domnului din [Isaia 58](#) era pentru noi și că binecuvântarea Lui ne va însoți când ascultăm de cuvântul Său. Toți pot face ceva pentru micuții nevoiași, ajutând să fie plasați în familii unde să fie îngrijiți. — [Manuscript 35, 1896](#).

Înainte de a începe să lucreze pentru Maestru există un câmp întins în care să fie de folos îngrijind de acești copii și tineri care au fost lipsiți de călăuzirea veghetoare a părinților și de influența liniștitoare a unui cămin creștin. Mulți dintre ei au moștenit trăsături rele de caracter și dacă sunt lăsați să crească în ignoranță vor devia în tovărășii rele ce îi vor duce la viciu și crimă. Acești copii nepromițători au nevoie să fie așezați pe o poziție favorabilă formării unui caracter corect, ca să poată deveni copii ai lui Dumnezeu.

[222] Voi, care mărturișiți a fi copii ai lui Dumnezeu, vă faceți partea în a-i învăța pe aceștia, care au nevoie atât de mult să fie învățați cu răbdare cum să vină la Mântuitorul? Vă faceți voi partea ca slujitori credincioși ai lui Hristos? Sunt aceste minți, neformate și poate dezechilibrate, îngrijite cu acea iubire pe care Hristos a manifestat-o pentru noi? Sufletele copiilor și tinerilor sunt în pericol de moarte dacă sunt lăsați singuri. Ei au nevoie de învățatură răbdătoare, iubire și îngrijire creștină duioasă.

Dacă nu ar fi nici o revelație care să ne arate datoria, numai ceea ce vedem cu ochii noștri și ceea ce știm a fi lucrarea inevitabilă a cauzei și efectului ar trebui să ne trezească să-i salvăm pe acești nenorociți. Dacă membrii bisericii ar aduce în această lucrare aceeași energie, tact și îndemânare pe care le angajează în relațiile obișnuite de afaceri ale vieții, dacă ar căuta înțelepciune de la Dumnezeu și ar studia serios felul în care să modeleze aceste minți nedisciplinate, multe suflete care sunt gata să piară, ar putea fi salvate. . . .

Frați și surori, vă cer să vă gândiți cu atenție la această situație, Gândiți-vă la nevoile celor fără tată și fără mamă. Nu vă este mișcată inima când sunteți martori la suferințele lor? Vedeti dacă nu se poate face ceva pentru îngrijirea acestor neajutorați. Atât cât vă stă în putință, oferiți un cămin celor fără locuință. Fiecare să fie gata a îndeplini o parte în ajutarea înaintării acestei lucrări. Domnul i-a spus lui Petru: „Paște mieluşei Mei.” Această poruncă este pentru

noi și noi ajutăm la împlinirea ei prin deschiderea locuințelor noastre orfanilor. Să nu-L dezamăgiți pe Isus.

Luați acești copii și prezentați-i lui Dumnezeu ca o jertfa plăcut mirositoare. Cereți binecuvântarea Sa asupra lor și apoi modelați-i și șlefuiți-i potrivit cu porunca lui Hristos. Va accepta poporul nostru această încredințare sacră? Din cauza evlaviei noastre superficiale și a ambițiilor lumesti, să fie lăsați să sufere și să meargă pe căi greșite cei pentru care a murit Hristos? — [Testimonies for the Church 6:282-284](#).

Ei sunt proprietatea lui Dumnezeu — Orfanii care sunt lăsați în grija creștinilor, pentru Dumnezeu, sunt prea adesea trecuți cu vederea și neglijați, totuși ei sunt cumpărați cu un preț și sunt la vedere și neglijați, totuși ei sunt cumpărați cu un preț și sunt la fel de valoroși în ochii lui Dumnezeu ca și noi. . . . Ei trebuie să fie îngrijiți și să primească atenție deosebită. Nu vă puteți cheltui mijloacele pe o cale mai bună decât deschizând ușile ca să le oferiți un cămin. Când Domnul vede că sunteți credincioși în a face ce puteți pentru a ușura suferința umană, îi va impresiona pe alții să asigure mijloace pentru îngrijirea celor care au nevoie de ajutor. Cei care își pun inima în acest fel de lucrare nu-și fac mai mult decât datoria.

[223]

Hristos este exemplul nostru. El era Maiestatea cerului, totuși a făcut mai mult pentru semeni decât oricare dintre noi ar putea să facă. „Voi sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu.” Să nu se facă nici o cheltuială inutilă pentru satisfacerea mândriei și deșertăciunii. Puneți-vă bănuții și sumele mai mari în banca cerului, unde se vor acumula. Mulți care au avut ocazii scumpe ca să poarte jugul lui Hristos în această foarte prețioasă ramură a lucrării, au refuzat să se supună jugului. Nu este plăcut să manifesti altruism, iar ei au neglijat să facă din cazurile acestor săraci și nenorociți propriul lor caz. Ei nu iau aminte la porunca lui Hristos ca să-și dezvolte fiecare talent dat de Domnul, cooperând cu inteligențele cerești pentru a aduna sufletele care vor servi, onora și slăvi numele lui Hristos. — [The Review and Herald, 15 ianuarie, 1895](#).

Sfat părinților adoptivi — Dragă frate și soră D, ultima voastră vizită și conversația ce ați avut-o cu noi mi-au sugerat multe gânduri din care nu suport să nu aștern câteva pe hârtie, îmi pare foarte rău că E nu s-a purtat corect întotdeauna, totuși dacă vă gândiți, nu vă puteți aștepta la perfectiune de la tineri de vârsta lui. Copiii au defecte și

[224]

au nevoie de multă învățătură dată cu răbdare.

Te poți aștepta la un băiat de vârsta lui să nu aibă întotdeauna simțăminte corecte. Trebuie să vă amintiți că el nu are tată sau mamă, pe nimeni căruia să-și mărturisească simțămintele, supărările și ispitele. Fiecare persoană simte nevoia de a avea pe cineva care s-o înțeleagă. Acest băiat a fost aruncat de colo-colo, de la unul la altul și s-ar putea să aibă multe defecte, să fie nepăsător, destul de independent și lipsit de respect. Dar el este destul de întreprinzător și am încredere deplină că, tratat cu bunătate și prin învățătură corectă, nu ne va dezamăgi speranțele, ci va răsplăti pe deplin toată truda depusă pentru el. Luându-i în considerare dezavantajele, eu cred că este un băiat foarte bun.

Când v-am rugat să-l luați la voi, am făcut-o pentru că am crezut, fără nici o îndoială, că era datoria voastră și că făcând astfel veți fi binecuvântați. Nu ne-am așteptat să faceți acest lucru doar pentru a beneficia de ajutorul pe care l-ați primi de la băiat, ci ca el să beneficieze, să vă faceți datoria față de orfani, o datorie pe care fiecare creștin adevărat ar trebui să caute și să vegheze cu anxietate s-o îndeplinească, o datorie jertfitoare pe care am crezut că ar fi bine s-o îndepliniți voi dacă o faceți cu voioșie, privindu-vă ca instrumente în mâinile lui Dumnezeu pentru salvarea unui suflet din capcanele lui Satana, pentru salvarea unui fiu al cărui tată și-a dedicat viața lui scumpă îndreptând suflete la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. . . .

[225] Cu privire la E, vă rog fierbinte să nu uitați că este un copil, având doar experiența unui copil. Nu-l măsurați pe el, un biet băiat slab și plăpând cu voi înșivă și nu așteptați de la el potrivit cu măsura voastră. Cred pe deplin că stă în puterea voastră să faceți ceea ce este drept pentru acest orfan. Îi puteți prezenta stimulente ca să nu simtă că însărcinarea lui este mohorâtă, neșurată de o rază de încurajare. Voi, fratele și sora mea, puteți să vă bucurați de încrederea celui alt, puteți simpatiza unul cu altul, vă puteți interesa și amuza unul pe altul și vă puteți spune unul altuia încercările și poverile. Aveți ceva să vă înveselească atunci când sunteți singuri. El este un băiat gânditor, dar nu are pe nimeni în care să se încreadă sau care să-i spună un cuvânt înveselitor în mijlocul descurajărilor și încercărilor lui severe pe care știu că le are, la fel ca și cei mai avansați în vârstă.

Dacă vă rezervați numai unul pentru celălalt, este dragoste egoistă, neînsoțită de binecuvântarea cerului. Eu am speranță mare că îl veți iubi pe orfan de dragul lui Hristos și că veți realiza că posesiunile voastre nu au nici o valoare dacă nu sunt angajate în facerea binelui. Faceți bine. Fiți bogăți în fapte bune, darnici, gata să simțiți împreună cu alții, așa ca să vă câștigați pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apucați viața veșnică. Nimeni nu va culege răsplata vieții veșnice decât cei jertfitori de sine. Un tată și o mamă muribundă și-au lăsat comorile în grija bisericii ca să fie instruiți în lucrurile lui Dumnezeu și să fie făcuți corespunzători pentru cer. Când acești părinți vor căuta pe cei dragi ai lor și unul va lipsi din cauza neglijenței, ce va răspunde biserica? Ea este răspunzătoare într-o mare măsură de mântuirea acestor copii orfani.

Este foarte posibil că nu ați reușit să câștigați încrederea și afecțiunea băiatului pentru că nu i-ați dat dovezi mai palpabile ale iubirii voastre prezentându-i niște stimulente. Dacă nu puteți cheltui bani, ați putea cel puțin să-l încurajați în vreun fel făcându-l să vadă că nu sunteți indiferenți față de cazul lui. Este o greșală ca toată dragostea și afecțiunea să fie manifestate numai de o singură parte. Câtă afecțiune v-ați educat să manifestați? Voi sunteți prea mult închiși în voi înșivă și nu simțiți nevoia să vă înconjurați cu o atmosferă de gingășie ce vine din adevărata noblete a sufletului. Fratele și sora F și-au lăsat copiii în grija bisericii. Ei au avut destule rude bogate care au vrut copiii, dar aceștia erau necredincioși și dacă li s-ar fi permis să aibă grijă de copii sau să devină tutori ai lor le-ar fi condus inimile departe de adevăr, în rătăcire, și le-ar fi primejduit mântuirea. Pentru că nu au fost lăsate să ia copiii, aceste rude au fost nemulțumite și nu au făcut nimic pentru ei. Ar trebui luată în considerare încrederea pe care au avut-o părinții în biserică și să nu fie uitată din cauza egoismului.

Noi suntem foarte mult interesați de situația acestor copii. Unul din ei a dezvoltat deja un caracter creștin frumos și s-a căsătorit cu un pastor al evangheliei. și acum, în schimbul grijii și poverilor purtate pentru ea, ea este o adevărată purtătoare de poveri în biserică. Este căutată pentru sfat de către cei cu mai puțină experiență și nu în zadar. Ea posedă umilință creștină adevărată cu demnitate cuvenită, care nu pot decât să inspire respect și încredere în toți cei care o cunosc. Acești copii îmi sunt la fel de apropiați ca și copiii mei. Nu-i

[226]

voi pierde din vedere și grija mea pentru ei nu va înceta. Îi iubesc în mod sincer, cu gingășie și afecțiune. — [Testimonies for the Church 2:237-334](#).

[227] **Judecați după ceea ce nu au făcut** — Sunt orfani care ar trebui îngrijiți, dar unii nu se vor aventura să se ocupe de aceasta deoarece le-ar aduce mai mult lucru decât vor ei să facă, lăsându-le doar puțin timp pentru plăcerile proprii. Dar când împăratul va face investigații, acești pierde-vară, zgârciți și egoiști vor afla că cerul este pentru cei care au fost lucrători și care s-au lepădat de sine de dragul lui Hristos. Nu s-au făcut provizii pentru cei care întotdeauna au avut o grijă specială să se iubească și să se îngrijească pe ei înșiși. Pedepsa teribilă cu care împăratul îi amenință pe cei de la stânga Lui în acest caz nu este datorită crimelor lor mari. Ei nu sunt condamnați pentru lucruri pe care le-au făcut, ci pentru ceea ce nu au făcut. Nu ați făcut acele lucruri pe care cerul vi le-a dat să le faceți. V-ați făcut propria plăcere și vă puteți lua porția cu cei care-și plac lor înșiși. — [Ibid., 27](#).

Fiice ale binefacerii — Aș vrea să le spun surorilor mele: Fiți fiice ale binefacerii. Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Poate că v-ați gândit că dacă veți găsi un copil fără nici un defect l-ați lua ca să-l îngrijiți, dar ca să vă solicitați mintea cu un copil cu greșeli, să-l dezvățați multe lucruri și să-l învățați din nou, să-l învățați stăpânire de sine este o lucrare de care refuzați să vă apucați. Nu este treabă ușoară să-i înveți pe ignoranți, să-ți fie milă și să-i reformezi pe cei care au învățat întotdeauna răul, dar cerul a așezat în calea noastră chiar pe unii ca aceștia. Ei sunt o binecuvântare ascunsă. — [Ibid.](#)

[228] **Cele cu o adevărată inimă de mamă** — Mamele care și-au crescut copiii cu înțelepciune simt povara responsabilității, nu numai pentru copiii lor, dar și pentru cei ai vecinilor. Inima plină de compasiune a unei adevărate mame este alături de toți cei cu care vine în legătură. Cu o hotărâre neclintită, ea încearcă să întoarcă sufletele rătăcite la Hristos. Prin puterea Lui, ea este în stare să facă mult. și cei care nu au copii au datorii de îndeplinit. În cele mai multe cazuri ei pot primi în familiile lor copii orfani și fără locuință. De dragul lui Hristos ei îi pot educa să dezvolte acele virtuți de care este atâta nevoie în lumea noastră. — [Manuscript 34, 1899](#).

Starea micuților neajutorați să apeleze la inima fiecărei mame ca ele să exerseze iubirea de mamă pentru copiii orfani, fără adăpost. Neajutorarea lor apelează la fiecare atribut dat de Dumnezeu naturii omenești. — [Medical Missionary, aprilie, 1895](#).

În atmosfera iubitoare a unui cămin creștin — Există mulți copii care au fost lipsiți de călăuzirea părinților și de influența liniștitoare a unui cămin creștin. Creștinii să-și deschidă inimile și casele pentru acești neajutorați. Lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o ca o datorie individuală nu ar trebui să fie lăsată pe seama vreunei instituții de binefacere sau la voia filantropiei lumii. Dacă acești copii nu au rude în stare să-i îngrijească, membrii bisericii să le asigure cămine. Cel care ne-a făcut a aranjat să fim asociați în familii, iar natura copilului se dezvoltă cel mai bine în atmosfera iubitoare a unui cămin creștin.

Mulți din cei care nu au copii ar putea face o lucrare bună având grijă de copiii altora. În loc de a oferi atenție animalelor de casă, revărsându-și afecțiunea asupra necuvântătoarelor, să dea atenție copilașilor ale căror caractere pot fi formate după asemănarea divină. Îndreptați-vă iubirea asupra membrilor familiei omenești care nu au un cămin. Vedeti pe câți din acești copii puteți să-i creșteți în învățătura și povata Domnului. Mulți vor beneficia ei înșiși în felul acesta. — [Ministry of Healing, 203, 204](#).

De ce răspunderea aparține în primul rând bisericii — Dumnezeu i-a încredințat în grija noastră pe săraci și suferinzi și ei trebuie îngrijiți așa cum i-ar îngriji Hristos. Dumnezeu ar vrea mai degrabă ca această lucrare să fie făcută în diferite biserici decât ca acești nenorociți să depindă atât de mult de instituții deoarece, prin aceasta, bisericile ar face chiar lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o.

Când tații și mamele mor și rămân copiii fără ca să li se asigure existența, orfanii trebuie îngrijiți de biserică. Deschideți-vă inimile, voi, care aveți iubirea lui Hristos și luați-i în căminul vostru. — [Manuscript 105, 1899](#).

Cămine pentru orfani — Când se face tot ce poate fi făcut pentru orfanii din casele noastre, încă se vor afla foarte mulți nevoiași în lume care ar trebui să fie îngrijiți. S-ar putea ca ei să fie zdrențuiți, necivilizați și în aparență neatractivi din toate punctele de vedere, dar ei sunt cumpărați cu un preț și sunt la fel de prețioși în ochii lui Dumnezeu ca și cei mici ai noștri. Ei sunt proprietatea lui Dumnezeu

[229]

pentru care creștinii sunt responsabili. Dumnezeu spune că sufletele lor „le voi cere din mâna ta.”

[230] Îngrijirea acestor nevoiași este o lucrare bună, totuși, în acest veac al lumii, Domnul nu ne dă instrucțiuni să înființăm instituții mari și costisitoare pentru acest scop. Oricum, dacă sunt printre noi persoane care se simt chemate de Dumnezeu să înființeze instituții pentru îngrijirea copiilor orfani, ele să-și urmeze convingerile datoriei. Numai că, îngrijind de orfanii lumii, ar trebui să apeleze la lume pentru sprijin. Să nu ia de la poporul căruia Domnul i-a dat cea mai importantă lucrare încredințată vreodată oamenilor, aceea de a duce ultima solie de har la toate neamurile, semințiile, limbile și noroadele. Visteria Domnului trebuie să aibă un surplus pentru a susține lucrarea Evangheliei în „ținuturile care sunt dincolo.”

Cei care simt povara înființării acestor instituții să aibă susținători înțelepți care să prezinte nevoile și să strângă fonduri. Lăsați ca oamenii din lume să fie treziți și în bisericile denominaționale să fie prezentate nevoile de către oameni care cred că este necesar să se facă ceva pentru săraci și orfani. În fiecare biserică sunt oameni care se tem de Dumnezeu. Să se facă apel la ei, deoarece lor le-a dat Dumnezeu această lucrare.

Planul unei case de copii nu ar trebui să conștie doar în asigurarea hranei și îmbrăcămintii pentru ei, ci și în a-i da în îngrijirea profesorilor creștini care îi vor educa să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Fiul Său. Cei care lucrează în acest domeniu ar trebui să fie generoși și inspirați cu entuziasm la crucea Calvarului. Să fie bărbați și femei cu educație și gata de sacrificiu de sine, care vor lucra așa cum a lucrat Hristos pentru cauza lui Dumnezeu și pentru cauza omenirii. — [Testimonies for the Church 6:286, 287.](#)

Instituții mici de tip casă — Asemenea instituții, pentru a fi cel mai eficiente, ar trebui să fie modelate cât mai asemănător posibil cu un cămin creștin. În loc de instituții mari, care adună laolaltă un număr mare de copii, să existe instituții mici în diferite locuri, în loc de a fi în sau lângă un orașel sau oraș mare, să fie la țară unde se poate cumpăra teren pentru agricultură, iar copiii pot fi aduși în legătură cu natura și pot beneficia de învățarea vreunei meserii.

[231] Cei care au în grijă o astfel de casă ar trebui să fie bărbați și femei cu educație, mărinimie și sacrificiu de sine, care încep lucrarea din dragoste pentru Hristos și-i educă pe copii pentru El. Sub asemenea

îngrijire, cei neglijați și fără adăpost pot fi pregătiți să devină membri folositori ai societății, o onoare pentru Hristos și care, la rândul lor, să-i ajute pe alții. — [Ministry of Healing, 205, 206](#).

Importanța căutării sfatului — Dumnezeu nu-i va binecuvânta pe cei care lucrează fără a se sfătui cu frații lor. Orice adventist de ziua a șaptea care crede că el singur reprezintă un întreg complet și că își poate urma întotdeauna propria gândire și judecată nu trebuie să fie crezut deoarece nu umblă în lumină, după cum Hristos este lumină. Vor fi mulți care nu vor avea un simțământ corect a ceea ce fac. Oamenii au nevoie de idei clare și de spiritualitate profundă. Dumnezeu vrea ca în serviciul Lui fiecare să acționeze cu chibzuintă, cântărind motivele care îi inspiră faptele. — [Manuscript 26, 1902](#).

Dacă am asculta de învățătura lui Dumnezeu — Cuvântul lui Dumnezeu este îmbelșugat cu învățatură privitoare la felul în care ar trebui să tratăm văduvele, orfanii, nevoiașii și bieții suferinzi. Dacă toți ar asculta de aceste instrucțiuni, inima văduvei ar cânta de bucurie, copilașii flămânzi ar fi hrăniți, cei săraci ar fi îmbrăcați și cei gata să piară ar fi reînviați. Inteligențele cerești privesc, iar atunci când noi, plini de zel pentru onoarea lui Hristos, ne așezăm în canalul providenței lui Dumnezeu, acești mesageri cerești ne vor împărți o nouă putere spirituală, așa încât vom fi capabili de a combate dificultățile și a triumfa peste obstacole. — [Testimonies for the Church 6:284, 285](#).

Capitolul 28 — Adoptarea copiilor

Familiiile să adopte copii — Pentru copiii mai mari este de făcut o lucrare specială. Familii de credința noastră, care pot face acest lucru în biserică, să adopte acești micuți și vor primi o binecuvântare. — [Letter 205, 1899](#).

Există persoane care nu au copii și ar putea face bine adoptând. Cei care nu au responsabilitatea sacră a proclamării Cuvântului și a lucrării directe pentru salvarea sufletelor au datorii în alte ramuri ale lucrării. Dacă sunt consacrați lui Dumnezeu și sunt calificați să modeleze și să cizeleze mințile omenеști, Domnul îi va binecuvânta în lucrarea de îngrijire a copiilor altora.

Copiii credincioșilor să fie luați în considerare în primul rând. Între păzitorii Sabatului există familii cu mulți copii care nu sunt îngrijiiți corespunzător. Mulți părinți dau dovadă că nu au învățat de la Hristos lecțiile ce i-ar face tutori siguri ai copiilor. Copiii lor nu primesc educație corespunzătoare. Mai există printre noi și copii pe care moartea i-a lipsit de grija părinților. Sunt persoane care ar putea lua unii din acești copii ca să caute să le modeleze și finiseze caracterele potrivit cu principiile Bibliei. — [Manuscript 35, 1896](#).

Dumnezeu are un popor în această lume și sunt mulți care pot adopta copii și-i pot îngriji ca fiind micuții lui Dumnezeu. — [Letter 68, 1899](#).

[233] **Copiii credincioșilor** — Domnul ar vrea ca fiecare membru al bisericii să considere adoptarea copiilor ai căror părinți au murit în credință o datorie religioasă ce le aparține. Familii să ia acești orfani micuți. — [Manuscript 44, 1900](#).

Sfat dat unei perechi fără copii — Nu ați crezut că vi se cere să vă interesați de alții, să faceți din cazurile lor propriul vostru caz și să manifestați un interes deosebit pentru cei care au cea mai mare nevoie de ajutor. Nu ați întins o mână de ajutor pentru cei nevoiași și cei mai neajutorați.

Dacă ați fi avut copiii voștri, care să solicite exersarea grijii, afecțiunii și iubirii, nu ați fi atât de închiși în voi înșivă și în inte-

reșele voastre. Dacă cei care nu au copii și pe care Dumnezeu i-a făcut ispravnici ai bunurilor materiale și-ar deschide inima ca să îngrijească de copiii care au nevoie de iubire, îngrijire, afecțiune și ajutor în bunuri pământești, ei ar fi mult mai fericiți decât sunt astăzi. Atâta timp cât tineri care nu au grija plină de milă a unui tată sau iubirea duiosă a mamei sunt expuși influențelor stricătioase ale acestor ultime zile, este datoria cuiva să asigure locul tatălui și al mamei pentru unii dintre ei. Învățați să le oferiți iubire, afecțiune și simpatie.

Toți cei care mărturisesc că au un Tată în cer, în care speră să-i îngrijească și în final să-i ia în căminul pe care l-a pregătit pentru ei, trebuie să simtă apăsând asupra lor o obligație solemnă de a fi prieteni pentru cei care nu au nici un prieten, de a fi părinți pentru cei orfani, de a îngriji de văduve și de a fi de un folos practic în această lume făcând bine omenirii. Mulți nu au văzut aceste lucruri într-o lumină corectă. Dacă ei trăiesc doar pentru sine nu vor avea tărie mai mare decât cea pe care o solicită îngrijirea de sine. — [Testimonies for the Church 2:328, 329](#).

Este voia lui Dumnezeu? — Chestiunea adoptării unui copil, în special a unui prunc, implică responsabilitatea cea mai serioasă. Să nu fie privită cu ușurătate. . . . Întrebarea pe care trebuie să și-o pună fiecare este: Făcând acest lucru îmi voi satisface numai dorințele mele sau este aceasta datoria pe care Domnul mi-a arătat-o? Este aceasta calea Lui sau calea aleasă de mine? Toți trebuie să fie lucrători pentru Dumnezeu. Nimeni nu este scuzat. Talentele pe care le aveți nu vă aparțin pentru a le angaja după cum doriți. Întrebați: Ce ar vrea Domnul să fac cu talentele încredințate? — [Manuscript 35, 1896](#).

[234]

Examinați motivele — Avem nevoie să ne studiem cu atenție inimile și să ne studiem motivele. S-ar putea ca egoismul să stimuleze dorința de a face ceea ce pare a fi o faptă altruistă și vrednică de laudă. Motivul pentru care mulți doresc cu nerăbdare să adopte un copil, dorința după un centru în care să-și concentreze afecțiunea descoperă faptul că inima nu le este centrată în Hristos și nu este absorbită de lucrarea Lui. — [Manuscript 35, 1896](#).

Să adopte pastorii copii? — A fost pusă întrebarea dacă soțiile pastorilor ar trebui să adopte copii mici. Eu răspund: Dacă nu este înclinată sau potrivită să se angajeze în lucrarea misionară în afara

căminului ei și simte că are datoria să ia copiii orfani să îngrijească de ei, poate să facă o lucrare bună. Dar să fie aleși în primul rând copiii dintre cei care au fost lăsați orfani de părinți păzitori ai Sabatului. Dumnezeu va binecuvânta bărbații și femeile care, cu inimi binevoitoare, își împart căminul cu aceștia care sunt lipsiți de un cămin.

[235] Dacă soția pastorului poate îndeplini o parte în lucrarea de educare a altora, ea ar trebui să-și consacre puterile lui Dumnezeu, ca o lucrătoare creștină. Să fie un ajutor adevărat pentru soțul ei, ajutându-l în lucrare, dezvoltându-și facultățile intelectuale și ajutând la proclamarea soliei. Calea este deschisă pentru femeile umile, consacrate și pline de demnitate, prin harul lui Hristos, să-i viziteze pe cei care au nevoie de ajutor și să reverse lumină asupra sufletelor descurajate. Ele îi pot ridica pe cei doborâți, rugându-se pentru ei și îndreptându-i spre Hristos. Acestea nu ar trebui să-și devoteze timpul și atenția unui micuț neajutorat care cere îngrijire și atenție continuă. Să nu-și lege de bună voie mâinile în felul acesta. — [Testimonies for the Church 6:285](#).

Poate că Dumnezeu a reținut această binecuvântare — O familie bine ordonată și disciplinată va avea o puternică influență spre bine. Dar dacă nu aveți copii, ar putea fi din cauză că Domnul are un scop înțelept reținându-vă această binecuvântare. Nu ar trebui să fie luată ca dovadă că aveți datoria să adoptați un copil. În unele cazuri acest lucru ar putea fi recomandabil. Dacă Domnul vă îndeamnă să luați un prunc și să-l creșteți, atunci datoria este prea clară ca să fie înțeleasă greșit. Dar, ca o regulă, nu ar fi înțelept ca soția unui pastor să se împovăreze cu o asemenea responsabilitate. . . .

Dacă soția unui pastor este unită cu el în lucrarea de salvare a sufletelor, aceasta este cea mai înaltă lucrare pe care ea o poate face. Dar îngrijirea unui copil mic i-ar absorbi atenția așa încât nu ar putea să participe la întruniri și să lucreze cu succes în vizitare și efort personal. Chiar dacă îl însoțește pe soțul ei, copilul este prea adesea povara gândului și conversației, iar vizita nu are nici un efect. Cei pe care Dumnezeu i-a chemat să fie colaboratorii Lui să nu aibă nici un idol care să le absoarbă gândul și afecțiunea pe care El ar dori să le folosească în altă direcție. — [Manuscript 35, 1896](#).

Păstrează întotdeauna o perspectivă potrivită a responsabilității — În lucrarea pe care o facem trebuie manifestată multă chibzuială.

Să nu ne asumăm poveri mari în îngrijirea de prunci. Această lucrare [236] este făcută de alții. Noi avem o lucrare specială de a-i îngriji și a-i educa pe copiii mai avansați în vârstă. Familiile care pot să adopte copilași și vor fi binecuvântați făcând aceasta. — [Testimonies for the Church 6:246, 247.](#)

Capitolul 29 — Îngrijirea bătrânilor

Îngrijiți cu respect și gingășie — Chestiunea îngrijirii de frații și surorile noastre în vârstă care nu au cămin ne solicită mereu. Ce se poate face pentru ei? Lumina pe care Domnul mi-a dat-o a fost repetată: Stabilirea de instituții pentru îngrijirea bătrânilor ca ei să poată fi împreună nu este cel mai bun lucru. Nici nu ar trebui trimiși de acasă pentru a primi îngrijire. Membrii fiecărei familii să-și îngrijească rudele. Când acest lucru nu este posibil, lucrarea aparține bisericii și ar trebui să fie acceptată atât ca o datorie cât și ca un privilegiu. Toți cei care au spiritul lui Hristos îi vor privi pe cei slabi și bătrâni cu respect și duioșie deosebite. — [Testimonies for the Church 6:272](#).

Să rămână între prieteni și rude — Bătrânii au nevoie, de asemenea, de influențele ajutătoare ale familiei. În căminul fraților și surorilor în Hristos pot fi aproape cel mai bine mângâiați pentru pierderea propriului cămin. Dacă sunt încurajați să ia parte la interesele și ocupațiile familiei vor fi ajutați să simtă că sunt încă de folos. Faceți-i să simtă că ajutorul lor este prețuit și că încă mai există ceva pentru ei de făcut în servirea altora, iar aceasta le va înveseli inima și le va da sens vieții.

Cei al căror păr alb și pas nesigur arată că se apropie de mormânt să fie lăsați, pe cât posibil, să rămână între prieteni și tovarășii familiare. Lăsați-i să se închine împreună cu cei pe care i-au cunoscut și iubit. Să fie îngrijiți de mâini iubitoare și gingașe. . . .

Prezența în căminul nostru a unuia dintre acești neajutorați este o ocazie prețioasă de a coopera cu Hristos în lucrarea lui de milă și de a dezvolta trăsături de caracter ca ale Lui. Există binecuvântare în asocierea bătrânilor cu tinerii. Tinerii pot aduce raze de soare în inimile și viețile bătrânilor. Cei care se apropie de sfârșitul vieții au nevoie de beneficiul contactului cu speranța și optimismul tinereții. Iar tinerii pot fi ajutați de înțelepciunea și experiența celor în vârstă. Mai presus de toate, ei au nevoie să învețe lecțiile slujirii neegoiste. Prezența cuiva care are nevoie de simpatie, de răbdare și de iubire

care se sacrifică ar fi pentru multe familii o binecuvântare fără preț. Ea ar îndulci și rafina viața căminului și ar stimula în tineri și bătrâni acele trăsături, asemenea lui Hristos, care i-ar înfrumuseța cu o frumusețe divină și i-ar îmbogăți cu comoara nepieritoare a cerului. — [Ministry of Healing, 204, 205.](#)

Instituțiile nu reprezintă planul cel mai bun — Oamenii nu ar trebui să fie angajați în a-și oferi timpul și talentele pentru lucrarea de aduna laolaltă bătrânii și orfanii pentru a fi hrăniți și îmbrăcați. Aceasta nu este metoda cea mai bună de a administra aceste cazuri. . . .

Nici nu este cel mai bine să se înalțe clădiri pentru bărbați și femei în vârstă ca să poată fi împreună. Ei să fie ajutați chiar în locurile în care pot fi ajutați. Rudele să aibă grijă de propriile lor rude sărace, iar biserica să îngrijească de membrii săi nevoiași. Aceasta este exact lucrarea pe care Dumnezeu ar dori ca biserica s-o facă și, îndeplinind-o, va obține o binecuvântare. — [Manuscript 44, 1900.](#)

[239]

Capitolul 30 — Responsabilitatea noastră față de orbi

Tratați-i pe orbi cu compasiune — Domnul dorește ca cei implicați în lucrarea medicală misionară să fie misionari adevărați. Ei să fie asemenea lui Hristos în cuvinte și fapte. Să nu fie miloși numai când simt un impuls de a arăta milă, nici să nu acționeze în mod egoist față de cei care merită cel mai mult lucrare medicală misionară. De exemplu, orbii trebuie tratați cu compasiune. Misionarii medicali să reflecteze la faptele lor față de orbi și să vadă dacă ei, ca adevărați misionari medicali pentru Dumnezeu, ar fi putut face pentru această categorie de oameni nenorociți multe lucruri pe care le-au lăsat nefăcute. Din ceea ce mi-a fost prezentat, știu că multe cazuri nu au primit încurajarea pe care Hristos le-ar fi dat-o dacă ar fi fost în locul misionarilor noștri medicali.

Domnul este Dumnezeu. El observă aceste situații de neglijență. Orice acțiune de felul acesta este o reprezentare greșită a harului, a iubirii Sale binevoitoare și a mărinimiei Lui.

Sunt instruită să spun: „Vegheați cu grijă, cu rugăciune și conștiinciozitate ca mintea să nu fie atât de absorbită de multe tranzacții importante de afaceri încât adevărata evlavie să fie trecută cu vederea și iubirea din suflet să fie stinsă, fără a ține seama de cât de mare nevoie este de voi să fiți mâna de ajutor a lui Dumnezeu pentru orbi și pentru toți nenorociții.” Cei mai lipsiți de prieteni solicită cel mai mult atenția. Folosiți-vă timpul și tăria pentru a învăța să fiți „plini de râvnă cu duhul, să faceți dreptate, să iubiți mila și să «slujiți Domnului.» Amintiți-vă că Hristos spune: «Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.»” — [Manuscript 109, 1902](#).

[240]

În timp ce Dumnezeu este prietenul orbilor și nenorociților, El nu le scuză păcatele. El le cere să biruiască și să-și perfecționeze caractere creștine în numele lui Isus care a biruit în locul lor. Isus are milă de slăbiciunile noastre și este gata să dea tărie pentru a suporta

încercarea și a rezista ispitele lui Satana, dacă ne aruncăm povara asupra Lui.

Îngeri îi călăuzesc pe orbi — Îngeri sunt trimiși pentru a sluji copiilor lui Dumnezeu care sunt orbi din punct de vedere fizic. Îngerii le păzesc pașii și îi salvează dintr-o mie de pericole necunoscute lor care le împresoară calea. Dar Duhul Lui nu-i va însoți decât dacă ei cultivă un spirit de bunătate și caută cu seriozitate să aibă control asupra naturii lor și să-și aducă pasiunile și orice putere în supunere față de Dumnezeu. Ei trebuie să cultive un spirit de iubire și să-și controleze cuvintele și faptele.

Mi s-a arătat că Dumnezeu cere ca poporul Lui să aibă mai multă milă și înțelegere față de nenorociți. „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” Aici este definită religia veritabilă. Dumnezeu cere ca același respect ce trebuie arătat față de văduve și orfani să fie arătat și față de orbi și de cei care sunt în suferință din cauza durerii sau a altor infirmități fizice. Generozitatea dezinteresată este foarte rară în acest veac al lumii. — [Testimonies for the Church 3:516](#).

Păzitorii nenorociților — Dacă există în biserică din cei care îi fac pe orbi să se împiedice, să fie aduși la disciplină, căci Dumnezeu ne-a făcut păzitorii orbilor, nenorociților, văduvelor și orfanilor. Pia- [241]
tra de poticnire la care se referă Cuvântul lui Dumnezeu nu înseamnă un bloc de lemn așezat înaintea picioarelor orbului pentru a-l face să se împiedice, ci înseamnă mult mai mult decât atât. Înseamnă orice metodă folosită pentru a diminua influența fratelui lor orb, a lucra împotriva intereselor lui sau a-i împiedica prosperitatea.

Un frate care este orb, sărac și bolnav și care face orice efort să se ajute singur, ca să nu depindă de alții, ar trebui să fie încurajat de frații lui pe orice cale posibilă. Dar cei care mărturisesc a-i fi frați, care își pot folosi toate facultățile și care nu sunt dependenți de alții, dar care își uită datoria față de orb până acolo încât să-i încurce, să-i primejduiască și să-i închidă calea, fac o lucrare ce va cere pocăință și restabilire înainte ca Dumnezeu să le accepte rugăciunile. Biserica lui Dumnezeu care a permis ca fratele nenorocit să fie nedreptățit va fi vinovată de păcat până când va face tot ce-i stă în putere pentru a îndrepta răul. — [Ibid., 519, 520](#).

Punctul de vedere al milei — Doresc să putem vedea toți așa cum vede Dumnezeu. Doresc ca toți să-și poată da seama de felul în care îi privește Dumnezeu pe acei oameni care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos, care au binecuvântarea vederii și avantajul mijloacelor materiale în favoarea lor și care totuși invidiază mica prosperitate de care se bucură un biet om orb și ar dori să beneficieze și să-și mărească stocul de mijloace în dezavantajul fratelui lor nenorocit. Acest lucru este privit de Dumnezeu ca egoismul și jaful cel mai criminal și este un păcat supărător pe care El îl va pedepsi cu siguranță. Dumnezeu nu uită niciodată. El nu privește la aceste lucruri cu ochi omenști și cu judecată omenească rece și insensibilă.

[242] El nu vede lucrurile dintr-un punct de vedere lumesc, ci din punctul de vedere al harului, milei și iubirii infinite. — [Ibid., 514, 515.](#)

Orbii tratați rău adeseori — Dumnezeu se va purta fără milă cu cei care îndrăznesc să se poarte fără milă față de cei care i-au rugat fierbinte pentru ajutor. Mi s-a făcut cunoscut faptul că orbii au fost tratați adesea fără milă.

Adevărata simpatie între un om și semenul lui trebuie să fie semnul care îi deosebește pe cei care îl iubesc și se tem de Dumnezeu de cei cărora nu le pasă de legea Lui. — [Manuscript 117, 1903.](#)

Îndepliniți-vă responsabilitatea față de nenorociți — Este ciudat faptul că pretinși creștini desconsideră învățăturile clare și categorice ale Cuvântului lui Dumnezeu și nu simt nici o mustrare de conștiință. Dumnezeu așază asupra lor responsabilitatea îngrijirii de nenorociți, orbi, șchiopi, văduve și orfani, dar mulți nu fac nici un efort în privința aceasta. Pentru a-i salva pe unii ca aceștia, Dumnezeu îi aduce adeseori, sub nuiua suferinței și îi pune în situații asemănătoare cu acelea ale persoanelor care au avut nevoie de ajutor și compasiune, dar nu le-au primit din mâna lor. — [Testimonies for the Church 3:517.](#)

Secțiunea 9 — Cei lepădați de societate

[243]

Gând prețios

[244]

Există totuși o lucrare de îndeplinit pentru mulți cărora nu le-ar fi de nici un folos să le spui adevărul, deoarece nu l-ar înțelege. Dar puteți ajunge la ei prin fapte de mărinimie dezinteresată. Lepădații societății, oameni care și-au pierdut asemănarea cu Dumnezeu trebuie mai întâi să fie îngrijiți, hrăniți, spălați și îmbrăcați în haine decente. Apoi, ei să nu audă nimic decât despre Hristos, despre iubirea Lui și despre dorința Sa de a-i mântui. Aceste suflete care pier să știe că tot ce ați făcut pentru ele a fost făcut din dragoste.

Domnul folosește agentul uman. Divinul și omenescul trebuie să se unească devenind împreună lucrători în lucrarea de înălțare și restaurare a chipului moral al Lui Dumnezeu în om. . . . Lucrați cu înțelepciune și perseverență. Nu fiți descurajați dacă nu aveți la început toată simpatia și cooperarea la care vă așteptați. Dacă lucrați depinzând de Domnul, fiți siguri că El îi ajută întotdeauna pe cei umili și blânzi. Aveți nevoie ca Duhul Sfânt să lucreze asupra inimii și minții voastre ca să știți cum să dați ajutor creștin. Ei să vadă că depindeți de o putere mai înaltă și veți câștiga suflete. — [Letter 24, 1898](#).

Capitolul 31 — Lucrarea pentru cei lepădați ai societății

[245]

„Aveți milă de unii, făcând o diferență; căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne.” Iuda 22, 23.

Invitația Evangheliei pentru toate clasele — Hristos a ilustrat binecuvântările spirituale ale Evangheliei printr-un ospăț și invitația oferită. El a prezentat bunăvoința minunată a lui Dumnezeu prin invitația stăruitoare a stăpânului casei către toți cei care doreau să vină. De asemenea este prezentată chemarea specială a Evangheliei care trebuie să fie dată aproape de încheierea istoriei acestui pământ.

Invitația trebuia dată mai întâi la pietele și ulițele cetății îndemnându-i pe toți să vină la masa nunții Mielului. Solia dată poporului atât de favorizat a fost respinsă.

Următoarea chemare a fost făcută claselor sărace — nevoiașii, șchiopii, ciungii și orbii. Aceștia nu erau exaltați de proiecte ambițioase. Dacă vor să accepte invitația, pot să vină. Această solie a fost dată, iar slujitorii au adus următorul raport: „Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc.”

Atunci stăpânul le-a spus lucrătorilor Săi: „Mergeți și căutați-i la drumuri pe cei mai degradați și mai neajutorați și siliți-i să intre ca să mi se umple casa.” — **Manuscript 81, 1899.**

[246] „Siliți-i să intre”, ne îndeamnă Hristos. . . . În ascultare de acest cuvânt trebuie să mergem la păgânii de lângă noi și la cei de departe. „Vameșii și desfrânatele” trebuie să audă invitația Mântuitorului. Prin bunătața și îndelunga răbdare a solilor Săi, invitația devine o putere constrângătoare pentru ridicarea celor care sunt scufundați în cele mai joase adâncimi ale păcatului. — **Ministry of Healing, 164.**

Hristos dorește să reformeze caracterul — Oricât de decăzuți, degradați și dezonozați pot fi alții, nu trebuie să-i disprețuim și să-i trecem indiferenți cu vederea. Să ne gândim la faptul că Hristos a murit pentru ei. . . . Hristos dorește cu înfocare să reformeze caracte-

rul omenesc și să restaureze chipul moral al lui Dumnezeu în om.
— [The Review and Herald, 15 octombrie, 1895.](#)

El îi privește ca prețioși — Fiecare suflet este obiectul interesului plin de iubire al Celui care și-a dat viața ca să-i poată întoarce la Dumnezeu. Acest interes perseverent arătat de Tatăl nostru cere să ne învețe că cei neajutorați și lepădați nu trebuie trecuți cu vederea cu indiferență. Ei aparțin Domnului prin creațiune și prin mântuire. Dacă am fi lăsați să judecăm singuri, i-am privi pe mulți degradați ca imposibil de ajutat. Dar Domnul vede valoarea argintului din ei. Deși ei nu caută ajutor, El îi privește ca prețioși. Cel care vede dincolo de suprafață știe cum să lucreze cu mințile omenești și cum să-i aducă pe oameni la pocăință. El știe că dacă ei ajung să se vadă ca păcătoși, se vor pocăi și vor fi convertiți la adevăr. Aceasta este lucrarea în care să ne angajăm. — [Letter 80, 1898.](#)

Să nu se pună întrebarea: „Sunt ei vrednici?” — La apelul celor greșiți, al celor ispitiți, al victimelor nenorocite ale lipsei și păcatului, creștinul nu întreabă: Sunt ei vrednici? ci: Cum le pot face bine? În cei mai nenorociți și mai decăzuți el vede suflete pentru care Hristos a murit ca să le salveze și pentru care Dumnezeu a dat copiilor Săi slujba împăcării. — [Thoughts from the Mount of Blessing, 22.](#)

[247]

Descoperiți de lucrarea medicală misionară — Mi s-a făcut cunoscut faptul că lucrarea medicală misionară va descoperi, în adâncimile degradării, oameni care, deși s-au dedat la obiceiuri de necumpătare și desfrânare, vor răspunde la felul corect de lucrare. Dar ei trebuie să fie recunoscuți și încurajați. Se va cere efort hotărât, răbdător și stăruitor pentru a-i ridica. Ei nu se pot restabili singuri. S-ar putea să audă chemarea lui Hristos dar urechile le sunt prea tocite ca să-i înțeleagă însemnătatea. Ochii le sunt prea orbiți ca să poată vedea că este ceva bun păstrat pentru ei. Ei sunt morți în fărădelegi și păcate. Totuși chiar și aceștia nu ar trebui să fie excluși de la ospățul Evangheliei. Ei trebuie să primească invitația: „Vino.” Deși ei se simt nevrednici, Domnul spune: „Siliți-i să intre.” Nu ascultați nici o scuză. Cuceriti-i în mod corect prin iubire și bunătate. . . . Această lucrare, făcută în mod corect, va salva mulți bieți păcătoși care au fost neglijați de biserici. — [Testimonies 6:279, 280.](#)

În această lucrare de restabilire se cere mult efort sârguincios. Acestor suflete nu trebuie să li se comunice doctrine ciudate și uimitoare, ci pe măsură ce sunt ajutate din punct de vedere fizic, să

li se prezintă adevărul pentru acest timp. Bărbați, femei și tineri au nevoie să vadă legea lui Dumnezeu cu cerințele sale cuprinzătoare. Nu greutățile, truda sau sărăcia degradează omenirea, ci păcatul, călcarea legii lui Dumnezeu. Eforturile depuse pentru salvarea celor lepădați și degradați nu vor avea nici un folos dacă mintea nu le este impresionată cu cerințele legii lui Dumnezeu și cu necesitatea loialității față de El. Dumnezeu nu a poruncit nimic care nu este necesar pentru a uni omenirea cu El. „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul... Poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii.” Psalmistul spune: „După cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori.” [Psalmii 19:7, 8](#); [Psalmii 17:4](#).

[248]

Îngerii ajută în această lucrare de restaurare și întoarcere a celor căzuți la Cel care și-a dat viața ca să-i mântuiască. Duhul Sfânt cooperează cu agenții omenești în slujire, lucrând asupra inimii, muștrând în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata, pentru a trezi puterile morale. — [Ibid.](#), 259, 260.

Lucrând pentru cei necumpătați — [Mai multe detalii și sfaturi în privința acestui subiect pot fi găsite în [The Ministry of Healing](#), 171-182, și în mai recenta compilație cuprinzătoare intitulată *Temperance*.] Ar trebui să se depună efort stăruitor pentru cei care sunt în robia obiceiurilor rele. Pretutindeni este o lucrare de făcut pentru cei care au căzut din pricina necumpătății. În mijlocul bisericilor, instituțiilor religioase și a familiilor ce mărturisesc a fi creștine, mulți tineri aleg calea distrugerii. Prin obiceiuri de necumpătare aduc asupra lor boală, iar prin aviditatea de a obține bani pentru îngăduințe păcătoase, cad în practici necinstite. Sănătatea și caracterul sunt ruinate. Înstrăinate de Dumnezeu și lepădate de societate, aceste biete suflete se simt fără speranță atât pentru viața aceasta cât și pentru viața viitoare. Inimile părinților sunt zdrobite. Oamenii vorbesc despre acești rătăciți ca fiind fără nici o speranță, dar Dumnezeu nu-i privește astfel. El înțelege toate circumstanțele care i-au făcut ceea ce sunt și privește la ei cu milă. Această categorie de oameni cere ajutor. Să nu le dați vreodată ocazia să spună: „Nimănui nu-i pasa de sufletul meu.”

[249]

Printre victimele necumpătății sunt oameni de toate clasele și profesiile. Oameni cu poziție înaltă, cu talente remarcabile și cu realizări mărețe au cedat indulgenței față de apetit până când au ajuns neputincioși să reziste ispitei. Unii dintre ei, care altădată

posedau avere, sunt fără locuință, fără prieteni, în suferință, mizerie, boală și degradare. Ei și-au pierdut controlul de sine. Dacă nu li se întinde o mână de ajutor, se vor scufunda tot mai jos și mai jos.

— [The Ministry of Healing, 171, 172.](#)

O bătălie purtată iar și iar — Să nu se facă lucrare întâmplătoare și neorganizată. A ține cu fermitate sufletele gata să piară înseamnă mai mult decât a te ruga pentru un betiv și apoi, pentru că plânge și-și mărturisește stricăciunea sufletului, să-l declari mântuit. Bătălia trebuie dusă iar și iar. — [Testimonies for the Church 8:196.](#)

Trebuie să-i țineți cu tărie pe cei pe care încercați să-i ajutați, altfel nu veți obține niciodată biruința. Ei vor fi în continuu ispitiți la rău. De repetate ori vor fi aproape învinși de pofta după băutură tare. S-ar putea ca ei să cadă iar și iar, dar nu vă încetați eforturile din cauza aceasta. — [The Ministry of Healing, 173.](#)

Lucrarea nu este zadarnică — Când unii își vor uni eforturile omenеști cu cele divine și vor încerca să ajungă în adâncimile cele mai mari ale suferinței și mizeriei umane, binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu va veni asupra lor. Lucrarea lor nu va fi zadarnică, deși doar puțini acceptă harul Domnului Isus Hristos; căci un suflet este foarte prețios în ochii lui Dumnezeu. Hristos ar fi murit pentru un singur suflet ca acela să poată trăi de-a lungul veacurilor veșnice. . . .

Multe suflete sunt salvate, smulse din mâna lui Satana de către lucrători credincioși. Cineva trebuie să aibă o povară pe suflet de a căuta pe cei care au fost pierduți de la Hristos. Salvarea unui suflet asupra căruia Satana a triumfat produce bucurie printre îngerii cerești. Sunt unii care au distrus chipul moral al lui Dumnezeu din ei. Plasa Evangheliei trebuie să-i adune pe acești lepădați de societate. Îngerii lui Dumnezeu vor coopera cu cei care sunt angajați în această lucrare, care fac orice efort pentru a salva sufletele care pier și pentru a le da ocazii pe care aceștia poate că nu le-au avut niciodată. Nu există nici o cale de a ajunge la ei decât calea lui Hristos. El a lucrat întotdeauna ca să ușureze suferința și să învețe neprihănirea. Numai în felul acesta pot fi ridicați păcătoșii din adâncimile degradării. — [Testimonies for the Church 8:72, 73.](#)

Să lucreze cu iubire — Lucrătorii trebuie să lucreze cu iubire, hrănind, curățind și îmbrăcând pe cei care au nevoie de ajutorul lor. Astfel, acești lepădați sunt pregătiți să știe că cineva se îngrijește de sufletele lor. Domnul mi-a arătat că mulți dintre acești bieți lepădați

ai societății, prin slujirea agenților omenesci vor coopera cu puterea divină și vor căuta să restaureze chipul moral al lui Dumnezeu în alții pentru care Hristos a plătit prețul cu propriu-I sânge. Ei vor fi numiți aleșii lui Dumnezeu, prețioși și vor sta alături de tronul Său. . . .

[251] Domnul lucrează ca să ajungă la cei mai stricați. Mulți vor ști ce înseamnă să fie atrași către Hristos, dar nu vor avea curajul moral să lupte împotriva apetitului și patimii. Lucrătorii nu trebuie să fie descurajați de aceasta, deoarece este scris: „În vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile demonilor.” **1 Timotei 4:1**. Numai cei salvați din cele mai mari adâncimi alunecă înapoi? În lucrarea de slujire există unii care au avut lumină și cunoștința adevărului și care nu vor fi biruitori. Ei nu-și stăpânesc apetitul și patimile, nici nu se leapădă de sine de dragul lui Hristos. Mulți bieți lepădați ai societății, chiar vameși și păcătoși, vor prinde speranța așezată înaintea lor în Evanghelie și vor merge în împărăția cerului înaintea celor care au avut ocazii și lumină mare, dar care au umblat în întuneric. . . . Frații și surorile mele, ocupați-vă poziția de partea lui Hristos și fiți conlucrători cu Hristos serioși, activi și curajoși, lucrând împreună cu El pentru a-i căuta și salva pe cei pierduți. — **Ibid., 5:74, 75**.

Nu folosiți metodele Armatei Salvării — Domnul ne-a trasat calea de lucru. Ca popor, nu trebuie să imităm metodele Armatei Salvării. Aceasta nu este lucrarea pe care Domnul ne-a dat-o nouă s-o facem. Nici să nu-i condamnăm și să spunem cuvinte aspre împotriva lor. În Armata Salvării există suflete prețioase și jertfitoare de sine. Trebuie să le tratăm cu bunătate. Există suflete cinstate care servesc Domnului cu sinceritate și care, înaintând în acceptarea întregului adevăr, vor vedea mai multă lumină. Lucrătorii din Armata Salvării încearcă să-i salveze pe cei neglijăți și asupriți. Nu-i descurajați. Lăsați-i să facă acel fel de lucrare după metodele și căile lor. Dar Domnul a arătat clar lucrarea pe care trebuie s-o facă adventiștii de ziua a șaptea. — **Ibid., 8:184, 185**.

Ajutați-i pe cei lepădați să-și găsească o carieră — Pe măsură ce copiii lui Dumnezeu se dedică acestei lucrări {de restaurare a celor căzuți}, mulți vor apuca mâna întinsă ca să-i salveze. Ei sunt constrânși să se întoarcă de la căile lor rele. S-ar putea ca unii din cei salvați să se ridice, prin credință în Hristos, la locuri înalte de

slujire și să li se încredințeze responsabilități în lucrarea de salvare a sufletelor. Ei cunosc din experiență nevoile celor pentru care lucrează și știu în ce fel să-i ajute și ce mijloace să folosească pentru a-i recupera pe cei care pier. Ei sunt plini de recunoștință față de Dumnezeu pentru binecuvântările ce le-au primit. Inimile le sunt însuflețite de iubire și energiile întărite pentru a-i ridica pe alții care nu se pot ridica niciodată fără ajutor. Luând Biblia drept călăuză și Duhul Sfânt ca ajutor și mângâietor, ei găsesc o nouă carieră deschizându-se înaintea lor. Fiecare din aceste suflete care este adăugat la forța lucrătorilor, asigurat cu mijloace și instrucțiuni cu privire la felul în care să-i salveze pe alții la Hristos, devine colaborator cu cei care i-au adus lumina adevărului. Astfel Dumnezeu este onorat, iar adevărul Lui înaintează. — [Ibid., 6:260](#).

[252]

Capitolul 32 — Semnale de alarmă

Lucrarea făcută în mahalale să nu fie prezentată ca atractivă — În această ultimă lucrare făcută de muritori ar trebui luate măsuri de precauție. Există pericolul unei astfel de lucrări asupra imaginației minții încât persoane total nepotrivite să se angajeze în lucrarea sacră a lui Dumnezeu să se considere totuși numite de cer să lucreze pentru cei lepădați de societate și pentru cei decăzuți. Dacă sunt descrise toate experiențele, plăcute și neplăcute, nu ar fi prea mulți atrași către această categorie de lucrare. Mulți încep această lucrare deoarece le plac lucrurile senzationale și captivante. Dar dacă nu-și aruncă toate energiile în această lucrare măreață de salvare a sufletelor, arată că nu au adevăratul spirit misionar. — [Manuscript 177, 1899](#).

Pericol în lucrarea pentru cei lepădați — În orice efort de a-și păzi sufletul cu toată sârguința, omul are nevoie de puterea protectoare a lui Dumnezeu. În cadrul lucrării printre decăzuți și degradați există pericolul continuu al contaminării. Atunci de ce se pun în contact cu acest pericol bărbați și femei care nu sunt pregătiți să reziste ispitei și care nu au suficientă tărie de caracter pentru lucrare?

[254] Asupra minții multor tineri angajați în așa-numita lucrare medicală misionară este produs un efect cu totul diferit decât își imaginează doctorul [Referirea este aici făcută la Dr. J. H. Kellog, care conducea o lucrare în creștere rapidă pentru cei depravați și lepădați de societate. — Compilatorii.] sau oricare din asociații lui. El nu este atent să urmărească planurile lui Satana cu el în această ocupație nouă și expusă la riscuri și se separă treptat de viața de familie și de influențele sănătoase. Un semnal de alarmă trebuie să fie ridicat înaintea oricărui tânăr de felul acesta. În orice loc unde bărbați și femei lucrează pentru cei degradați cineva trebuie să poarte responsabilitățile serioase, altfel atitudinea, cuvintele și principiile lucrătorilor vor deveni lipsite de calitate.

Mulți se vor alătura acestei lucrări gândind că, făcând astfel, vor fi ajutați să iasă din viața lor de păcat și când apare ocazia ei vor crede că este corect să ocolească adevărul, să nu fie corecți sau să comită oricare din păcatele de care au fost vinovați în trecut. Privind aceasta, lucrătorii care nu trăiesc într-o legătură strânsă cu Dumnezeu vor fi schimbați. Caracterul lor nu va deveni mai bun, ci mai defectuos. Ei vor apuca manierele și căile păcătosului de rând. Se vor alătura făcătorilor de rele, exagerând orice raport rău și cu timpul vor pierde dragostea pentru vorbirea și manierele rafinate. Frica de Dumnezeu și dragostea de neprihănire le devine amestecată cu un fel de febră religioasă ce nu este acceptabilă în ochii lui Dumnezeu. — [Manuscript 177, 1899](#).

Mai mulți pierduți decât salvați — Este periculos să pui tineri și tinere la lucru printre clasele abandonate. Ei sunt plasați acolo unde vin în contact cu orice formă a necurăției, iar Satana folosește aceste ocazii pentru a le urzi ruina. Până acum mai mulți sunt pierduți decât salvați de acești lucrători. Multe din eforturile făcute pentru cei abandonati au ca rezultat pierderea curăției lucrătorilor. Cei care se angajează în vizitarea caselor de prostituție se așează într-o ispită teribilă. Această lucrare este întotdeauna primejdioasă. Este un plan al lui Satana de a duce suflete în ispită și practici desfrânate. „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice.”

[255]

Cu cât tinerii și tinerele stau mai departe de elementele stricate și corupătoare din această lume, cu atât experiența lor viitoare va fi mai bună și mai sigură. Lucrătorii misionari medicali ar trebui să fie curățiți, rafinați, purificați și înălțați. Să stea pe platforma adevărului veșnic. Mi s-a făcut cunoscut că adevărul nu a fost făcut să apară în adevărata-i înfățișare. Rezultatul care apare tinde să corupă mintea; nu se face deosebire între ceea ce este sacru și ceea ce este de rând. — [Letter 162, 1900](#).

Păziți cu sfințenie lucrarea — Mi-au fost prezentate multe lucruri. Mi s-a arătat că este de făcut o lucrare pentru clasele cele mai depravate, dar că trebuie păzită cu mare atenție astfel încât truda depusă să nu fie zadarnică. Tinerii și tinerele nu ar trebui să fie expuși, așa cum au fost mulți, în contact cu clasele abandonate. Este nevoie ca lucrarea să fie păzită cu sfințenie. Să fie luate cele mai

bune măsuri de precauție în cadrul lucrării pentru clasa de jos. Sunt mulți care nu ar trebui să meargă în orașele mari să lucreze pentru cei mai depravați. — [Manuscript 17, 1901](#).

Capitolul 33 — Chemarea pentru o lucrare echilibrată

[256]

Mentineți o perspectivă corespunzătoare — Pe măsură ce lucrarea înaintază, se ridică pericole de care trebuie să ne păzim. Când se încep proiecte noi, există tendința de a fi captivați de una din ramuri, iar ceea ce ar trebui să aibă primul loc, devine de importanță secundară. Biserica are nevoie de putere și vitalitate nouă, dar există pericolul de a începe ramuri noi ale lucrării, ce va duce la risipă de energie în loc să aducă viață în biserică. — [General Conference Daily Bulletin, 2 martie, 1899.](#)

Marea problemă a datoriei noastre față de omenire este serioasă și este nevoie de mult har din partea lui Dumnezeu pentru a decide cum să lucrăm așa încât să îndeplinim cel mai mult bine. Nu toți sunt chemați să-și înceapă lucrarea trudind printre clasele cele mai de jos. Dumnezeu nu le cere lucrătorilor Săi să-și obțină educația și pregătirea pentru a se dedica în mod exclusiv acestor clase. Felul lui Dumnezeu de a lucra este manifestat pe o cale ce va statornici încrederea că lucrarea este planificată de El și că principii sănătoase stau la baza fiecărei acțiuni. Eu am primit învățătură de la Dumnezeu că există primejdia de a plănuși pentru cei lepădați într-un fel ce va duce la acțiuni spasmodice și pripite. Acestea nu vor produce rezultate cu adevărat benefice. O categorie de persoane va fi încurajată la un fel de activitate ce va întări cel mai puțin toate părțile lucrării prin acțiune armonioasă.

[257]

Invitația Evangheliei trebuie dată celor bogați și celor săraci, celor de sus și celor de jos, iar noi trebuie să inventăm mijloace pentru a duce adevărul în locuri noi și la toate categoriile de oameni. Domnul ne îndeamnă: „Ieși la drumuri și la garduri și pe cei ce-i vei găsi silește-i să intre, ca să Mi se umple casa.” El spune: „Începeți la drumuri; lucrați cu minuțiozitate la drumuri. Pregătiți o grupă care unită cu voi poate merge înainte ca să facă exact lucrarea pe care a făcut-o Hristos, căutând și salvând pe cei pierduți.”

[258]

Hristos a predicat Evanghelia săracilor, dar nu și-a restrâns lucrarea la această clasă. El a lucrat pentru toți cei care voiau să asculte cuvântul Lui — nu numai vameșii și lepădații, dar și fariseul bogat și educat, nobilul iudeu, sutașul și conducătorul roman. Acesta este tipul de lucrare pe care l-am văzut întotdeauna că trebuie făcut. Să nu ne încordăm fiecare mușchi și nerv spiritual ca să lucrăm pentru clasele cele mai de jos și să facem din această lucrare totul în tot. Mai sunt și alții pe care trebuie să-i aducem la Maestru, suflete care au nevoie de adevăr, care poartă răspunderi și care vor lucra cu toată puterea lor sfântă atât pentru locurile de sus cât și pentru cele de jos.

Lucrarea pentru clasele mai sărace nu are limită. Nu poate fi încheiată niciodată și trebuie tratată ca o parte a marelui întreg. A acorda prima noastră atenție acestei lucrări, în timp ce porțiuni întinse ale viei Domnului, deschise pentru cultivat, stau încă neatinse, înseamnă a începe într-un loc greșit. Cum este brațul drept pentru corp așa este lucrarea misionară medicală pentru solia îngerului al treilea. Dar brațul drept nu trebuie să devină întregul corp. Lucrarea de căutare a celor lepădați este importantă, dar nu trebuie să devină o povară mare a misiunii noastre. — [Manuscript 3, 1899](#).

Nu suntem chemați să ridicăm case pentru femei sau prunci abandonați — Trebuie să vorbesc clar cu privire la câteva lucruri ce trebuie păzite. Noi nu ar trebui să începem lucrarea de întreținere a caselor pentru femei sau prunci abandonați. Această responsabilitate ar fi purtată mai bine de familii care să îngrijească de cei care au nevoie de ajutor în această privință. — [Letter 11, 1900](#).

Domnul nu ne dă instrucțiuni să construim clădiri pentru îngrijirea pruncilor, deși aceasta este o lucrare bună, dar nu este lucrarea pentru timpul prezent. Lumea să facă tot ce vrea în acest domeniu. Timpul și mijloacele noastre trebuie investite într-o altă ramură a lucrării. Noi trebuie să ducem ultima solie a harului pe cea mai bună cale pentru a ajunge la cei din biserici care flămânzesc și se roagă pentru lumină. — [Letter 232, 1899](#).

[259]

Holde gata pentru seceriș — Această lucrare este lăsată să ne captiveze cu totul, dar acest lucru nu este în planul Lui Dumnezeu. Este o lucrare ce nu se termină niciodată și dacă este continuată așa ca în trecut, va fi nevoie de toată puterea poporului lui Dumnezeu pentru a o contrabalansa, iar lucrarea de pregătire a unui popor

care să stea în mijlocul primejdiilor ultimelor zile nu va fi făcută niciodată.

Lucrarea noastră este de a ne pune armătura și a duce un război agresiv. Lucrătorii nu trebuie încurajați să lucreze în mahalalele și murdăria orașelor unde doar vor asigura convertiți care au nevoie să fie vegheați mereu. Există câmpuri coapte pentru seceriș și nu trebuie ca tot timpul și toți banii să fie dedicați pentru aducerea în biserică a celor care, prin îngăduirea apetitului, și-au format obiceiuri stricate. Unii din aceștia pot fi salvați, și sunt din cei care pot munci în locurile cele mai decăzute ale pământului fără a-și deteriora caracterul. Dar tinerii și tinerele nu sunt în siguranță dacă li se dă de făcut această categorie de lucrare. Acest experiment ar fi costisitor. În felul acesta cei care ar putea lucra la garduri ar fi descalificați pentru orice alt fel de lucrare. . . .

Simțămintele oamenilor ar putea fi mișcate profund când văd ființe omenești suferind ca rezultat al acțiunilor lor. Unii sunt impresionati în mod deosebit să vină în legătură cu această clasă și Domnul le dă însărcinarea să lucreze în cele mai rele locuri de pe pământ, făcând tot ce pot pentru a-i salva pe cei lepădați și a-i așeza sub îngrijirea bisericii. Dar Domnul nu i-a chemat pe adventiștii de ziua a șaptea să facă din această lucrare ceva special. El nu dorește ca ei să angajeze mulți lucrători în această lucrare sau să secătuiască finanțele. — [Manuscript 16, 1900](#).

Sprijin de la lume, nu de la biserici — Pentru cei lepădați trebuie să se lucreze mereu, dar această lucrare să nu ne captiveze cu totul. . . . Nimeni nu ar trebui să viziteze acum bisericile noastre și, în presiunea prezentă, să obțină de la ele mijloace pentru susținerea lucrării de salvare a celor lepădați. Mijloacele pentru a susține acea lucrare ar trebui să vină și vor veni, în mare măsură, de la cei care nu sunt de credința noastră. Bisericile să se ocupe de lucrarea ce le-a fost dată de a prezenta la drumuri adevărul din oracolele lui Dumnezeu. — [Letter 138, 1898](#).

Domnul nu așează asupra poporului Său întreaga povară de a trudi pentru o clasă atât de împietrită de păcat încât mulți dintre ei nici nu vor beneficia, nici nu vor aduce vreun beneficiu altora. Dacă există oameni care pot lucra pentru cei mai degradați, dacă Dumnezeu a pus asupra lor povara de a trudi pentru mulțimi pe diferite căi, aceștia să meargă și să adune de la lume mijloacele necesare pentru

împlinirea acestei lucrări. Ei să nu depindă de mijloacele pe care Dumnezeu le-a intenționat pentru susținerea lucrării soliei îngerului al treilea. — [Testimonies for the Church 6:246](#).

Națiuni așteaptă lumina — Pe cei care presupun că Domnul le-a dat lucrarea de a îngriji de mulțimile de lepădați care trăiesc în promiscuitate, care s-au autodistrus și din care mulți vor continua să facă ceea ce au făcut în trecut în timp ce se întrețin din mijloacele date de adventiștii de ziua a șaptea, Domnul îi întreabă: Cine v-a dat această lucrare? Încă mai există popoare și națiuni care să primească lumina adevărului pentru acest timp. Solia Evangheliei trebuie să fie înălțată și să ajungă departe.

În fiecare loc unde este proclamată solia, lucrătorii misionari să meargă înainte cu Biblia în mână. Suflete trebuie convertite și consolidate în adevăr. Trebuie construită o casă de adunare. Lumina să strălucească de la credincioși care trebuie să fie ca o cetate așezată pe un munte. Biserica să fie în acel loc martoră la ceea ce poate face adevărul. — [Letter 41, 1900](#).

Secțiunea 10 — Resurse financiare pentru lucrarea de binefacere [261]

Gând prețios [262]

Ca omul să nu piardă rezultatele binecuvântate ale dărnicii, Mântuitorul nostru a planificat angajarea lui ca și colaborator al Său. Printr-un lanț de împrejurări care să-l îndemne la fapte de caritate, El așează asupra omului cele mai bune mijloace de cultivare a mărinimiei și omul continuă să dea din obișnuință pentru a-i ajuta pe săraci și pentru înaintarea cauzei Sale. El își trimite săracii ca reprezentanți ai Lui. Prin nevoile ei, o lume ruinată ne solicită talanții, care constau în mijloace și influență, din lipsa cărora ea pierde. Pe măsură ce luăm aminte la aceste chemări, prin muncă și prin fapte de dărnicie, ne asemănăm cu chipul Celui care a devenit sărac pentru noi. Dăruind binecuvântăm pe alții și ne adunăm comori adevărate. — [Testimonies for the Church 3:382, 383.](#)

Capitolul 34 — Responsabilitatea noastră individuală

[263]

„Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște. . . . Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă; toți cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.” [Faptele Apostolilor 4:32-35](#).

O lucrare individuală încredințată urmașilor lui Hristos — Hristos încredințează urmașilor Săi o lucrare individuală ce nu poate fi făcută prin intermediari. Slujirea celor bolnavi și săraci, ducerea Evangheliei la cei pierduți nu trebuie lăsate pe seama comitetelor sau a organizațiilor filantropice. Cerința Evangheliei este responsabilitate individuală, efort individual și sacrificiu personal. — [Ministry of Healing, 147](#).

[264]

Nevoile sunt asigurate pe măsură ce împărțim — Hristos ne-a poruncit prin profet: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând” și „satură sufletul lipsit;” „dacă vezi pe un om gol acopere-l” și „adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost.” El ne-a poruncit: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Dar cât de des inimile ni se descurajează și credința ne părăsește când vedem cât de mare este nevoia și cât de puține mijloacele din mâinile noastre. Ca și Andrei privind la cele cinci pâini și la cei doi peștișori, exclamăm: „Ce sunt acestea la atâția?” Adesea ezităm, nevrând să dăm tot ce avem, temându-ne să cheltuim și să fim cheltuiți pentru alții. Dar Isus ne-a poruncit: „Dați-le voi să mănânce.” Porunca Lui este o făgăduință și în spatele ei se află aceeași putere care a hrănit mulțimile lângă mare.

În fapta lui Isus de a împlini nevoile trecătoare ale unei mulțimi flămânde, este împletită o lecție spirituală profundă pentru toți lucrătorii Săi. Hristos a primit de la Tatăl. El a împărțit ucenicilor, aceștia au împărțit mulțimii, iar oamenii unul altuia. Astfel, cei care sunt

uniți cu Hristos vor primi de la El pâinea vieții, hrana cerească și o vor împărți altora. . . .

Ucenicii erau canalul de comunicare între Hristos și popor. Aceasta ar trebui să fie o mare încurajare pentru ucenicii Lui de astăzi. Hristos este marele centru, izvorul a toată puterea. Ucenicii Săi trebuie să primească de la El proviziile. Cei mai inteligenți și cei mai spirituali pot oferi numai pe măsură ce primesc. Ei singuri nu pot asigura nimic pentru nevoile sufletului. Noi putem împărți numai ceea ce primim de la Hristos și putem primi numai când împărțim altora. Pe măsură ce continuăm să împărțim, vom continua să primim și cu cât dăm mai mult, cu atât vom primi mai mult. În felul acesta noi putem crede, primi și împărți întruna.

Lucrarea de zidire a împărăției lui Dumnezeu va merge înainte deși, după toate aparențele, se mișcă încet și imposibilitățile par să mărturisească împotriva înaintării. Lucrarea este a lui Dumnezeu și El va asigura mijloace și va trimite ajutoare, ucenici sinceri și sânguincioși, ale căror mâini vor fi, de asemenea, pline cu hrană pentru mulțimile înfometate. Dumnezeu nu este nepăsător față de cei care trudesesc cu iubire ca să dea cuvântul vieții sufletelor care pier, care, la rândul lor, își întind mâinile după hrană pentru alte suflete flămânde. — [The Desire of Ages, 369, 370.](#)

[265]

Povara să nu fie transferată pe seama organizațiilor — În lucrarea noastră pentru Dumnezeu există pericolul de a ne bizui prea mult pe ceea ce poate face omul cu talentele și capacitățile sale. În felul acesta îl pierdem din vedere pe Lucrătorul Maestru. Prea adesea lucrătorul pentru Hristos nu-și dă seama de responsabilitatea sa personală. El este în pericolul de a transfera povara lui asupra organizațiilor în loc de a se bizui pe Cel care este izvorul întregii puteri. Este o mare greșeală ca în lucrarea lui Dumnezeu să te încrezi pe înțelepciunea omenească sau pe numărul mare de lucrători. Lucrarea plină de succes pentru Hristos nu depinde atât de mult de număr sau de talent, cât de curăția scopului, de adevărata simplitate a credinței zeloase și dependente. Responsabilități personale trebuie purtate, datorii personale îndeplinite și eforturi personale depuse pentru cei care nu-L cunosc pe Hristos. În loc de a-ți plasa responsabilitatea asupra cuiva care crezi că este mai înzestrat decât tine, lucrează potrivit cu capacitatea ta. — [Ibid., 370.](#)

Dumnezeu va asigura mijloacele — Mijloacele pe care le posedati s-ar putea să pară insuficiente pentru lucrare, dar dacă mergem înainte prin credință, resurse îmbelșugate se vor deschide înaintea noastră. Dacă lucrarea este de la Dumnezeu, El însuși va asigura mijloacele necesare pentru îndeplinirea ei. El va răsplăti sincera și simpla bizuire pe El. Puținul care este folosit cu economie și înțelepciune în serviciul Domnului cerului se va înmulți chiar în actul împărțirii. În mâna lui Hristos, provizia mică de hrană a rămas nediminuată până când mulțimea înfometată a fost săturată. Dacă mergem la Sursa de putere, cu mâinile și credința întinse să primească, vom fi susținuți în lucrarea noastră, chiar în cele mai adverse circumstanțe și vom fi făcuți în stare să dăm altora pâinea vieții. — *Ibid.*, 369, 371.

Riscă ceva pentru a salva suflete — Există o frică de a ne aventura și a ne asuma riscuri în această lucrare, temându-ne că cheltuirea mijloacelor nu va aduce rezultate. Ce dacă sunt folosite mijloace și totuși nu putem vedea că suflete au fost salvate prin aceasta? Ce dacă există o pierdere totală a unei porțiuni din mijloacele noastre? Mai bine să lucrăm mereu decât să nu facem nimic. Nu știți care va prospera, aceasta sau aceea. Oamenii vor investi în drepturi de brevet, vor întâmpina pierderi grele și le vor privi ca pe ceva firesc. Dar în lucrarea și cauza lui Dumnezeu, oamenilor le este frică să se aventureze. Li se pare că banii investiți în lucrarea de salvare a sufletelor sunt o pierdere totală dacă nu aduc rezultate imediate. Mijloacele care acum sunt investite cu atâta economic în cauza lui Dumnezeu și cele care sunt reținute în mod egoist, în scurt timp vor fi aruncate cu toți idoli la molii și la lilioci. În curând banii își vor pierde valoarea în mod foarte neașteptat, când realitatea scenelor veșnice se deschide simțurilor omului.

Dumnezeu va avea oameni care vor risca totul și orice pentru a salva suflete. Cei care nu vor înainta până când nu văd clar fiecare pas al căii dinaintea lor, nu vor fi de folos în acest timp pentru avansarea adevărului lui Dumnezeu. Trebuie să existe lucrători care vor înainta prin întuneric la fel ca și în lumină, care se vor menține cu curaj în descurajări și speranțe dezamăgite și totuși vor lucra cu credință, cu lacrimi și cu speranță răbdătoare, semănând de-a lungul tuturor apelor și crezând că Domnul va aduce spor. Dumnezeu cheamă

oameni cu curaj, cu speranță, cu credință și rezistență ca să lucreze exact la punctul esențial. — [The True Missionary](#), ianuarie, 1874.

Este nevoie de fiecare dolar — Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape și Dumnezeu cheamă oameni să intre în serviciu activ și să-și facă datoria pentru că El o dorește și pentru că lumea are nevoie de ajutorul lor. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, oamenii vor deveni prevăzători în cheltuirea mijloacelor și le vor folosi potrivit cu măreția și importanța lucrării ce trebuie făcută. . . . Domnul Dumnezeu cerului Cheamă oamenii să-și pună deoparte idolii, să-și îndepărteze orice dorință extravagantă, să nu-și îngăduie nimic din ceea ce este doar pentru etalare și paradă și să facă economie în cumpărarea hainelor și a mobilei. Nu cheltuiți nici un dolar din banii lui Dumnezeu pentru cumpărarea articolelor nefolositoare. Banii voștri înseamnă salvarea sufletelor. Atunci să nu fie cheltuiți pe nestemate, aur sau pietre prețioase. . . .

[267]

S-ar putea să dați mii de dolari pentru cauza Domnului și totuși se cere acel dolar în plus, acel leu în plus. Este nevoie de fiecare leu; fiecare ban poate fi folosit și investit astfel încât să vă aducă o comoară nepieritoare. Dragii mei prieteni care îl iubiți pe Dumnezeu și care ați vrea să-I serviți cu inima neîmpărțită, vă rog fierbinte să vă întrebați atunci când cheltuiți bani pentru cumpărarea bunurilor: „Îl slăvesc pe Dumnezeu sau, pur și simplu, satisfac o dorință omenească? Să investesc acești bani pe care îi țin în mână pentru plăcerea mea, pentru a face cadouri copiilor și prietenilor mei sau să fiu conlucrător cu Hristos, un model pentru toți cei care caută să-L slăvească pe Dumnezeu?” Regula ne este dată: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” — [Letter 90](#), 1895.

Capitolul 35 — Eliberarea izvoarelor binefacerii

Să fie împărțitorii de daruri ai lui Dumnezeu — Dumnezeu a dat proprietăți în mâinile oamenilor ca ei să poată învăța să fie miloși, să fie împărțitorii Lui de daruri pentru ușurarea suferinței creaturilor Sale căzute. — [The Signs of the Times, 20 iunie, 1892.](#)

Să mențină inimile duioase și pline de compasiune — Faptele de generozitate și ajutorare au fost destinate de Dumnezeu să mențină inimile copiilor oamenilor duioase și pline de compasiune și să încurajeze în ei interes și afecțiune unul pentru altul, imitându-L pe Maestru care, pentru noi, a devenit sărac, ca prin sărăcia Lui să putem deveni bogați. — [Testimonies for the Church 3:547.](#)

Izvoarele binefacerii să fie menținute curgând — Izvoarele mici ale binefacerii trebuie menținute mereu curgând în visterie. Providența lui Dumnezeu este cu mult înainte, înaintând mult mai repede decât dărnicia noastră. — [Manuscript 26, 1891.](#)

Un curent permanent de daruri — Banii pe care Dumnezeu i-a încredințat oamenilor trebuie folosiți pentru a binecuvânta omenirea, pentru ușurarea necesităților suferinzilor și nevoiașilor. Oamenii să nu creadă că au făcut un lucru minunat când au oferit anumitor instituții sau biserici sume mari de bani. În providența înțeleaptă a lui Dumnezeu, mereu le sunt prezentați înainte cei care au nevoie de ajutorul lor. Ei trebuie să-i aline pe suferinzi, să-i îmbrace pe cei goi și să-i ajute pe mulți care se află în împrejurări grele, de încercare și care se luptă cu toate puterile ca nu cumva ei sau familiile lor să devină cerșetori. — [The Review and Herald, 4 ianuarie, 1898.](#)

Cerem pentru alții — Atunci când ne rugăm: „Pâinea cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi,” cerem atât pentru alții cât și pentru noi și recunoaștem că ceea ce ne dă Dumnezeu nu este numai pentru noi. Dumnezeu ne dă pe încredere, ca să-i hrănim pe cei flămânzi. În bunătatea Lui El a luat măsuri pentru cei săraci. El spune: „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați. . . . Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. și va fi fericite de

tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească, dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.” — [Thoughts from the Mount of Blessing, 111, 112.](#)

Inscripția lui Dumnezeu se află pe fiecare dolar — Oricare ar fi totalul talanților noștri, unu, doi sau cinci, nici un bănuț de-al nostru nu trebuie cheltuit pentru lucruri lipsite de însemnătate, pentru mândrie sau egoism. Fiecare dolar acumulat de noi este stampilat cu chipul și inscripția lui Dumnezeu. Atâta timp cât în lumea lui Dumnezeu există flămânzi care trebuie hrăniți, goi care trebuie îmbrăcați, suflete care pier după pâinea și apa mântuirii, orice îngăduință inutilă și orice surplus pledează în favoarea celor săraci și goi. — [The Signs of the Times, 20 iunie, 1892.](#)

Izvoarele binefacerii sunt secate — Cu cât oamenii cheltuiesc mai mult pentru îmbrăcăminte, cu atât vor avea mai puțin pentru a-i hrăni pe cei flămânzi și a-i îmbrăca pe cei goi, iar izvoarele binefacerii, care ar trebui să curgă în permanență, sunt secate. Orice dolar economisit prin lepădare de sine în ceea ce privește folosirea ornamentelor nefolositoare, poate fi dat nevoiașilor sau poate fi depus în visteria Domnului pentru a susține Evanghelia, pentru a trimite misionari în țări străine sau pentru a înmulți publicațiile ce duc raze de lumină la sufletele care se află în întunericul rătăcirii. Fiecare dolar cheltuit în mod nefolositor îi răpește cheltuitorului o ocazie prețioasă de a face bine. — [Testimonies for the Church 4:645, 646.](#)

[270]

Domnul cheamă la lepădare de sine — Domnul îi cheamă pe tineri să se lipsească de ornamente și articole de îmbrăcăminte nefolositoare, chiar dacă acestea sunt foarte ieftine, și să așeze prețul lor în cutia de binefacere. El îi cheamă și pe maturi să se oprească atunci când examinează un ceas de aur, sau un lăntișor, sau vreun mobilier scump și să-și pună întrebarea: Ar fi corect să cheltuiesc o sumă atât de mare, când putem să ne descurcăm și fără acel obiect sau când altul mai ieftin ar servi scopului nostru la fel de bine? Prin lepădare de sine și prin luarea crucii lui Isus, care pentru voi a devenit sărac, puteți face mult ca să ușurați suferința săracilor din mijlocul nostru. Imitând, în felul acesta, exemplul Domnului și Maestrului vostru, veți primi aprobarea și binecuvântarea Sa. — [Ibid., 511.](#)

A fi ispravnicul Domnului nu este o chestiune ușoară — Ce-ar fi să vadă ei scris pe ornamentele scumpe din casele lor, pe tablouri și pe mobilă: „Adu în casa ta pe nenorocții fără adăpost”! În sala de

mese, unde masa este încărcată cu hrană din abundență, degetul lui Dumnezeu a scris: „Nu este ca să-ți împărți pâinea cu cel flămând și să aduci în casa ta pe nenorociții fără adăpost?”

[271] Toți, tineri și bătrâni, să ia în considerare faptul că nu este o chestiune ușoară să fi ispravnicul Domnului și să fii acuzat în cărțile cerului de folosirea mijloacelor în mod egoist. Cei lipsiți și asupriți sunt lăsați în nevoie în timp ce banii Domnului sunt cheltuiți în mod egoist pentru extravaganta și lux. O, dacă și-ar aminti toți că Dumnezeu nu este părtinitor! Este mare lucru să fi ispravnic, credincios și corect, înaintea unui Dumnezeu drept și nepărtinitor care nu va scuza în nici unul din ispravnicii Lui nici o nedreptate sau jaf față de El. — [Manuscript 11, 1892](#).

O reformă minunată — Când Harul lui Hristos își găsește expresie în cuvintele și faptele credincioșilor, lumina va străluci pentru cei care sunt în întuneric, deoarece, în timp ce buzele vorbesc spre lauda lui Dumnezeu, mâna va fi întinsă în binefacere, pentru ajutarea celor care pier. Citim că în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor, nici unul nu zicea că ceea ce posedă era a lui. Tot ce aveau era ținut pentru înaintarea minunatei reforme. și mii erau convertiți într-o zi. Când același spirit îi va dinamiza pe credincioși astăzi și vor da înapoi Domnului din ceea ce este al Său, cu aceeași dărnicie, va fi îndeplinită o lucrare întinsă și de mare răsunet. — [Manuscript 95, 1907](#).

Capitolul 36 — Fonduri specifice pentru lucrarea de binefacere [272]

Creștinii să acționeze ca trezorerii ai lui Dumnezeu — Săracii sunt moștenirea lui Dumnezeu. Hristos și-a dat viața pentru ei. El îi cheamă pe cei pe care i-a numit să acționeze ca ispravnici ai Săi, să dea cu larghețe din mijloacele încredințate lor pentru a-i ajuta pe săraci și a susține lucrarea Lui pe pământ. Domnul este bogat în resurse. El a stabilit oameni care să acționeze ca trezorerii ai Săi în lumea aceasta. Ei trebuie să folosească în serviciul Lui ceea ce le-a dat El. — [Manuscript 146, 1903](#).

Un dar de mulțumire pentru săraci — În fiecare biserică ar trebui să fie înființată o visterie pentru săraci. Apoi fiecare membru să prezinte un dar de mulțumire o dată pe săptămână, sau o dată pe lună, după cum este cel mai convenabil. Acest lucru va exprima recunoștința noastră pentru darul sănătății, al hranei și îmbrăcămintii comode. Potrivit cu felul în care Dumnezeu ne-a binecuvântat cu aceste bunuri, vom pune deoparte pentru săraci, suferinzi și nenorociți. Aș vrea să atrag atenția fraților noștri în mod special la acest subiect. Amintiți-vă de săraci. Lipsiți-vă de unele luxuri, da, chiar de unele bunuri confortabile și ajutați-i pe cei care nu-și pot obține suficientă hrană și îmbrăcăminte. Făcând pentru ei, faceți pentru Isus în persoana sfinților Săi. El Se identifică cu omenirea suferindă. Nu așteptați până când nevoile voastre închipuite sunt toate satisfăcute. Nu vă bizuiți pe simțămintele voastre ca să dați atunci când vă simțiți dispuși s-o faceți și să rețineți atunci când nu simțiți dispoziția. Dați în mod regulat, o anumită sumă pe săptămână, cât ați dori să vedeți scris în cărțile cerului în ziua lui Dumnezeu. — [Testimonies for the Church 5:150, 151](#).

O cutie a lepădării de sine, acasă — Fiecare să aibă acasă o cutie a lepădării de sine, iar atunci când vrea să cheltuiască, mult sau puțin, pentru satisfacerea de sine, să-și amintească de săracii și înfomețații din Africa și India și de cei de lângă ușa sa. Există săraci printre noi. Faceți economie și, în orice situație, prezentați [273]

cazul vostru înaintea lui Dumnezeu. Rugați-L să vă dea spiritul lui Hristos ca să puteți fi ucenicii Săi în orice sens al cuvântului și să puteți primi binecuvântările Sale. Pe măsură ce întoarceți spatele închinării la eu și încercați să alinați suferința omenirii, rugați-vă ca Dumnezeu să vă dea o lucrare misionară adevărată s-o faceți pentru suflete. Atunci cei care vin să se închine în casa lui Dumnezeu vor vedea un popor îmbrăcat în haine modeste, în armonie cu credința și Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste lucruri sunt cele care răpesc iubirea și încrederea poporului lui Dumnezeu în El, care distrug experiența religioasă și dezvoltă un egoism la care Dumnezeu nu poate privi. — [Manuscript 52, 1898](#).

A doua zecime — Pentru a promova adunarea poporului pentru servicii religioase, cât și pentru a prevedea pentru săraci, a fost cerută o a doua zecime din tot venitul. Cu privire la prima zecime, Domnul a declarat: „Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel.” Dar cu privire la cea de-a doua, a poruncit: „Și să mănânci înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege ca să-și așeze Numele acolo, zeciuiala din grâul tău, din mustul tău și din untdelemnul tău și întâii născuți din cireada și turma ta, ca să te înveți să te temi întotdeauna de Domnul, Dumnezeul tău.” Această zecime, sau echivalentul ei în bani, trebuiau s-o aducă pentru doi ani în locul unde era stabilit sanctuarul. După prezentarea unei jertfe de mulțumire lui Dumnezeu și a unei părți specificate pentru preot, dăruitorul trebuia să folosească restul pentru o masă religioasă la care să participe levitul, străinul, orfanul și văduva. . . .

[274]

Dar în fiecare al treilea an, această a doua zecime trebuia folosită acasă, pentru primirea levitului și săracului, după cum a spus Moise: „Ei să mănânce și să se sature, în cetățile tale.” Această zecime ar asigura un fond pentru caritate și ospitalitate. — [Patriarchs and Prophets, 530](#).

Consacrarea pentru Dumnezeu a unei zecimi din tot venitul, fie din livadă, de la câmp, din cireadă, din turmă sau din truda creierului — și mâinilor — consacrară a unei a doua zecimi pentru ușurarea săracului și pentru alte scopuri de binefacere — aveau tendința de a menține proaspăt înaintea poporului adevărul ca totul aparține lui Dumnezeu și că ei au ocazia să fie canale ale binecuvântărilor Lui. Era o practică adaptată să ucidă tot egoismul îngust și să cultive larghețe și noblețe de caracter. — [Education, 44](#).

Daruri pentru lucrarea de ajutorare — Trebuie făcute fapte de milă. Săracul și suferindul trebuie ajutați. Să fie puse deoparte daruri pentru acest scop. Această lucrare trebuie făcută în special în câmpurile noi unde standardul adevărului nu a fost încă niciodată înălțat. — [Special Testimonies, Seria A 9:68](#).

Misionarii medicali pot găsi un câmp în care să ușureze necazul celor care cad sub suferințe fizice. Ei ar trebui să aibă mijloace cu care să-i poată îmbrăca pe cei goi și să-i hrănească pe cei flămânzi. Lucrarea de ajutorare creștină va face mai mult decât predicarea. — [The Review and Herald, 24 decembrie, 1895](#).

Va fi necesar să se creeze un fond ca lucrătorii să poată avea mijloace cu care să-i ajute pe cei care se află în sărăcie și suferință și această slujire practică le va deschide inimile ca să răspundă la adevăr. — [Ibid., 28 ianuarie, 1896](#). [275]

Oameni sunt numiți să proclame adevărul în locuri noi. Aceștia trebuie să aibă fonduri pentru întreținerea lor. De asemenea să aibă un fond din care să ia pentru ajutarea săracilor și nevoiașilor pe care-i întâlnesc în lucrarea lor. Generozitatea pe care ei o arată față de săraci dă influență eforturilor lor de a proclama adevărul. Bunăvoința lor de a-i ajuta pe cei care sunt în nevoie câștigă recunoștința celor pe care îi ajută și aprobarea cerului. — [Letter 32, 1903](#).

Contribuții speciale — În capitolul al șaselea din Faptele Apostolilor ni se arată că, atunci când erau aleși oameni pentru funcții în biserică, chestiunea era adusă înaintea Domnului și erau oferite rugăciuni stăruitoare pentru călăuzire. Văduvele și orfanii trebuiau întreținuți cu contribuții de la biserică. Nu biserica avea să le ușureze nevoile, ci donații speciale. Zecimea trebuia consacrată Domnului și era folosită întotdeauna pentru întreținerea lucrării. Trebuie aleși oameni care să supravegheze lucrarea de îngrijire a săracilor, de distribuire corespunzătoare a mijloacelor la îndemână, astfel încât nici unul dintre credincioși să nu sufere lipsa celor necesare traiului. — [Letter 9, 1899](#).

Nimeni nu va suferi, dacă se urmează planurile lui Dumnezeu — În afară de recunoașterea cerințelor lui Dumnezeu, nimic nu distinge mai mult legea dată de Moise decât spiritul generos, gingaș și ospitalier față de săraci. Deși Dumnezeu a promis să-I binecuvânteze mult poporul, nu era planul Lui ca sărăcia să nu fie deloc cunoscută printre ei. El a declarat că săracul nu va înceta nici- [276]

odată să existe în țară. Întotdeauna se vor afla în mijlocul poporului Său cei care vor chema la acțiune compasiunea, gingășia și dărnicia acestuia. Atunci, ca și acum, persoane treceau prin nenorocire, boală și pierderea proprietății, totuși, atâta timp cât urmau instrucțiunile date de Dumnezeu, nu existau cerșetori printre ei, nici vreunul care suferea din lipsă de hrană. — [Patriarch and Prophets, 530, 531](#).

Capitolul 37 — Bogăția neamurilor

[277]

Să nu se ia din mijloacele pentru cauză — Zecimea este pusă deoparte pentru utilizare specială. Nu trebuie să fie privită ca un fond pentru săraci. Ea trebuie dedicată în mod deosebit pentru întreținerea celor care duc lumii solia lui Dumnezeu și nu ar trebui să fie deviată de la acest scop. — [The Review and Herald, 1 decembrie, 1896.](#)

Nu ar trebui să trecem cu vederea cauza lui Dumnezeu ca săracii să primească prima noastră atenție. Odată, Hristos le-a dat ucenicilor Lui o lecție cu privire la acest lucru. Atunci când Maria a turnat mirul pe capul lui Isus, avarul Iuda a prezentat un pretext în favoarea săracilor, murmurând cu privire la ceea ce el considera o risipă de bani. Dar Isus a apărut fapta spunând: „De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine.” „Oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei.” Aceasta ne învață că Hristos trebuie să fie onorat prin consacrarea a ceea ce avem mai bun. Dacă toată atenția ne-ar fi îndreptată spre ușurarea nevoilor celor săraci, cauza lui Dumnezeu ar fi neglijată. Nici una din ele nu ar avea de suferit dacă ispravnicii Lui și-ar face datoria, dar cauza lui Hristos trebuie pusă pe primul plan. — [Testimonies for the Church 4:550, 551.](#)

Cerința lui Dumnezeu trebuie pusă înaintea oricărei alte cerințe și îndeplinită prima. Apoi să fie îngrijiți săracii și nevoiașii. — [Youth's Instructor, 26 august, 1897.](#)

A primi surse dinafară — Dumnezeu va deschide calea pentru noi de la surse dinafară poporului nostru. Nu pot să văd cum poate cineva să facă excepție de la primirea de daruri de la cei care nu sunt de credința noastră. Ar putea face acest lucru numai dacă au vederi extreme și crează subiecte de discuție, ceea ce nu sunt autorizați să facă. — [Special Testimonies, Seria A 3:43.](#)

[278]

Dumnezeu îi impresionează pe credincioși să dea — Mă întrebați cu respect dacă este potrivit să primim daruri de la neamuri și de la păgâni. Întrebarea nu este ciudată, dar aș vrea să vă întreb eu:

Cine este proprietarul lumii noastre? Cine sunt adevărații proprietari ai caselor și pământurilor? Nu este Dumnezeu? El are o bogăție în lumea noastră pe care a plasat-o în mâinile oamenilor, prin care să le poată asigura hrană celor flămânzi, îmbrăcăminte celor goi și locuințe celor fără adăpost. Domnul va impresiona oameni lumști, chiar idolatri, să dea din belșugul lor pentru susținerea lucrării, dacă ne vom apropia de ei cu înțelepciune și le vom da ocazia să facă acele lucruri pe care au privilegiul să le facă. Ceea ce vor oferi ar trebui să fie privilegiul nostru să primim.

Ar trebui să cunoaștem oameni din poziții sociale înalte și, fiind înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii, să putem obține avantaje de la ei, deoarece Dumnezeu ar vrea să impresioneze inimile lor ca să facă multe lucruri în favoarea poporului Său. Dacă persoane potrivite ar prezenta în fața celor care au mijloace și influență nevoile lucrării lui Dumnezeu, într-o lumină adecvată, aceștia ar putea să facă mult pentru avansarea cauzei lui Dumnezeu în lumea noastră. Noi am îndepărtat privilegiile și avantajele de care am fi putut beneficia, deoarece am ales să stăm independenți de lume. Dar în timp ce profităm de orice ocazie pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, nu trebuie să sacrificăm nici un principiu al adevărului. — [Ibid., 29, 30.](#)

Solicitarea ajutorului de la oameni mari și buni — Există o lume de avertizat, iar noi am fost foarte delicați cu privire la solicitarea ajutorului pentru lucrarea noastră de la oameni bogați, fie membri ai bisericii, fie din lume. Noi am dori ca toți cei care mărturisesc a fi creștini să stea cu noi. Am dori ca sufletele lor să fie atrase să ne ajute cu generozitate ca să clădim împărăția lui Dumnezeu în această lume. Noi ar trebui să-i solicităm pe oamenii mari și buni să ne ajute în efortul lucrării noastre creștine. Ei ar trebui invitați să ne susțină eforturile de a căuta și mântui pe cei pierduți. — [The Origin and Development of the Thanksgiving Plan, 5.](#)

Asemenea daruri să nu fie refuzate — Când vom arăta lumii, îngerilor și oamenilor că prosperitatea cauzei lui Dumnezeu este primul nostru considerent, Dumnezeu ne va binecuvânta. Uneori El lucrează prin necredincioși și primim ușurare neașteptată. Domnul pune în inimile oamenilor dorința de a ajuta. Mijloacele care sosesc în felul acesta nu trebuie refuzate. Când sosesc de la necredincioși trebuie folosite de agentul omenesc pentru a-L onora pe Dumnezeu.

Fiecare dăruitor spiritual și cu inima neîmpărțită va folosi în mod corect fiecare talant încredințat de Dumnezeu.

Domnul nu trebuie să depindă de mijloacele noastre. El nu va fi limitat de agentul omenesc. Calea Lui este cea mai bună și orice ajutor ce poate veni pentru avansarea cauzei și lucrării Sale în oricare din instituțiile noastre trebuie primit ca venind de la El. Să nu fie refuzate darurile din partea necredincioșilor. Banii sunt ai Domnului și trebuie primiți cu recunoștință. Lăsați ca Dumnezeu să lucreze și să trimită ajutor prin cine vrea. . . . Credem că timpul se încheie. Veșnicia este aproape. Rezerva noastră de mijloace este limitată, iar lucrarea ce trebuie făcută este mare. Acum este timpul să manifestăm credință. Destoinicia noastră vine de la Dumnezeu. — [Manuscript 47, 1899](#).

[280]

Cei bogați vor asigura facilități — Cei care lucrează pentru interesele cauzei Lui Dumnezeu să prezinte nevoile lucrării din ___ înaintea oamenilor bogați ai lumii. Faceți acest lucru cu chibzuință. Spuneți-le ce încercați să faceți. Solicitați donații de la ei. Ceea ce au ei sunt mijloacele lui Dumnezeu ce ar trebui să fie folosite pentru iluminarea lumii.

Comori mari de aur și argint sunt înmagazinate pe pământ. Bogățiile oamenilor s-au acumulat. Mergeți la acești oameni cu o inimă plină de iubire pentru Hristos și pentru omenirea suferindă și rugați-i să vă ajute în lucrarea pe care o faceți pentru Maestru. Când vor vedea că dați pe față simțământul mărinimiei lui Dumnezeu, o coardă din inima lor va fi atinsă. Ei vor realiza că pot fi mâna de ajutor a lui Hristos făcând lucrare misionară medicală. Vor fi conduși să coopereze cu Dumnezeu, să asigure facilitățile necesare pentru a începe lucrarea ce trebuie făcută. — [Manuscript 40, 1901](#).

Impresionați de Duhul ca să dea — Clasele de sus au fost neglijate în mod ciudat. Pe drumurile mai înalte ale vieții vor fi găsiți mulți care vor răspunde la adevăr, deoarece acesta este consecvent și poartă amprenta caracterului înalt al Evangheliei. Nu puțini din oamenii capabili, câștigați astfel de partea cauzei, vor intra cu energie în lucrarea Domnului. Dumnezeu apelează la oamenii din poziții de încredere, la cei cărora le-a încredințat darurile Sale, să-și folosească în slujba Lui talanții capacităților intelectuale și ai mijloacelor financiare. Lucrătorii noștri ar trebui să le prezinte în mod clar acestor oameni planul nostru de lucru, spunându-le ce avem nevoie pentru

[281]

a-i ajuta pe săraci și nevoiași și pentru a consolida această lucrare pe o bază solidă. Unii dintre aceștia vor fi impresionați de Duhul Sfânt să investească mijloacele Domnului într-un mod care va duce la înaintarea cauzei Sale. Ei vor îndeplini scopul Său ajutând la crearea centrelor de influență în orașele mari. — [Testimonies for the Church 7:112](#).

Vor fi dați bani — Experiența zilelor apostolice va veni la noi dacă oamenii vor fi provocați de Duhul Sfânt. Domnul își va retrage binecuvântarea de acolo unde sunt îngăduite interese egoiste, dar își va pune poporul în posesia bunurilor pretutindeni în lume dacă acesta își va folosi capacitățile fără egoism, pentru înălțarea omenirii. Lucrarea Lui trebuie să fie un semn al dărnicii Sale, un semn ce va câștiga încrederea lumii și va aduce resurse pentru înaintarea Evangheliei. — [Special Testimonies, Seria B 1:20](#).

Sunt banii lui Dumnezeu — De ce nu cereți ajutor de la neamuri? Mi s-a adus la cunoștință că în lume există bărbați și femei cu inimi pline de compasiune, care vor fi mișcați de milă când le vor fi prezentate nevoile omenirii suferinde. . . .

Chestiunea mi-a fost prezentată în această lumină. Lucrarea noastră trebuie să fie agresivă. Banii sunt ai Domnului și, dacă cei bogati sunt abordați în mod corect, Domnul le va atinge inimile și-i va impresiona să dea din mijloacele lor. Banii lui Dumnezeu se află în mâinile acestor oameni și unii dintre ei vor lua seama la cererea de ajutor.

[282] Discutați despre aceasta și faceți tot ce vă stă în putere pentru a asigura mijloace financiare. Să nu credem că nu este potrivit să cerem bani de la oameni din lume, deoarece chiar acesta este lucrul ce trebuie făcut. Acest plan mi-a fost prezentat ca o cale de a veni în legătură cu oamenii bogati ai lumii. În felul acesta, mulți vor deveni interesați și s-ar putea să asculte și să creadă adevărul pentru acest timp. — [Stewardship Series, no. 1, 15, 16](#).

Cum să se apeleze — Mulțimile prospere din lume care nu s-au coborât niciodată la formele obișnuite ale viciului sunt aduse totuși la ruină de iubirea de avere. . . .

Acești oameni au nevoie de Evanghelie. Ei au nevoie să-și întoarcă ochii de la zădărnicia lucrurilor materiale pentru a privi valoarea bogățiilor veșnice. Au nevoie să învețe bucuria de a da, binecuvântarea de a fi conlucrător cu Dumnezeu.

Accesul la persoanele din această categorie este foarte dificil, dar Hristos va deschide căi pe care să se poată ajunge la ele. Lucrătorii cei mai înțelepți, cei mai plini de încredere și de speranță să caute aceste suflete. Cu înțelepciune și tact născute din dragoste divină, cu finețe și curtoazie care rezultă numai din prezența lui Hristos în suflet, ei să lucreze pentru cei care, orbiți de sclipirea bogățiilor pământești, nu văd slava comorii cerești. Lucrătorii să studieze Biblia cu ei, prezentând clar inimilor lor adevărul sacru. Citiți-le cuvintele lui Dumnezeu: „și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.” „Așa vorbește Domnul: Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu, zice Domnul.” „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.” „și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos.” [1 Corinteni 1:30](#); [Ieremia 9:23, 24](#); [Efeseni 1:7](#); [Filipeni 4:19](#).

[283]

Un asemenea apel făcut cu spiritul lui Hristos nu va fi privit ca impertinent. El va impresiona mințile multora din clasele înalte.

Prin eforturi depuse cu înțelepciune și iubire, mulți bogați pot fi treziți la un simț al răspunderii lor față de Dumnezeu. Când li se arată clar că Domnul așteaptă ca ei, ca reprezentanți ai Lui, să ușureze omenirea suferindă, mulți vor răspunde și vor da din mijloacele și simpatia lor pentru binele săracilor. Când mintea le este distrasă, în felul acesta, de la interesele lor egoiste, mulți vor fi conduși să se predea lui Hristos. Cu talantii lor de influență și mijloace financiare, se vor uni cu bucurie în lucrarea de binefacere cu misionarul umil care a fost agentul lui Dumnezeu în convertirea lor. Prin folosirea corectă a comorii lor pământești, ei își vor strânge „o comoară necesată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia.” Ei își vor asigura comoara pe care o oferă înțelepciunea, „avuțiile trainice și neprihănirea.” — [Testimonies for the Church 6:256-258](#).

Capitolul 38 — Vânzări de alimente

Vânzările de alimente organizate de biserică nu sunt condamnate — Când s-a ținut expoziția de stat la Battle Creek, ai noștri au dus cu ei trei sau patru sobe de gătit și au demonstrat ce mâncare bună se poate prepara fără folosirea cărnii. Ni s-a spus că noi am avut cea mai bună masă de la expoziție. Oricând au loc întruniri mari, este privilegiul vostru să planificați felul în care puteți asigura hrană sănătoasă pentru cei care participă, iar eforturile să vă fie educaționale. — [Manuscript 27, 1906](#).

Sanatoriul a fost invitat și a așezat o masă mare în centrul acestui pavilion, încărcată din belșug cu fructe, cereale și zarzavaturi delicioase. Această masă a constituit atracția principală și a avut mai multă clientelă decât oricare alta. Deși era mai lungă de zece metri, a devenit atât de aglomerată, încât a fost nevoie să se mai așeze o masă de vreo șase-șapte metri care, de asemenea, s-a aglomerat. — [Mărturii pentru comunitate 4:275](#).

Planificarea pentru un banchet — Ieri am discutat timp de două ore cu A și soția lui care lucrează aici, la sanatoriu. Cred că întrederea a fost folositoare. Ei au vorbit despre un plan pe care îl au în minte, acela de a avea un banchet la sanatoriu, la care să fie invitați locuitori proeminenți din St. Helena — avocați, bancheri, pastori. În felul acesta ei speră să facă ceva pentru îndepărtarea impresiei pe care, aparent, unii din St. Helena o au și anume, impresia că această instituție este un loc unde sunt îngrijiți numai debili mintali și neputincioși. Fratele B, directorul restaurantului vegetarian din San Francisco, va veni pentru a conduce pregătirile pentru banchet.

Nu am avut nici o obiecție cu privire la acest plan. Când lumina reformei sanitare ne-a fost descoperită la început, obișnuiam să luăm sobele de gătit în zilele de sărbătoare, acolo unde se adunau oamenii, și coceam pâine nedospită și gem. Cred că rezultatul eforturilor noastre a fost bun deși bineînțeles că nu aveam cunoștințele preparării sănătoase a alimentelor pe care le avem acum. La vremea aceea abia începeam să învățăm cum să trăim fără a folosi alimente cu carne.

Uneori dădeam câte o masă și aveam mare grijă ca tot ce preparam să fie gustos și frumos servit. Când fructele erau în sezon, aduceam afine, zmeură și căpșuni proaspete. Făceam din această masă o parabolă ce le arăta tuturor celor prezenți că dieta noastră, deși era în armonie cu principiile reformei sanitare, era departe de a fi săracă.

Uneori, când se dădea o asemenea masă, se ținea și un discurs [286] despre temperanță și în felul acesta oamenii luau cunoștință de principiile noastre de viață. Din câte știm, toți erau încântați și iluminați. Întotdeauna aveam ceva de spus despre necesitatea de a asigura alimente sănătoase, preparate simplu, totuși gustoase și apetisante încât cei care le mănâncă să fie satisfăcuți. Lumea este plină de ispita indulgenței apetitului, iar cuvintele de avertizare, stăruitoare și la subiect, au făcut schimbări minunate în familii și persoane individuale. — [Letter 166, 1903](#).

Pericolul de a face câștigul financiar obiectivul principal în vânzarea de alimente — Mi-a fost dată lumină cu privire la faptul că va fi ocazia să se facă în orașe o lucrare similară cu cea pe care am făcut-o la Battle Creek, în locul unde s-a ținut expoziția. În armonie cu această lumină, au fost înființate restaurante dietetice. Există însă pericolul ca lucrătorii noștri să devină atât de îmbibați de spiritul comercial, încât să nu reușească să împartă lumina de care au nevoie oamenii. Restaurantele noastre ne aduc în contact cu multă lume, dar dacă lăsăm mintea să ne fie absorbită de gândul beneficiului financiar, nu vom putea îndeplini scopul lui Dumnezeu. El ar dori să profităm de fiecare ocazie de a prezenta adevărul pentru salvarea bărbaților și femeilor de la moarte veșnică. — [Manuscript 27, 1906](#).

Hristos a venit în legătură cu oamenii la mesele și ospetele lor — Hristos este Maestrul nostru. Prin instrucțiuni hotărâte, El și-a pregătit urmașii pentru lucrarea lor, înainte de a pleca de la ei. Oricând avea ocazia să vorbească, Hristos folosea talentul vorbirii, în cercul familiei, între prieteni și cunoștințe, într-un mod desăvârșit. Nici un cuvânt murdar nu i-a scăpat de pe buze. Niciodată nu a făcut [287] vreo acțiune greșită, căci El era Fiul lui Dumnezeu. Deși avea formă omenească, nu avea nici o urmă de păcat.

După începerea lucrării Sale, când era invitat la masă sau la un ospăț de către un fariseu sau un vameș, accepta invitația. Conducătorii religioși Îl acuzau că mânca cu vameșii și aruncau asupra Lui

insinuarea că era ca ei. Dar în asemenea ocazii, Hristos conducea discuția la masă și dădea multe lecții prețioase. Cei prezenți îl ascultau, căci nu El le-a vindecat bolnavii, i-a mângâiat pe cei întristați ai lor, le-a luat copiii în brațe și i-a binecuvântat? Vameșii și păcătoșii erau atrași către El, iar când își deschidea gura să vorbească, atenția lor era fixată asupra Lui.

Hristos și-a învățat ucenicii cum să se poarte în compania celor care nu erau religioși și a celor care erau. I-a învățat prin exemplu că, atunci când participă la vreo adunare publică, ei nu trebuie să dorească să spună ceva. Conversația Lui, însă, era cu totul diferită de ceea ce auzeau oamenii la ospete în trecut. Fiecare cuvânt pe care-l rostea era o mireasmă de viață spre viață pentru ascultătorii Săi, iar aceștia ascultau cu toată atenția ca și când ar fi fost doritori să asculte cu un scop.

Respectul arătat lui Hristos la ospetele la care participa contrasta vădit cu felul în care erau tratați cărturarii și fariseii și aceasta îi neliniștea. Hristos prezenta lecții adaptate la nevoile ascultătorilor Săi. În timp ce se afla la un ospăț a spus parabola unei cine mari și a arătat felul în care a fost tratată invitația împăratului. . . .

[288] Marele învățător vorbea ca unul care avea autoritate. El și-a învățat ucenicii cu privire la datoriile și regulile adevăratei vieți sociale care sunt aceleași ca și legile împărăției lui Dumnezeu. Hristos vorbea cu claritate și simplitate, iar semnalul pe care-l dădea nu era nesigur. Cuvintele Sale erau ca niște mere de aur în coșulețe de argint. — [Manuscript 19, 1899](#).

Ocazii la adunări mari — Am fost instruită cu privire la faptul că în orașele noastre vor fi adunări mari, cu cât ne apropiem de sfârșit, ca aceea care a avut loc recent în St. Louis și că trebuie făcute pregătiri pentru a prezenta adevărul la aceste adunări. Când Hristos a fost pe acest pământ, a profitat de aceste ocazii. Oriunde era adunat un număr mare de oameni, indiferent cu ce scop, vocea Lui era auzită, clară și distinctă, dând solia Sa. Ca rezultat, după răstignirea și înălțarea Lui, mii de suflete erau convertite într-o zi. Sămânța semănată de Hristos se împlânta adânc în inimile oamenilor, iar când ucenicii au primit darul Duhului Sfânt, secerișul a fost adunat....

La orice adunare mare ar trebui să fie prezenți și unii din pastorii noștri. Ei ar trebui să lucreze cu înțelepciune ca să obțină posibi-

litate de a vorbi și a fi ascultați și să prezinte lumina adevărului înaintea cât mai multora posibil....

Ar trebui să folosim orice ocazie ca cea prezentată de adunarea de la St. Louis. La toate adunările similare ar trebui să fie oameni pe care Dumnezeu îi poate folosi. Broșuri ce conțin lumina adevărului prezent să fie răspândite printre oameni ca frunzele toamna. Pentru mulți care participă la aceste adunări, broșurile acestea vor fi ca frunze din pomul vieții care sunt pentru vindecarea neamurilor — [Scrisoarea 296, 1904](#).

[289]

Capitolul 39 — Metode interzise de strângere a fondurilor

Pofta și iubirea de plăcere — Un apel greșit pentru strângerea fondurilor — Vedem că bisericile din zilele noastre încurajează petrecerea, lăcomia și risipa prin organizarea de cine, târguri, dansuri și festivaluri cu scopul de a aduna bani în visteria bisericii. Iată o metodă inventată de mințile firești pentru a asigura mijloace financiare fără sacrificiu.

Un asemenea exemplu face impresie asupra minții tineretului. Tinerii văd că loteriile, târgurile și jocurile sunt aprobate de biserică și cred că există ceva fascinant în această metodă de obținere a banilor. . . .

Să nu avem nimic de a face cu aceste stricăciuni, risipe și festivaluri ale bisericilor, care au o influență demoralizatoare asupra tinerilor și bătrânilor. Nu avem nici un drept să aruncăm asupra acestor metode mantaua sfințeniei pentru că mijloacele bănești vor fi folosite pentru scopurile bisericii. Asemenea daruri sunt șchioape și bolnave și poartă blestemul lui Dumnezeu. Ele sunt prețul sufleteilor. S-ar putea ca amvonul să apere festivalurile, dansurile, loteriile, expozițiile și ospetele luxoase ca să obțină mijloace pentru scopurile bisericii, dar să nu participăm la nici unul din aceste lucruri, deoarece, dacă o facem, dezaprobarea lui Dumnezeu va fi asupra noastră. Noi nu ne propunem să apelăm la poftă sau să recurgem la distracții firești ca un îndemn pentru cei care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos ca să dea din mijloacele pe care Dumnezeu li le-a încredințat. Dacă ei nu dau de bună voie, din dragoste pentru Hristos, darul nu va fi în nici un caz acceptabil înaintea lui Dumnezeu. — [The Review and Herald, 21 noiembrie, 1878.](#)

[290]

Biserica este profanată — Când se strâng fonduri pentru scopuri religioase, la ce mijloace recurg multe biserici? La bazaruri, cine, târguri extravagante, chiar loterii și alte asemenea metode. Adeseori, locul pus deoparte pentru închinarea la Dumnezeu este profanat prin mâncare și băutură, vânzare, cumpărare și petrecere.

Respectul pentru casa lui Dumnezeu și reverența pentru închinarea la El sunt diminuate în mintea tineretului. Barierele stăpânirii de sine sunt slăbite. Se apelează la egoism, poftă, dragoste de etalare și acestea sunt întărite pe măsură ce sunt îngăduite. — [Testimonies for the Church 9:91](#).

Cum sunt impresionați necredincioșii? — Ce impresie se face asupra minții necredincioșilor? Standardul sfânt al Cuvântului lui Dumnezeu este coborât în țărână. Dispreț este aruncat asupra lui Dumnezeu și asupra numelui de creștin. Cele mai stricate principii sunt întărite prin această metodă nebiblică de a aduna fonduri. Aceasta este ceea ce dorește Satana. Oamenii repetă păcatul lui Nadab și Abihu. Ei folosesc foc obișnuit în locul focului sacru în slujba lui Dumnezeu. Domnul nu acceptă asemenea jertfe.

Toate aceste metode de a aduce bani în visteria Sa sunt o urâciune pentru El. Ceea ce stimulează asemenea planuri este o consacrare falsă. O, cât de orbiți și zăpăciți sunt mulți din cei care pretind a fi creștini! Membrii bisericii fac la fel ca locuitorii pământului din zilele lui Noe când întocmirile gândurilor lor erau îndreptate numai spre rău. Toți cei care se tem de Dumnezeu vor detesta asemenea practici ca fiind o reprezentare greșită a religiei lui Isus Hristos. — [The Review and Herald, 8 decembrie, 1896](#).

Dăruirea din motive egoiste — În adunările pretins creștine, Satana aruncă un veșmânt religios asupra plăcerilor înșelătoare și a petrecerilor nesfinte pentru a le da o aparență de sfințenie și conștiințele multora sunt liniștite deoarece fondurile sunt strânse pentru acoperirea cheltuielilor bisericii. Oamenii refuză să dea din dragoste pentru Dumnezeu, dar pentru iubirea de plăcere, pentru îngăduirea apetitului și pentru considerente egoiste se vor despărți de banii lor.

Trebuie să se recurgă la o asemenea cale pentru susținerea bisericii din cauză că nu există putere în lecțiile lui Hristos cu privire la dărnicie, nu există putere în exemplul Lui și în harul lui Dumnezeu asupra inimii ca să-i conducă pe oameni să-L slăvească prin avutul lor? Mare este vătămarea adusă sănătății fizice, intelectuale și morale în aceste scene de distracție și lăcomie. Ziua socotelilor finale va arăta suflete pierdute prin influența acestor scene de chef și nebunie.

Este deplorabil faptul că motivele sfinte și veșnice nu au acea putere de a deschide inimile preinșilor urmași ai lui Hristos ca să dea daruri de bună voie pentru susținerea Evangheliei, ca puterea pe care o au mituirile ispititoare ale ospetelor și petrecerilor generale. Este o realitate tristă faptul că aceste îndemnuri vor prevala când lucrurile sacre și veșnice nu vor avea putere să influențeze inima pentru a se angaja în lucrări de dărnicie.

[292] Planul lui Moise de a strânge mijloace în pustie a fost plin de succes. Nu a fost necesară constrângerea. Moise nu a făcut o masă mare. Nu i-a invitat pe oameni la scene de veselie, dans și distracții. Nici nu a instituit loterii sau altceva de felul acesta profan pentru a obține mijloacele ca să înalțe tabernacolul lui Dumnezeu în pustiu. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să-i invite pe copiii lui Israel să aducă daruri. Moise trebuia să accepte darurile de la orice om care dădea din inimă, de bună voie. Aceste daruri de bună voie au venit din abundență, încât Moise a declarat că este destul. Ei trebuiau să înceteze a mai da, deoarece au adus din belșug, mai mult decât puteau folosi.

Ispitele lui Satana au succes la cei care pretind a fi creștini în ceea ce privește îngăduirea plăcerii și apetitului. Îmbrăcat ca un înger de lumină, el va cita Scriptura pentru a justifica ispitele pe care le pune înaintea oamenilor ca să se lase în voia apetitului și a plăcerilor lumești ce se potrivesc inimii firești. Pretinșii urmași ai lui Hristos au puterea morală slabă și sunt fascinați de mita pe care le-o prezintă Satana, iar el câștigă biruința.

Cum privește Dumnezeu la bisericile care sunt susținute prin asemenea mijloace? Hristos nu poate accepta aceste daruri, deoarece nu sunt date din dragoste și devotament față de El, ci din idolatria eului. Ceea ce mulți nu ar face din dragoste față de Hristos, ar face pentru iubirea de luxuri delicate ce satisfac apetitul și pentru iubirea de distracții lumești ce plac inimii firești. — [Ibid., 13 octombrie, 1874.](#)

Motivul dăruirii este înregistrat — Mi-a fost arătat că îngerul raportor înregistrează cu credincioșie fiecare dar dedicat lui Dumnezeu și pus în visterie precum și rezultatul final al mijloacelor dăruite în felul acesta. Ochiul lui Dumnezeu ia cunoștință de fiecare bănuț dedicat cauzei Lui și de bunăvoința sau neplăcerea dăruitorului. De asemenea, este înregistrat motivul dăruirii. Cei jertfitori de sine

și consacrați, care dau înapoi lui Dumnezeu ceea ce este al Său, după cum cere El de la ei, vor fi răsplătiți potrivit cu faptele lor. — [Testimonies for the Church 2:518, 519](#).

Pentru un studiu mai aprofundat — [Counsels on Stewardship, 186, 187](#). [Christian Service, 171-177](#).

Secțiunea 11 — Rodul lucrării de binefacere

[293]

Gând prețios

[294]

Oamenii îi privesc și îi cântăresc pe cei care pretind a crede adevărurile speciale pentru acest timp. Ei privesc să vadă dacă aceștia Îl reprezintă pe Hristos prin viața și comportamentul lor. Angajându-se cu umilință și seriozitate în lucrarea de a face bine altora, poporul Lui Dumnezeu va exercita o influență grăitoare în fiecare sat și oraș în care a pătruns adevărul. Dacă toți cei care cunosc adevărul ar face această lucrare, cum se prezintă ocazia, îndeplinind zi de zi mici fapte de iubire în preajma lor, Hristos va fi prezentat în mod vădit vecinilor lor. Evanghelia va fi dezvăluită ca o putere vie, nu ca niște basme meșteșugit alcătuite sau speculații neîntemeiate. Va fi descoperită ca o realitate, nu ca rezultatul imaginației sau entuziasmului. Acest lucru va avea o consecință mai mare decât predici, mărturisiri de credință sau crezuri. — [Testimonies for the Church 6:264](#).

[295]

Capitolul 40 — Influența lucrării în vecinătate

„În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestea, nu numai că acopere nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu. Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta, îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturișiți că o aveți față de Evanghelia lui Hristos și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți; și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi.” 2 Corinteni 9:11-14.

Să vadă lumea — Să vadă lumea că nu suntem limitați în mod egoist la propriile noastre interese superioare și bucurii religioase, ci că suntem generoși și dorim ca și alții să ia parte la binecuvântările și privilegiile noastre, prin sfințirea adevărului. Oamenii să vadă că religia pe care o mărturisim nu închide și nu îngheață căile spre suflet făcându-ne neînțelegători și exigenți. Toți cei care mărturisesc că L-au găsit pe Hristos să slujească, așa cum a făcut-o El, pentru binele omului, nutrind un spirit de generozitate înțeleaptă. Vom vedea atunci multe suflete urmând lumina ce strălucește din învățătura și exemplul nostru. — [Testimonies for the Church 4:59](#).

Ajutorul creștin este mai eficace decât predicarea — Faptele bune ale copiilor lui Dumnezeu sunt pentru necredincios cea mai eficace predicare. — [Spiritual Gifts 2:235](#).

[296]

Ei să ofere ajutor creștin, hrănindu-i pe cei flămânzi și îmbrăcându-i pe cei goi. Aceasta va avea o influență spre bine mult mai puternică decât prezentarea predicilor. — [Testimonies for the Church 7:227, 228](#).

Ideile noastre despre dărnicia creștină trebuie aplicate, dacă dorim să fie lărgite. Lucrarea practică va îndeplini mult mai mult decât predicile. — [Ibid., 6:302](#).

Influența vieții de slujire creștină — Viața creștinului va mărturisi că el este condus de alte legi decât cele pe care le ascultă lumea — legi de un ordin mai înalt decât cele care îi stăpânesc pe iubitorii de lume. Voia lui Dumnezeu, Creatorul nostru, este de a fi manifestat în noi, nu numai în numele pe care îl purtăm, dar și în viața noastră de lepădare de noi înșine. Noi trebuie să dăm dovadă că suntem influențați și controlați de principii neegoiste. Toate scopurile și căutările noastre ar trebui să contrasteze distinct față de egoismul lumii.

Unitatea cu Hristos îi face pe oameni în stare să exercite o influență cu mult superioară influenței celor cu renume din lumea aceasta. În timp ce ei caută să imite exemplul lui Hristos, prin harul Său, au putere să facă bine bisericii și celor din jur. Influența lor este simțită exact în proporție cu claritatea liniei de demarcație ce îi separă de lume în ceea ce privește spiritul și principiul.

După cum unirea este tărie, Izvorul puterii, al bunătății, milei și iubirii ia ființe omenești mărginite ca să fie partenere cu El, cu scopul de a le împărtăși puterea Lui divină pentru a-și răspândi influența departe și aproape. Când cineva este aliat cu Hristos, un părtaș al naturii divine, interesul său este identificat cu cel al omenirii suferinde. Când privim cum trebuie la crucea Calvarului, fiecare nerv al inimii și creierului va vibra în simpatie pentru mizeria umană din toate părțile lumii noastre. Cei care sunt creați din nou în Hristos vor realiza ticăloșia păcatului și compasiunea divină a lui Hristos în jertfa Lui infinită pentru omul căzut. Comuniunea cu Hristos le dăruiește sensibilitate inimii. În privirile și în tonul vocii lor va fi simpatie. Seriozitatea atenției, iubirii și energiei din eforturile lor îi va face puternici, prin Dumnezeu, în câștigarea de suflete pentru Hristos. — [The Medical Missionary, June, 1891.](#)

[297]

Influența sfântă a faptelor bune — Dacă lumea ar avea înaintea exemplul pe care Dumnezeu îl cere de la cei care cred în El, ea ar face lucrările lui Hristos. Dacă Isus ar fi expus răstignit între noi, dacă am vedea crucea Calvarului în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, am fi una cu Hristos, după cum El era una cu Tatăl. Credința noastră ar fi cu totul diferită de cea pe care o arătăm acum. Ar fi o credință care lucrează din dragoste față de Dumnezeu și față de semenii și care curăță sufletul. Dacă această credință ar fi arătată de poporul lui Dumnezeu, mult mai mulți ar crede în Hristos. O influență sfântă ar

fi exercitată de faptele bune ale slujitorilor lui Dumnezeu, iar ei ar străluci ca lumini în lume. — [Special Testimonies, Seria A 10:2](#).

[298] **Mai puternică decât sabia sau curtea de judecată** — Iubirea lui Dumnezeu în inimă, manifestată în lucrare misionară sinceră și altruistă, va fi mai puternică decât sabia sau curtea de judecată în tratarea răufăcătorului. Misionarul viu, cu iubirea lui Dumnezeu revărsându-se din inima lui, poate dărâma barierele. Misionarul medical, îndeplinindu-și lucrarea sa, nu numai că poate ușura maladiile fizice, dar, prin dragostea și harul lui Hristos, poate vindeca sufletul bolnav, plin de lepra păcatului. Inimile oamenilor adesea se întăresc la muștrare, dar nu pot rezista iubirii exprimate față de ei în Hristos. — [Manuscript 60, 1897](#).

Slujirea plină de iubire va năruți prejudecata — Slava cerului stă în ridicarea celui căzut, în mângâierea celui nenorocit. Acolo unde Hristos locuiește în inimi, va fi descoperit în același fel. Oriunde acționează, iubirea lui Hristos binecuvântează. Oriunde lucrează ea, acolo există strălucire.

Oricare ar fi deosebirea de credință, o chemare din partea omenirii suferinde trebuie să fie ascultată și trebuie să i se răspundă. Unde există simțăminte amare din cauza diferenței de religie, se poate face mult bine prin slujire personală. Slujirea plină de iubire va năruți prejudecata și va câștiga suflete la Dumnezeu. — [Christ's Object Lessons, 386](#).

Noi trebuie să dezarmăm prejudecata — Pe măsură ce se apropie de timpul strâmtorării, urmașii lui Hristos {ar trebui} să depună orice străduință pentru a se așeza într-o lumină corespunzătoare înaintea oamenilor, pentru a dezarma prejudecata. — [The Great Controversy, 616](#).

Ca mijloc de învingere a prejudecății și de obținere a accesului la mințile oamenilor, trebuie să fie făcută lucrare misionară medicală. . . . Noi trebuie să lucrăm ca misionari medicali ai Evangheliei ca să vindecăm sufletele bolnave de păcat dându-le solia mântuirii. Această lucrare va dărâma prejudecata cum nimic altceva nu o poate face. — [Testimonies for the Church 9:211](#).

Mărturia unei vieți morale și altruiste — Faptele bune ale celor din poporul lui Dumnezeu au o influență mai puternică decât cuvintele. Cel care privește viața lor virtuoasă și faptele lor lipsite

de egoism este condus să dorească aceeași neprihănire ce produce rod atât de bun. — [The Review and Herald, 5 mai, 1885.](#)

Faptele, mai mult decât crezurile — Adevărul divin are puțină influență asupra lumii, când ar trebui să exercite multă influență prin practica noastră. Doar mărturisirea religiei se află din abundență, dar are puțină greutate. Putem mărturisi a fi urmași ai lui Hristos, dar acest lucru nu-i va face nici un bine aproapelui nostru dacă nu ne trăim credința în viața de fiecare zi. Mărturisirea noastră poate fi la fel de înaltă cât cerul, dar nu ne va salva nici pe noi, nici pe semenii noștri dacă nu suntem creștini. Un exemplu bun va face mai mult pentru binele lumii decât toată mărturisirea noastră. — [Christ's Object Lessons, 383.](#) [299]

Influențele unui cămin iubitor — Cei care cultivă iubirea în viața de cămin vor forma caractere după asemănarea divină și vor fi constrânși să exercite o influență ajutătoare dincolo de cercul familiei pentru a-i putea binecuvânta pe alții prin servicii amabile și atente, prin cuvinte plăcute, prin simpatie creștină și prin fapte bune. Ei îi vor discerne repede pe cei care au inimi flămânde și vor da un ospăț pentru cei nevoiași și suferinzi. Cei care au discernământ ceresc și care manifestă atenție gingașă față de fiecare membru al familiei, făcându-și toată datoria, vor deveni corespunzători pentru o lucrare ce va lumina alte familii și-i va învăța pe alții, prin teorie și exemplu, ceea ce face un cămin fericit. — [The Review and Herald, 15 octombrie, 1895.](#)

Exemple de influență — Prin înțelepciunea și judecata lor, prin curăția și mărinimia vieții lor de fiecare zi, prin dedicarea lor față de interesele poporului — și acesta idolatru — Iosif și Daniel s-au dovedit credincioși față de principiile educației lor din copilărie și față de Cel ai cărui reprezentanți erau. Întreaga națiune i-a onorat pe acești bărbați, atât în Egipt cât și în Babilon. Un popor păgân, și toate națiunile cu care veneau în legătură, vedeau în ei o ilustrație a bunătății și milei lui Dumnezeu, o ilustrație a iubirii lui Hristos. [300]

Ce lucrare de o viață a fost cea a acestor evrei nobili! Când și-au luat rămas bun de la casa copilăriei lor, cât de puțin au visat despre destinul lor înalt! Credincioși și statornici, s-au supus călăuzirii divine, așa încât Dumnezeu și-a putut îndeplini scopul prin ei.

Dumnezeu dorește să dezvăluie prin tinerii și copiii de astăzi aceleași adevăruri mărețe care au fost descoperite prin acești bărbați.

Istoria lui Iosif și Daniel este o ilustrație a ceea ce va face El pentru cei care se supun Lui și care caută din toată inima să îndeplinească scopul Său.

Cea mai mare nevoie a lumii este nevoia de oameni — oameni care nu vor fi cumpărați sau vânduți; oameni care în intimitatea sufletului lor sunt sinceri și cinstiți; oameni care nu se tem să numească păcatul pe numele lui adevărat; oameni a căror conștiință este atât de fidelă față de datorie ca acul magnetic față de pol; oameni care vor sta pentru ceea ce este drept chiar de s-ar prăbuși cerul. — [Education](#), 56, 57.

Legea acțiunii și reacțiunii — Înțelepciunea divină a fixat în planul de mântuire legea acțiunii și reacțiunii, făcând lucrarea de binefacere, cu toate ramurile sale, o binecuvântare dublă. Cel care dă celor nevoiași îi binecuvântează pe alții și se binecuvântează pe sine într-o măsură chiar mai mare. Dumnezeu și-ar fi putut atinge obiectivul de salvare a păcătoșilor fără ajutorul omului, dar știa că omul nu putea fi fericit fără a îndeplini o parte în lucrarea măreață în care ar cultiva lepădarea de sine și mărinimia. Ca omul să nu piardă rezultatele binecuvântate ale binefacerii, Mântuitorul nostru a format planul de înrolare a lui ca și conlucrător al Său — [Testimonies for the Church 3:382](#).

Pe măsură ce ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu pentru slujirea omenirii, El ni Se dăruiește nouă. Nimeni nu poate da un loc în inima și viața sa pentru ca râul binecuvântărilor lui Dumnezeu să curgă spre alții, fără să primească și el o răsplată bogată. — [Thoughts from the Mount of Blessing, 81, 82](#).

Ajutarea altora va dezvolta caracterul — Noi trebuie să ne dezvoltăm un caracter creștin făcând lucrările lui Hristos, slujind celor suferinzi și nenorociți, așa cum a făcut-o El. Este spre binele nostru faptul că Dumnezeu ne-a chemat să practicăm lepădarea de sine de dragul lui Hristos, să purtăm crucea, să trudim și să sacrificăm căutând să mântuim pe cel pierdut. Acesta este procesul lui Hristos de rafinare, de curățire de orice material inferior ca trăsăturile prețioase de caracter care erau în Hristos Isus să poată apărea și în cel credincios. . . . Prin harul lui Hristos, eforturile noastre de a-i binecuvânta pe alții nu sunt numai mijlocul prin care creștem în har, dar ele vor și spori fericirea noastră veșnică. Celor care au fost conlucrători cu Hristos le va fi spus: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri.” — [The Review and Herald, 27 iunie, 1893](#).

Spiritul trudei fără egoism pentru alții dă profunzime, stabilitate și frumusețe creștină caracterului și aduce pace și fericire posesorului său. — [Testimonies for the Church 5:607](#).

Izvorul adevăratei fericiri — O satisfacție dulce va fi experimentată ajutând pe alții și pacea lăuntrică va fi o răsplată suficientă. Când sunt stimulați de o dorință înaltă și nobilă de a face bine altora, ei vor găsi adevărata fericire în îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor multiple ale vieții. — [Ibid., 2:132](#).

Adevărata fericire se află numai în a fi bun și a face bine. — [Youth's Instructor, 5 decembrie, 1901](#).

Fericirea noastră va fi proporțională cu faptele noastre lipsite de egoism, determinate de iubire divină, deoarece în planul de mântuire, Dumnezeu a așezat legea acțiunii și reacțiunii. — [Signs of the Times, 25 noiembrie, 1886](#).

Lucrarea de binefacere induce sănătate — Cei care demonstrează în mod practic mărinimia lor prin simpatie și prin fapte de milă față de cei săraci, suferinzi și nenorociți, nu numai că îi ușurează pe suferinzi, dar contribuie în mare măsură la propria lor fericire și sunt pe cale să-și asigure sănătatea sufletului și trupului. Isaia a... descris în mod clar lucrarea pentru care Dumnezeu își va accepta și binecuvânta poporul. — [Testimonies for the Church 4:60](#).

[303] Vă atrag atenția asupra rezultatelor sigure ale ascultării de sfatul Domnului de a îngriji de cei suferinzi: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede.” Nu este aceasta ceea ce dorim toți? O, există sănătate și pace în împlinirea voinței Tatălui nostru ceresc. „Neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: «Iată-Mă!» Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua nămiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.” — [Medical Missionary, iunie, 1891](#).

Felul în care lucrarea de binefacere induce sănătate — Plăcerea de a face bine altora dă o vioiciune simțămintelor care se

transmite prin nervi, accelerează circulația sângelui și induce sănătate mintală și fizică. — [Testimonies for the Church 4:56](#).

Simpatia care există între minte și trup este foarte mare. Când unul este afectat, celălalt răspunde. Starea minții are mult de a face cu sănătatea organismului. Dacă mintea este liberă și fericită, conștientă de binefacere și având un simțământ de satisfacție pentru că a adus fericire altora, ea va crea o voieșie ce va reacționa asupra întregului organism, producând o circulație mai liberă a sângelui și un tonus al corpului. Binecuvântarea lui Dumnezeu este un vindecător, iar cei care fac bine altora din abundență, vor vedea acea binecuvântare minunată în inimile și în viețile lor. — [Ibid., 60](#).

Un remediu pentru boală — Unii pun ca motiv sănătatea lor slabă: le-ar plăcea să facă ceva, dacă ar avea putere. Aceștia s-au închis de mult timp în ei, s-au gândit atât de mult la bietele lor simțăminte și au vorbit atât de mult despre suferințele lor, încât acesta este adevărul prezent al lor. Ei nu se pot gândi la nimeni decât la ei, oricât de mare nevoie ar avea alții de simpatie și de ajutor. Cei care suferiți de o sănătate slabă, iată un remediu pentru voi. Dacă îi îmbraci pe cei goi, dacă-i aduci pe săracii fără adăpost în casa ta și îți împărți pâinea cu cel flămând, „atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede.” Facerea de bine este un remediu excelent pentru boală. Cei care se angajează în lucrare sunt invitați să-L cheme pe Dumnezeu, iar El a făgăduit pe Sine că le va răspunde. Sufletul le va fi saturat în timp de secetă și ei vor fi ca o grădină bine udată, ale cărei izvoare nu seacă. — [Ibid., 2:29](#).

[304]

Aceasta este rețeta pe care a prescris-o Hristos pentru sufletul slab, șovăitor și timid. Cei supărați, care umblă triști înaintea Domnului, să se ridice și să ajute pe cineva care are nevoie de ajutor. — [Ibid., 6:266](#).

Simpatia produce mult bine — Când simpatia omenească este împletită cu iubire și dărnicie și sfințită de Spiritul lui Isus, ea este un element ce poate produce mult bine. Cei care cultivă generozitatea, nu numai că fac o lucrare bună pentru alții și-i binecuvântează pe cei care primesc binefacerea, ci ei își aduc un beneficiu lor înșiși prin faptul că își deschid inima la începutul influenței adevăratei generozități. Fiecare rază de lumină revărsată asupra altora va fi reflectată asupra propriilor noastre inimi. Fiecare cuvânt de bunătate și de compasiune spus celui mâhnit, fiecare faptă de ușurare a celui

[305] apăsător și fiecare dar de întâmpinare a nevoilor semenilor noștri, dat sau făcut având în vedere doar slava lui Dumnezeu, va aduce binecuvântări dăruitorului. Cei care lucrează în felul acesta ascultă o lege a cerului și vor primi aprobarea lui Dumnezeu.

Isus a știut ce influență are dărnicia asupra inimii și vieții binefăcătorului și a căutat să impresioneze asupra minților ucenicilor Săi beneficiile ce derivă din manifestarea acestei virtuți. El spune: „Este mai ferice să dai decât să primești.” El ilustrează spiritul dăruirii voioase ce ar trebui manifestată față de prieteni, vecini și străini, prin parabola omului care călătorea de la Ierusalim la Ierihon. — *Ibid.*, 4:56, 57.

Salvându-și semenul s-a salvat pe sine — O biserică lucrătoare este o biserică ce crește. Membrii găsesc un stimulator și un tonic în ajutarea altora. Am citit despre un om care, călătorind într-o zi de iarnă prin troiene înalte de zăpadă, a amortit din cauza frigului ce, aproape pe nesimțite, îi îngheța puterile vitale. El era aproape mort din cauza înghețului și era gata să renunțe la lupta pentru viață, când a auzit gemetele unui alt călător care, de asemenea, murea din cauza frigului. Mila lui a fost trezită și s-a hotărât să-l salveze. El a frecat mâinile și picioarele reci ca gheața ale bietului om și după un efort considerabil l-a ridicat pe picioare. Pentru că suferindul nu putea sta în picioare, el l-a cărat în brațele pline de compasiune prin troienele prin care se gândea că n-o să poată trece singur.

Când l-a cărat pe călător la un loc sigur, a realizat adevărul că salvându-l pe semenul său s-a salvat pe sine. Efortul lui stăruitor de ajută pe altul i-a accelerat sângele ce îngheța în propriile-i vene și a trimis o căldură întăritoare în extremitățile trupului său.

[306] Lecția că ajutând pe alții noi înșine primim ajutor trebuie prezentată mereu tinerilor noștri, prin învățătură și exemplu, ca ei să poată obține cele mai bune rezultate în experiența lor creștină. Cei fără speranță și dispuși să creadă că drumul spre viața veșnică este plin de încercări și dificil, să meargă să lucreze pentru a-i ajuta pe alții. Asemenea eforturi, unite cu rugăciune pentru lumină divină vor face ca propriile inimi să bată cu influența dătătoare de viață a harului lui Dumnezeu și propriile simțăminte să strălucească cu mai multă înflăcărare divină, întreaga lor viață creștină va fi mai reală, mai serioasă și mai plină de rugăciune. — *Gospel Workers*, 198, 199.

Biserica este binecuvântată — Membrii bisericii să-și facă partea cu credincioșie în cursul săptămânii, iar în Sabat să-și spună experiențele. Adunarea va fi atunci ca hrană la vremea potrivită, aducând viață nouă și vigoare proaspătă tuturor celor prezenți. Când poporul lui Dumnezeu vede marea nevoie de a lucra așa cum a lucrat Hristos pentru convertirea păcătoșilor, mărturiile pe care le vor da în timpul serviciilor din Sabat vor fi pline de putere. Cu bucurie, ei vor da mărturie despre valoarea experienței pe care au câștigat-o lucrând pentru alții. — [Ibid., 199.](#)

Propriile calități practicate — Dacă nu ar exista nimic în lume care să lucreze împotriva scopurilor noastre, răbdarea, stăpânirea de sine, gingășia, blândețea și îndelunga răbdare nu ar fi solicitate niciodată la acțiune. Cu cât aceste calități sunt mai mult practicate, cu atât vor crește și se vor întări mai mult. Cu cât împărțim mai mult pâinea noastră fizică cu cei flămânzi, cu cât mai des îi îmbrăcăm pe cei goi, îi vizităm pe cei bolnavi și îi ușurăm pe orfani și pe văduve de suferințele lor, cu atât mai sigur vom înțelege binecuvântarea lui Dumnezeu. — [Manuscript 64, 1894.](#)

De ce sunt reținute binecuvântările — Binecuvântările Lui Dumnezeu nu pot veni asupra celor care sunt leneși în via Lui. Pretinșii creștini care nu fac nimic neutralizează eforturile lucrătorilor adevărați prin influența și exemplul lor. Ei fac ca adevărurile mari și importante pe care mărturisesc a le crede să pară inconsistente și să nu aibă efect. Ei reprezintă greșit caracterul lui Hristos. Cum poate Dumnezeu să lase ploaia harului Său să vină asupra bisericilor care sunt compuse în mare măsură din acest fel de membri? Ei nu sunt de nici un folos în lucrarea Lui Dumnezeu. Cum poate să le spună Maestrul unora ca aceștia: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria Domnului tău,” când ei nu au fost nici buni, nici credincioși? Dumnezeu nu poate rosti o minciună. Puterea harului lui Dumnezeu nu poate fi dată bisericilor în măsură mare. I-ar dezonora caracterul Lui slăvit dacă ar lăsa șuvoaiile harului să vină peste un popor care nu vrea să poarte jugul lui Hristos, care nu vrea să-I poarte poverile, care nu vrea să se lepede de sine și care nu vrea să ia crucea lui Hristos. Din cauza indolenței lor, sunt o piedică pentru cei care ar duce lucrarea înainte dacă ei nu ar bloca drumul. — [The Review and Herald, 21 iulie, 1896.](#)

[307]

[308]

Deveniți un torent viu de fapte bune — Dacă Dumnezeu, Hristos și îngerii se bucură atunci când un păcătos se pocăiește și devine ascultător de Hristos, nu ar trebui ca omul să fie îmbibat cu același spirit și să lucreze pentru acum și pentru veșnicie cu efort stăruitor pentru a-și salva nu doar propriul suflet, ci și sufletele altora? Dacă lucrați în această direcție cu interes din inimă, ca urmași ai lui Hristos, îndeplinind orice datorie și folosind orice ocazie, propriile suflete vor lua treptat forma unui creștin perfect. Inima nu va fi uscată și nesimțitoare. Viața spirituală nu va fi pipernicită. Inima va străluci cu imaginea chipului divin, deoarece va fi în strânsă simpatie cu Dumnezeu. Viața întregă va curge cu o promptitudine voioasă în canale de simpatie și iubire pentru omenire. Eul va fi uitat și căi de felul acesta vor fi stabilite în Dumnezeu. Udându-i pe alții, propriile suflete le vor fi udate. Torrentul care curge prin sufletul lor este dintr-un izvor viu și se revarsă spre alții în fapte bune, în eforturi serioase și lipsite de egoism pentru mântuirea lor. Pentru a fi un pom roditor, sufletul trebuie să-și primească suportul și hrana de la Izvorul Vieții și să fie în armonie cu Creatorul. — *Ibid.*, 2 ianuarie, 1879.

Motivul nerodirii — Nici una din bisericile noastre nu trebuie să fie neroditoare. Dar unii din frații și surorile noastre sunt în pericol de a muri de foame din punct de vedere spiritual, chiar atunci când aud mereu adevărul prezentat de pastorii noștri, deoarece ei neglijează să împartă ceea ce primesc. Dumnezeu cere ca fiecare din ispravnicii Săi să-și folosească talentele ce i-au fost încredințate. El ne dă daruri bogate ca și noi să putem da cu larghețe altora. El menține inima inundată cu lumina prezenței Sale ca să-L putem descoperi pe Hristos semenilor noștri. Cum pot cei care își încrucisează mâinile în voie, mulțumiți să nu facă nimic, să se aștepte ca Dumnezeu să continue să se îngrijească de nevoile lor? Membrii tuturor bisericilor noastre ar trebui să trudească la fel ca cei care trebuie să dea socoteală. — *Ibid.*, noiembrie, 1902.

Destinul nostru este implicat — Lucrarea pe care o facem sau pe care nu o facem este ceea ce vorbește cu o putere formidabilă despre viața și destinul nostru. Dumnezeu ne cere să folosim fiecare ocazie ce ni se oferă pentru a ne face folositori. Neglijarea acestui lucru este primejdioasă pentru creșterea noastră spirituală. — *Testimonies for the Church* 3:540.

[309]

Cel care trăiește pentru propria plăcere nu este creștin —

„Împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l și nu întoarce spatele semenului tău.” Cât de mulți și-au întors spatele semenului! Cât de mulți și-au închis ochii și și-au încuiat ușa inimii, ca nu cumva o influență alinătoare să-i îndemne la fapte de bunătate și caritate! Lucrarea lui Hristos nu încetează niciodată. Iubirea Lui duioasă și bunătatea Sa sunt nepuizabile. Harul Său este peste toți copiii oamenilor. Domnul Isus intenționează ca să fiți binecuvântați în timp ce dați celor nevoiași și suferinzi. El i-a făcut pe oameni partenerii Lui. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.” Nu ne-a arătat Hristos clar, atât prin învățătură cât și prin exemplu, ce ar trebui să facem? Când privim la cruce, trebuie să lucrăm, pătrunși de Spiritul Său, gata să lăsăm totul pentru El, dacă ne cere. Cel care trăiește ca să-și placă lui nu este creștin. El nu a fost creat din nou în Hristos Isus.

Creștinul are simțământul că nici o altă ființă din univers nu are asupra lui dreptul pe care îl are Isus. El este o posesiune cumpărată cu prețul scump al sângelui lui Hristos. Cuvintele, gândurile și toate faptele lui trebuie să fie supuse voinței lui Hristos. — [The Medical Missionary](#), iunie, 1891.

Mulțumire aici și răsplată veșnică în viitor — Pentru a fi fericiți, trebuie să ne luptăm să atingem caracterul pe care l-a arătat Hristos. O trăsătură marcantă a lui Hristos era lepădarea de Sine și mărinimia. El nu a venit să-și caute de ale Sale. Mergea peste tot făcând bine și aceea era mâncarea și băutura Lui. Urmând exemplul Mântuitorului noi putem fi în sfântă comuniune cu El. Căutând [310] zi de zi să-I imităm caracterul și să-I urmăm exemplul vom fi o binecuvântare pentru lume și ne vom asigura mulțumire aici și o răsplată veșnică în viitor. — [Testimonies for the Church 4:227](#).

[311]

Capitolul 42 — Răsplătirile prezente și veșnice

Servirea aduce răsplată — Deși marea răsplată finală este dată la venirea lui Hristos, serviciul sincer pentru Dumnezeu aduce o răsplată chiar în viața aceasta. — [Testimonies for the Church 6:305, 306](#).

Mai aproape de Isus — Când îi ajutați pe săraci, când aveți milă de cei suferinzi și apăsați și vă faceți prietenul orfanilor, vă aduceți într-o relație mai strânsă cu Isus. — [Ibid., 2:25](#).

O experiență mai bogată — Punerea în practică a principiilor arătate de Hristos, prin învățătura și exemplul Său, vor face ca experiența tuturor celor care Îl urmează să fie ca experiența Sa. — [The Review and Herald, 15 ianuarie, 1895](#).

Când deschideți ușa nevoiașilor și suferinzilor lui Hristos, primiți îngeri nevăzuți. Invitați compania ființelor cerești. Ele aduc o atmosferă sfântă de bucurie și pace. Ele vin cu laude pe buze și în cer este auzită o melodie de răspuns. Fiecare faptă de milă produce muzică în cer. — [The Desire of Ages, 639](#).

Inima va tresaltă de satisfacție — Pentru fiecare pereche de mâini este lucrare serioasă de făcut. Fiecare atingere să vorbească în favoarea înălțării omenirii. Există atât de mulți care au nevoie să fie ajutați! Inima celui care trăiește, nu pentru plăcerea lui, ci pentru a-i binecuvânta pe cei care au atât de puține binecuvântări, va tresaltă de satisfacție. Să se trezească orice indolent și să înfrunte realitățile vieții. Luați Cuvântul lui Dumnezeu și cercetați-i paginile.

[312]

Dacă sunteți împlinatori ai acestui Cuvânt, viața va fi cu adevărat o realitate vie pentru voi și veți afla că răsplata este îmbelșugată. — [Manuscript 46, 1898](#).

Probleme încurcate vor fi rezolvate — Dacă îl veți căuta pe Domnul și veți fi convertiți în fiecare zi, dacă prin propria voastră alegere spirituală veți fi liberi și bucuroși în Domnul, dacă veți veni, cu consimțământul voios al inimii, la chemarea Lui plină de har, purtând jugul lui Hristos — jugul ascultării și slujirii — orice murmurat din partea voastră va fi adus la tăcere, toate dificultățile vă

vor fi îndepărtate și toate problemele încurcate, cu care vă confrunțați acum, vor fi rezolvate. — [Thoughts From the Mount of Blessing, 101.](#)

Plățiți adeseori cu moneda ținutului — Regula de aur învățată, prin subînțelegere, același adevăr care este învățat în alt loc, în predica de pe munte, și anume: „cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.” Ceea ce facem altora, fie bine sau rău, va reacționa asupra noastră în mod sigur, ca binecuvântare sau ca blestem. Orice dăm, vom primi înapoi. Binecuvântările pământești ce le împărțim altora pot fi, și adeseori sunt, răsplătite cu bunătate. Ceea ce dăm, se întoarce la noi adesea la vreme de nevoie, în măsură împătrită, după moneda ținutului. Dar, pe lângă aceasta, toate darurile sunt răsplătite, chiar în aceasta viață, printr-o revărsare mai deplină a dragostei Sale, care este suma slavei și comorii cerului. — [Thoughts From the Mount of Blessing, 136.](#)

Dumnezeu va răsplăti — În cer este scrisă o carte pentru cei care se interesează de nevoile semenilor lor, o carte al cărei raport va fi dezvăluit în ziua în care fiecare om va fi judecat potrivit cu faptele scrise acolo. Dumnezeu va răsplăti fiecare faptă de nedreptate făcută săracilor. Cei care manifestă indiferență sau neglijență față de cei nenorociți să nu se aștepte să primească binecuvântarea Celui care a declarat: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” — [Letter 140, 1908.](#)

[313]

Toate faptele bune sunt înregistrate — Dumnezeu nu a fost nepăsător față de faptele bune, de lepădare de sine, ale bisericii în trecut. Toate sunt înregistrate sus. — [Testimonies for the Church 5:611.](#)

Fiecare îndeplinire a datoriei, în mod credincios și lipsită de egoism, este notată de îngerii și strălucește în cartea vieții. — [Ibid., 2:132.](#)

Îngerii sunt însărcinați să fie ajutoarele noastre. Ei trec între pământ și cer, ducând sus raportul faptelor copiilor oamenilor. — [The Southern Watchman, 2 aprilie, 1903.](#)

În raportul nepieritor al cerului — Fiecare faptă de iubire, fiecare cuvânt de bunătate, fiecare rugăciune în favoarea celor suferinzi și apăsăți sunt raportate înaintea tronului veșnic și trecută în raportul nepieritor al cerului. — [Testimonies for the Church 5:133.](#)

Ar fi bine... să-și amintească de raportul ținut sus — acea carte în care nu sunt omiteri, nu sunt greșeli și după care ei vor fi judecați. Acolo este înregistrată orice ocazie neglijată de a face serviciu pentru Dumnezeu. De asemenea, acolo, oricărei fapte de credință și iubire i se păstrează o amintire veșnică. — [Prophets and Kings, 639](#).

[314] **Răsplata pentru lucrarea de ajutorare** — Cei care vor primi răsplata cea mai bogată vor fi cei care au îmbinat cu activitatea și zelul lor milă duioasă și gingașă față de săraci, orfani, apăsați și suferinzi... În preajma noastră sunt cei care au un spirit blând și smerit, Spiritul lui Hristos, care fac multe lucruri mici pentru a-i ajuta pe cei din jurul lor și care nu gândesc nimic despre aceasta. La sfârșit ei vor fi uimiți să constate că Hristos a observat cuvântul plin de bunătate spus celui descurajat și a luat notă de cele mai mici daruri oferite pentru ușurarea săracilor, ceea ce l-a costat pe dăruitor ceva lepădare de sine. — [The Review and Herald, 3 iulie, 1894](#).

Dumnezeu notează faptele de bunătate — Fiecare faptă de bunătate, milă și dărnicie face să se audă cântare în cer. Tatăl, de pe tronul Lui, privește la cei care fac aceste fapte de milă și-i numără printre cele mai prețioase comori ale Sale. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor. Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu.” Orice faptă de milă față de cei nevoiași și suferinzi este privită ca și când a fost făcută pentru Isus. — [Testimonies for the Church 2:25](#).

Răsplata pentru lucrurile mici este, în general, trecută cu vederea — La ziua judecății, cei care au fost credincioși în viața lor de toate zilele, care au văzut repede care le este lucrarea și au îndeplinit-o, fără a se gândi la laudă sau la profit, vor auzi cuvintele: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Hristos nu-i laudă pentru discursurile elocvente pe care le-au ținut, pentru puterea intelectuală pe care au etalat-o sau pentru donațiile generoase pe care le-au dat. Ei sunt răsplătiți pentru săvârșirea lucrurilor mici care, în general, sunt trecute cu vederea. — [Youth's Instructor, 17 ianuarie, 1901](#).

Când cazurile tuturor sunt revizuite înaintea lui Dumnezeu, nu se va pune întrebarea: Ce au mărturisit ei? Ci: Ce au făcut ei? Au fost ei împlinitori ai cuvântului? Au trăit pentru ei înșiși sau au săvârșit fapte de mărinimie, de bunătate și iubire, preferându-i pe alții înaintea lor, lepădându-se de sine ca să-i poată binecuvânta pe alții?

Dacă rapoartele arată că aceasta a fost viața lor și că duioșia, lepădarea de sine și dărnicia au fost trăsăturile caracterului lor, vor primi asigurarea fericită și binecuvântarea din partea lui Hristos: „Bine, rob bun.” „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” — [Testimonies for the Church 3:525](#).

[315]

Este esențial ca motivația să fie corectă — Motivul este cel care dă caracter faptelor noastre, punând pe ele semnul rușinii sau al valorii morale. Nu faptele mărețe pe care le vede orice ochi și le laudă orice limbă le socotește Dumnezeu ca fiind cele mai prețioase. Datoriile mici, făcute cu voioșie, darurile mărunte, oferite fără paradă și care pot apărea fără valoare în ochii oamenilor, adeseori stau cel mai sus în ochii Lui. O inimă plină de credință și iubire este mai scumpă înaintea lui Dumnezeu decât cel mai costisitor dar. — [The Desire of Ages, 615](#).

Judecați după motivele noastre — Revederea zilnică a faptelor pentru a vedea dacă sunt aprobate sau condamnate de conștiință este necesară pentru toți cei care doresc să atingă perfecțiunea caracterului creștin. Multe fapte considerate bune, chiar fapte de mărinimie, când sunt investigate îndeaproape se dovedesc a fi determinate de motive greșite.

Mulți primesc aplauze pentru calități pe care nu le posedă. Cercetătorul inimilor cântărește motivele și adeseori faptele foarte aplaudate de oameni sunt înregistrate de El ca izvorând din egoism și ipocrizie josnică. Orice faptă a vieții noastre, fie că este extraordinară și vrednică de laudă, fie că merită condamnare, este judecată de Cercetătorul inimilor potrivit cu motivele care au inspirat-o. — [Gospel Workers, 275](#).

Cele două vâsle: credința și faptele — Dacă suntem credincioși în a ne îndeplini partea, în a coopera cu El, Dumnezeu va lucra prin noi {înfăptuirea} după buna Lui plăcere. Dar El nu poate lucra prin noi dacă nu facem nici un efort. Dacă vrem să câștigăm viața veșnică, trebuie să lucrăm și să lucrăm serios. . . . Să nu ne lăsam înșelați de afirmarea repetată: „Tot ce trebuie să faci este să crezi.” Credința și faptele sunt două vâsle pe care trebuie să le folosim în mod egal, dacă vrem să avansăm în sus, pe râu, împotriva curentului necredinței. „Credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.” Creștinul este un om al gândirii și practicii. Credința lui

[316]

își fixează rădăcinile cu fermitate în Hristos. Prin credință și fapte bune ei își păstrează spiritualitatea tare și sănătoasă, iar tăria lui spirituală crește pe măsură ce el se străduiește să lucreze lucrările lui Dumnezeu. — [The Review and Herald, 11 iunie, 1901.](#)

Coroanele noastre pot fi strălucitoare sau nu — Deși nu avem nici un merit în noi înșine, în marea bunătate și iubire a lui Dumnezeu, suntem răsplătiți ca și când meritul ar fi al nostru. Când am făcut tot binele pe care îl putem face suntem totuși niște robi netrebniți. Am făcut numai ceea ce eram datori să facem. Ceea ce am îndeplinit a fost făcut numai prin harul lui Hristos și nu ni se cuvine nici o răsplată de la Dumnezeu pentru meritul nostru. Dar, prin meritul Mântuitorului nostru, orice făgăduință făcută de Dumnezeu va fi îndeplinită și orice om va fi răsplătit potrivit cu faptele lui.

Răsplătirile prețioase ale viitorului vor fi proporționale cu credința și truda iubirii în viața aceasta. „Cel care seamănă puțin, puțin va secera; iar cel care seamănă mult, mult va secera.” Ar trebui să fim foarte recunoscători că acum, în timpul de probă, prin harul infinit al lui Dumnezeu, ni se permite să semănăm sămânță [317] pentru secerișul viitor. Să cugetăm cu atenție ce fel de seceriș va fi. Depinde de cursul acțiunii noastre dacă vom avea coroane veșnice strălucitoare sau lipsite de strălucire. Putem să ne întărim chemarea și alegerea noastră și putem intra în posesia moștenirii bogate sau ne putem deposeda noi înșine de greutate de slavă mult mai mare și veșnică. — [Ibid., 27 iunie, 1893.](#)

Să-i întâlnim pe cei salvați prin eforturile noastre — Când cei răscumpărați vor sta înaintea lui Dumnezeu, suflete prețioase vor răspunde la numele lor și ele vor fi acolo datorită eforturilor credincioase și răbdătoare depuse în favoarea lor, datorită rugămintilor stăruitoare și a încercărilor serioase de a-i convinge să fugă la Fortăreață. În felul acesta, cei care în această lume au fost împreună lucrători cu Dumnezeu își vor primi răsplata. — [Testimonies for the Church 8:196, 197.](#)

Cei răscumpărați îi vor întâlni și-i vor recunoaște pe cei cărora le-au îndreptat atenția spre Mântuitorul înălțat. Ce conversații binecuvântate vor avea cu aceste suflete! Li se va spune: „Am fost un păcătos, fără Dumnezeu și fără speranță în lume, iar tu ai venit la mine și mi-ai atras atenția la Mântuitorul scump ca singura mea speranță.”...

Alții își vor exprima recunoștința față de cei care i-au hrănit pe flămânzi și i-au îmbrăcat pe cei goi. Ei vor spune: „Când disperarea mi-a legat sufletul în necredință, Domnul te-a trimis la mine ca să-mi spui cuvinte de speranță și de mângâiere. Mi-ai adus hrană pentru nevoile fizice și mi-ai deschis Cuvântul lui Dumnezeu, trezindu-mă la nevoile mele spirituale. M-ai tratat ca pe un frate. Ai simpatizat cu mine în întristările mele și mi-ai restaurat sufletul zdrobit și rănit, așa încât am putut să apuc mâna lui Hristos care era întinsă ca să mă salveze. În ignoranța mea, m-ai învățat cu răbdare că aveam un Tată în cer care îngrijea de mine.” — *Ibid.*, 6:311.

„Veniți binecuvântații Tatălui Meu” — Când națiunile vor fi adunate înaintea Lui, vor exista doar două clase, iar destinul lor veșnic va fi determinat de ceea ce au făcut sau au neglijat să facă pentru El în persoana săracului și suferindului. În ziua aceea Hristos nu va prezenta înaintea oamenilor ceea ce a făcut El pentru ei dându-și viața pentru mântuirea lor. El va prezenta lucrarea credincioasă pe care ei au făcut-o pentru El.

[318]

Celor pe care-i așează la dreapta Lui, le va spune: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.” Cei pe care îi laudă Hristos nu știu că i-au slujit Lui. El răspunde întrebărilor lor uimite: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”...

Cei pe care Hristos îi laudă la judecată, poate că au știut doar puțină teologie, dar ei au nutrit principiile Lui. Prin influența Spiritului divin, ei au fost o binecuvântare pentru cei din jurul lor. Chiar și printre păgâni se află din cei care au manifestat spiritul bunătății. Mai înainte de a ajunge cuvintele vieții la urechile lor, i-au ajutat pe misionari și chiar i-au servit cu prețul propriei lor vieți. Printre păgâni există unii care se închină lui Dumnezeu în mod ignorant, la care lumina nu este adusă niciodată de instrumente omenesti, totuși ei nu vor pieri. Deși în necunoștință de legea scrisă a lui Dumnezeu, ei l-au auzit glasul vorbindu-le prin natură și au făcut ceea ce cere legea. Faptele lor sunt dovada că Duhul Sfânt Le-a atins inimile și sunt recunoscuți ca fiind copii ai Lui Dumnezeu.

[319]

Cât de surprinși și încântați vor fi cei smeriți dintre națiuni și dintre păgâni să audă de pe buzele Mântuitorului: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” Cât de încântată va fi inima Iubirii Infinite când urmașii Săi vor privi în sus cu surprindere și bucurie la cuvintele Sale de aprobare! — [The Desire of Ages, 637, 638](#).

Experiențe personale avute de Ellen G. White în lucrarea de binefacere

[Deși în tot timpul vieții sale sora White a fost atentă la nevoile celor din jurul ei, au existat ocazii când aceste nevoi erau deosebit de presante. În paginile următoare nu se încearcă să se dea un raport complet, ci mai degrabă să se prezinte câteva experiențe tipice despre care s-a întâmplat ca ea să noteze în jurnalul ei sau în scrisori. Aceste extrase prezintă câmpul întins al slujirii sale în ajutorare, cu accentul pe două perioade din viața ei: una timpurie și alta mai târzie. [321]

În „însemnări” din jurnalul anului 1859, o vedem pe sora White la vârsta de treizeci și unu de ani, mamă a trei băieți plini de viață, purtând poverile casnice, scriind, călătorind, predicând și, în același timp, ajutându-i pe cei din jur care sunt în suferință sau nevoie. În anii nouăzeci o observăm în Australia în timpul unei perioade lungi de recesiune severă, cu nevoi zdrobitoare de inimă peste tot în jur. Împreună cu acestea, cititorul va găsi și un număr de citate ce ajută la urmărirea firului activităților ei de ajutorare de-a lungul întregii sale vieți.

Cititorul va observa că însemnările din jurnalul ei sunt înregistrate concis, uneori cu expresii scurte și adesea la timpul prezent. Desigur, va fi recunoscut faptul că raportul pur biografic, așa cum a înregistrat Ellen White activitățile ei de zi cu zi, nu constituie instrucțiune pentru biserică și de aceea nu trebuie să fie considerat o mărturie autoritară. Acest lucru este adevărat și cu privire la pasajele biografice extrase din scrisorile ei. Totuși, exemplul Ellenei White dă greutate învățaturii ei.

Povara inimii purtată de sora White, simțământul responsabilității față de cei din jur aflați în suferință și nevoie și râvna ei de a ajuta, deși aparent era mereu împiedicată de resurse limitate, ar trebui să încurajeze pe orice adventist de ziua a șaptea la o participare mai mare și mai entuziastă în *Lucrarea de ajutorare*.]

Compilerii.

E.G. White instruită să dea exemplu — După căsătoria mea, am fost instruită că trebuie să arăt un interes deosebit față de copiii fără mamă și fără tată, să-i iau în grija mea pentru un timp și apoi să găsesc familii pentru ei. În felul acesta aș da și altora un exemplu de ceea ce ar putea face.

Deși sunt chemată să călătoresc des și am mult de scris, am luat copii în vârstă de trei și de cinci ani, i-am îngrijit, i-am educat și i-am pregătit pentru posturi de răspundere. Din când în când, am luat în căminul meu băieți între zece și șaisprezece ani, le-am dat îngrijire de mamă și i-am pregătit pentru servire. [(Din scrierile a doi lucrători care, în tinerețe, au petrecut multe luni în căminul familiei White, avem următoarele comentarii cu privire la ceea ce au fost ei martori.)

Compilerii.

„Sora White nu numai că era un sfătuitor de nădejde pentru soțul ei, ca să-l păzească să nu facă greșeli ce ar pune în primejdie cauza în vreun loc, dar era și foarte atentă să îndeplinească ca însăși lucrurile pe care îi învăța pe alții să le facă. De exemplu, vorbea frecvent în public despre datoria de a îngriji de văduve și orfani citând ascultătorilor săi [Isaia 58:7-10](#). Ea își exemplifica povăța luându-i pe nevoiași în căminul ei pentru a le oferi adăpost, hrană și îmbrăcăminte. Îmi amintesc bine că într-un timp avea, ca membri ai familiei ei, un băiat, o fată și o văduvă cu două fiice. Mai mult decât atât, am știut-o distribuind persoanelor sărace îmbrăcăminte nouă, în valoare de sute de dolari, pe care a cumpărat-o cu scopul acesta.” — J. O. Corliss, [The Review and Herald, august 30, 1923](#).

„Fratele White era un om foarte filantropic. El a locuit întotdeauna într-o casă mare, dar în ea nu erau camere vacante. Deși familia lui apropiată era mică, locuința lui era întotdeauna plină cu văduve și copiii lor, prieteni săraci, frați săraci din lucrarea pastorală și cei care aveau nevoie de un cămin. Inima și portofelul său erau întotdeauna deschise și el era gata să-i ajute pe cei care aveau nevoie de ajutor. Cu siguranță că el a dat un exemplu nobil denominațiunii noastre prin mărinimia și prin spiritul său de generozitate.” — [The](#)

Medical Missionary, februarie, 1894.] Am crezut de datoria mea să aduc în fața poporului nostru acea lucrare pentru care membrii fiecărei biserici ar trebui să aibă simțul răspunderii. [322]

În timp ce mă aflu în Australia am continuat același fel de lucrare, luând în căminul meu copii orfani care erau în pericolul de a fi expuși ispitelor ce ar fi putut duce la pierderea sufletelor lor. — **The Review and Herald, 26 iulie, 1906.**

Ellen G. White în lucrarea practică a Tabitei

(Însemnări din jurnalul E. G. White din anul 1859)

Duminică, 2 ianuarie — Sora Augusta Bognes a fost anunțată să mă ajute în pregătirea pentru o altă călătorie. Am făcut un veston pentru Edson. El ne va însoți. Am încercat s-o mângâiem pe Augusta. Este necăjită și descurajată, cu sănătatea slabă și nimeni de care să depindă. Ea și-a pus deoparte armătura și scutul credinței. Domnul să întărească mâinile slăbănogite și genunchii care se clatină. I-am dat o manta călduroasă sorei Irving, o rochie și alte câteva lucruri pentru a și le modifica.

Luni, 3 ianuarie — Am mers la birou. Am fost invitată la frațele Loughborough și la sora mea. I-am scris șapte pagini doctorului Naramores, apoi am luat de mâncare la sora mea. Am avut o întrevedere plăcută cu tatăl și mama mea. După masa de prânz am plecat înapoi la birou și am scris patru pagini familiei fratelui Orton. De asemenea, am scris patru pagini familiei fratelui Howland, i-am scris sorei Ashley și familiei fratelui Collins. I-am plătit văduvei Cranson un dolar pentru că a făcut două cămăși. I-am plătit sorei Bognes un dolar pentru că a făcut o haină. Nu voia să primească, dar am simțit că este datoria mea să-i dau banii. Ea este săracă și bolnavă. Domnul să aibă milă și grijă de ea. Isus a spus: „Pe săraci îi aveți întotdeauna cu voi.” Să ne scape Domnul de egoism și să ne ajute să îngrijim de suferințele altora și să le ușurăm. [323]

Joi, 6 ianuarie — Am făcut o căciuliță pentru Edson și o vestă. Seara sunt foarte epuizată. I-am dat lui Agnes o rochie puțin purtată, pentru mama ei. Ei sunt săraci. Soțul și tatăl este bolnav. Recoltele le-au fost compromise. Au nevoie să cumpere făină și nu au cu ce cumpăra. Agnes este întreținătorul lor principal. Ea are numai

șaisprezece ani. Acum sunt patru copii acasă. Ei trebuie să sufere dacă biserica nu se interesează de ei. Domnul să aibă milă de cei nevoiași și să pună pe inima copiilor Săi dorința de a le distribui cu mână largă.

Joi, 3 februarie — Am fost foarte bolnavă toată ziua cu durere de cap. Henry Pierce din Monterey a venit la noi. Îi trimit sorei Leander Jones niște lucruri pentru copiii ei, iar Jenny îi trimite boneta ei cea mai bună. Domnul să ne facă în stare să vedem nevoile săracilor și să ne dea o inimă binevoitoare și gata să le asigure ceea ce au nevoie.

Luni, 28 februarie — Mary Loughborough a venit aici. S-a oprit la noi la masă. Copilașul ei a fost bolnav după amiază. Am fost la sora Ratei. Am avut o întrevedere plăcută. Copilașul ei poartă o rochie albă, veche și ruptă. Aceea este cea mai bună îmbrăcăminte pe care o are pentru el, în afară de cea cu care îl îmbracă atunci când merg undeva. Ea vorbește despre copiii ei care au murit acum doi ani. Nu dorește ca ei să trăiască din nou. Familia este săracă. Fata cea mai mare prețuiește mult o Biblie pe care i-am dat-o eu. Le citește din ea părinților ei. Sănătatea sorei Ratei este foarte slabă. Astăzi a scuipat sânge. Mă tem că nu-și va ocupa locul în familia ei mult timp. Ea încearcă să facă ceea ce este bine. Soțul ei este un biet om rău și pătimăș, iar ea are încercări mari. Domnul să o susțină. Ne imploră să ne rugăm pentru ea ca să poată face întotdeauna ceea ce este bine.

[324] **Marti, 1 martie** — Am mers la birou. Am fost chemată s-o văd pe mama și pe sora mea Sarah. Sarah mi-a dat o rochiță și două șortulețe pentru pruncul sorei Ratei. Apoi am trecut pe la sora Aurora Lockwood. Am avut o întrevedere plăcută cu ea. Ea este o soră aleasă, iubită de Dumnezeu și respectată de toată biserica.

Am mers în oraș și am cumpărat câteva lucruri. Am cumpărat o rochiță pentru fetița sorei Ratei. Am plecat la birou și am ajutat puțin acolo, apoi am venit acasă la masă. I-am trimis lucrurile sorei Ratei. Mary Loughborough îi mai trimite o rochie, așa că ea se va descurca foarte bine acum. O, dacă toți ar cunoaște dulceața în a da celor săraci, în a ajuta să faci bine altora și în a-i face pe alții fericiți. Domnul să-mi deschidă inima ca să fac tot ce-mi stă în putere pentru a-i ușura pe cei din jur. „Fă să simt durerea fratelui meu.”

Marti, 8 martie — Este o zi când infirmitățile se luptă pentru victorie. Sufăr durere mare în umărul și plămânul drept. Spiritul îmi este deprimat. Fratele John Andrews pleacă astăzi. A venit să ne viziteze aseară. Am adunat câteva lucruri pentru el să ducă acasă. Îi trimit Angelinei o rochie nouă de stambă, nouă șilingi și o pereche de pantofi durabili din piele de vitel. Tata dăruiește manopera pantofilor și manopera unei perechi de cizme pentru fratele John Andrews. Îi trimit băiețelului o cămășuță frumoasă de flanel și fir pentru a-i tricota o pereche de șosete. Îi trimit sorei sau mamei Andrews o pelerină bine căptușită ca s-o poarte. Confectionez o sacoșă din pânză de prosop pentru a pune lucrurile în ea. Îi scriu sorei Mary Chase trei pagini mici. În ea îi scriu rețeta obținută de la John.

Joi, 10 martie — Am mers pe jos în oraș și înapoi. Am fost foarte extenuată. I-am cumpărat lui John F. o pereche de pantaloni. După amiază a venit sora Irving. . . .

Fiica ei a locuit cu noi zece săptămâni și noi i-am plătit nouă șilingi pe săptămână. Toți banii, cu excepția unui dolar, i-a dat mamei ei. Hainele îi sunt sărace, totuși ea nu și-a păstrat bani pentru propriul folos. Ea se uită pe sine în devotamentul și spiritul ei de sacrificiu față de părinți. A fost cea mai mișcătoare scenă la care am fost martoră vreodată: împotrivirea mamei de a accepta banii, toată plata fiicei, care, deși în lipsă, era binevoitoare să dea totul părinților ei suferinzi. Mama și fiica au plâns și noi am plâns. Le-am ajutat cu câte ceva. Am plătit jumătate de preț pentru o pereche de cizme pentru un frățior: un dolar. Eu am plătit un dolar și jumătate pe o pereche de pantofi pentru mamă. Soțul meu i-a dat un dolar. Henry i-a dat zece cenți, Edson, zece cenți, iar micuțul Willie, zece. Soțul meu i-a mai dat douăzeci și cinci de cenți ca să cumpere ceva deosebit pentru cel bolnav. Le-am dat destul de multă îmbrăcăminte folosită pentru a o modifica.

Joi, 21 aprilie — Lucrez la un covor. Îi scriu lui Daniel Bourdeau o scrisoare. În această dimineață există, printre unii din turmă, un simțământ de simpatie față de familia fratelui Benedict. Am contribuit și noi cu puțin pentru ușurarea lor: vreo șapte dolari. Le-am cumpărat diferite alimente și le-am dus la ei. Fratele și sora Benedict ne-au vizitat toată ziua. Am avut o întrevvedere foarte interesantă și plăcută. Mama mea a venit să mă vadă, ceea ce a fost o mare mângâiere pentru mine.

[325]

Lucrarea de binefacere de-a lungul anilor

E. G. White solicită ajutor — Dragi frați și surori, casieria fondului săracilor, ce constă în îmbrăcăminte și alte lucruri pentru cei în nevoie, este aproape epuizată. și cum apar mereu cazuri de nevoiași — unul nou a apărut recent — m-am gândit că ar fi bine ca cei care au de dat îmbrăcăminte, lenjerie de pat și păaturi sau bani să-i trimită aici imediat. Sperăm că nu va fi nici o amânare, deoarece îi vom ajuta pe unii săraci imediat ce adunăm lucrurile. Trimiteți donațiile la soția fratelui Uriah Smith sau la mine. — [The Review and Herald, 30 octombrie, 1860.](#)

[326] **James și Ellen White îmbină rugăciunea cu truda** — Înainte de a exista vreun sanatoriu printre noi, soțul meu și cu mine am început să lucrăm în domeniul medical misionar. Aduceam acasă la noi cazuri care au fost abandonate de medici ca să moară. Când nu știam ce să mai facem pentru ele ne rugam la Dumnezeu cu multă stăruință și El își trimitea întotdeauna binecuvântarea. El este Marele Vindecător și lucrează cu noi. Noi nu am avut niciodată timpul sau ocazia să urmăm un curs medical, dar aveam succes când mergeam înainte în temere de Dumnezeu și îl căutam pe El la fiecare pas pentru înțelepciune. Acest lucru ne-a dat curaj în Domnul.

În felul acesta îmbinam rugăciunea cu truda. Foloseam tratamentele simple cu apă și apoi încercam să-i îndreptăm privirile pacientului spre Marele Vindecător. Le spuneam ce putea El face pentru ei. Dacă-i putem inspira pe pacienți cu speranță, ar fi un mare avantaj pentru ei. Vrem ca toți cei care lucrează în sanatoriile noastre să fie prinși cu hotărâre de puterea Celui Infinit. Noi credem în El și în puterea cuvântului Său. Când facem tot ce putem mai bine pentru recuperarea bolnavilor, atunci Îl putem căuta pe El să fie cu noi ca să putem vedea salvarea Lui. Ne punem prea puțin încrederea în puterea mâinii ce conduce lumea. — [Manuscript 49, 1908.](#)

În lucrarea din casă în casă — Înainte ca sanatoriul să fie înființat, soțul meu și cu mine mergeam din casă în casă și dădeam tratamente. Cu binecuvântarea lui Dumnezeu, am salvat viețile multora care sufereau. — [Letter 45, 1903.](#)

Interes față de o văduvă nevoiașă — Cu privire la Nellie L., știi că este văduvă cu trei copii de îngrijit și că se luptă să obțină educație ca să se poată angaja să lucreze la grădiniță, unde își poate

ține copiii cu ea. Să nu vedem acest biet suflet cum se luptă să trăiască și cum își sacrifică sănătatea făcând astfel. M-am gândit la donațiile generoase ce au fost făcute pentru persoanele care s-au căsătorit la Oakland. Ce bine ar fi dacă acești prieteni și-ar putea folosi mijloacele și exprima simpatia pentru a binecuvânta văduvele și orfanii care merită atenția și compasiunea lor substanțială. Nu au asemenea cazuri drepturi asupra noastră?

Eu voi ajuta pe Nellie cu o sută de dolari dacă și tu vei face la fel. Două sute de dolari ar fi o mare binecuvântare pentru ea acum. Vei face aceasta de dragul lui Hristos? Îi vei încuraja pe alții să o ajute la un nou început în viață? Ar fi mult mai bine să facem aceasta decât să așteptăm și să o lăsăm pe Nellie să fie roasă de anxietate și de grijă și să cadă în luptă, lăsându-și copiii neajutorați și orfani ca să fie îngrijiți de alții.

[327]

O sută de dolari din partea ta nu va fi o sumă mare, dar pentru ea va fi o mare binecuvântare. Vei face aceasta? Să facem acest lucru ca un dar și să nu lăsăm ca groaza datoriei să apese asupra celei care se luptă sub asemenea descurajări. Dacă vei face aceasta, te rog ridică în numele meu de la biroul Signs o sută de dolari pentru Nellie L. Să contribuim împreună în această chestiune și Domnul ne va binecuvânta. știu că ea se va lupta din toate puterile să se întrețină singură. Battle Creek, Michigan, 28 martie 1889 Frate C. H. Jones,

Vă rog să-i plătiți lui _____ \$100 (o sută de dolari) ca un dar din partea Domnului care m-a făcut ispravnicul mijloacelor Sale. Ellen G. White — ([Letter 28, 1889.](#))

Pionierat în Australia

Prejudicata îndepărtată de lucrarea de binefacere — De când suntem în Australia am trecut prin multe experiențe interesante. Am ajutat la înființarea unei școli de la temelie și, în timp ce s-au tăiat copacii, s-a curățat terenul și s-a înălțat clădirea școlii, noi am locuit în corturi în pădurea de eucalipt.

În zona în care s-a înființat școala, prejudicata a fost îndepărtată de lucrarea medicală misionară pe care am făcut-o. Medicul cel mai apropiat locuia la douăzeci de mile. Le-am spus fraților că o voi lăsa pe secretara mea, o asistentă medicală pregătită, care este cu mine de douăzeci de ani, să meargă să viziteze bolnavii, oriunde o vor chema.

[328] Am făcut un spital din casa noastră. Asistenta mea a tratat cu succes unele cazuri foarte dificile, pe care medicii le declaraseră incurabile. Această trudă nu a fost fără răsplată. Suspiciunea și prejudecata au fost îndepărtate. Inimile oamenilor au fost câștigate și mulți au acceptat adevărul. Când am mers noi acolo, era considerat necesar să ținem totul sub lacăt și cheie, de frica furtului. O singură dată ni s-a furat ceva și aceea, la scurt timp după sosirea noastră. Acum regiunea respectivă păzește legea și nimeni nu se gândește că va fi jefuit. — [Manuscript 126, 1902](#).

Interes personal față de oameni — Am încercat să ne interesăm în mod personal de oameni. Dacă întâlneam pe cineva mergând pe jos în timp ce mergeam cu trăsura la stație, la două mile și jumătate, bucuroși îl luam cu noi. Am făcut ce am putut pentru a îmbunătăți solul și i-am încurajat pe vecini să cultive pământul ca să aibă și ei fructe și zarzavaturi. I-am învățat cum să pregătească terenul, ce să planteze și cum să îngrijească de plantele în creștere. În curând au învățat avantajele asigurării produselor în felul acesta. Am realizat că Hristos S-a interesat în mod personal de bărbați și femei când a trăit pe acest pământ. El era un misionar medical oriunde mergea. Noi trebuie să umblăm peste tot făcând bine, chiar așa cum a făcut El. Suntem instruiți să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i îmbrăcăm pe cei goi, să-i vindecăm pe bolnavi și să-i mângâiem pe cei întristați. — [Ibid.](#)

Economisind pentru a ajuta pe alții — Noi trăim cu economie sub toate aspectele și studiem cu grijă felul în care să folosim fiecare ban. . . . Ne transformăm de multe ori hainele, cârbindu-le și lărgindu-le pentru a le putea purta mai mult, ca să putem asigura îmbrăcăminte pentru cei care sunt mai nevoiași. Unul din frații noștri din Ormondville, care este un tâmplar inteligent, nu a putut să meargă să fie botezat pentru că nu a avut haine de schimb. Când a fost în stare să obțină un costum ieftin, a fost cel mai recunoscător om pe care l-am văzut vreodată, deoarece atunci putea să participe la actul botezului. — [Letter 89a, 1894](#).

[329] **Material nou și durabil** — Unii din poporul nostru îmi spun: „Dă-ți hainele vechi la săraci și aceasta îi va ajuta.” Dacă-mi dau hainele pe care le cârlesc și le lărgesc, ei nu le-ar putea folosi la nimic. Eu cumpăr pentru ei material nou, tare și rezistent. Am vizitat fabricile unde se face pânză și am cumpărat un număr de bucăți

rămase care poate au un defect, dar care pot fi cumpărate ieftin și care le vor prinde bine celor cărora le dăm. Eu îmi pot permite să port hainele vechi până când nu se mai pot repara. I-am cumpărat unchiului tău un material excelent pentru pantaloni și vestă și acum este asigurat cu îmbrăcăminte bună și respectabilă. Pe această cale pot aproviziona familiile cu mulți copii cu haine durabile, pe care părinții nu s-ar gândi să le cumpere pentru ei. — [Ibid.](#)

Cumpărarea lemnului de la fermieri nevoiași — Sărăcia este atât de răspândită în colonii, încât înfometarea îi privește în față pe mulți, iar cea mai ciudată parte a problemei este că fermierii par cu totul neajutorați în a inventa planuri prin care să-și folosească timpul și banii cu profit. . . . Noi cumpărăm lemne de la frații noștri care sunt fermieri și căutăm să le dăm de lucru fiilor și ficelelor lor. Avem nevoie însă de un fond caritabil mare din care să extragem pentru a păzi familiile de înfometare. Cei care au nevoie de ajutorul nostru nu sunt vagabonzi, ci sunt bărbați care în timpuri de prosperitate câștigau câte douăzeci și patruzeci de dolari pe săptămână. . . . Mi-am împărțit proviziile casei cu familia de felul acesta, mergând uneori câte unsprezece mile ca să le ușurez necesitățile. — [Letter 89a, 1894.](#)

Cerere pentru un student nevoiaș — Vrei să te interesezi, te rog, de fratele _____ cu privire la îmbrăcăminte care îi trebuie? Te rog să-i furnizezi ceea ce are nevoie și să treci cheltuielile în contul meu. El nu și-a primit valiza și mă tem că ar putea suferi din cauza lipsei schimburilor necesare. — [Letter 100, 1893.](#)

Ajutarea unui pastor suferind — Fratele și sora A. au muncit în Ormondville, la aproape o sută de mile de aici, cu rezultate bune. . . . L-am cunoscut la Napier și mi-a spus că eu am fost cea care l-a trimis la școală în Healdsburg, plătindu-i cheltuielile pentru a obține o educație. Am fost atât de recunoscătoare să văd rezultatul acestei investiții!

L-am trimis pe fratele A. . . . la institutul din St. Helena. . . . El este un mare suferind. Am alocat trei sute de dolari acestui caz, deși există multe cazuri unde este nevoie de fiecare dolar, dar sunt cu desăvârșire împăcată să-l ajut pe el. Este un caz în care cei care îl iubesc și se tem de Dumnezeu trebuie să-și arate compasiunea într-un mod tangibil și să țină minte că Hristos și-a identificat interesul cu omenirea suferindă. — [Letter 79 și 33, 1893.](#)

Sora White făcând față problemelor de recesiune — Cei din familia fratelui M. sunt lucrători harnici dacă ar avea numai de lucru. Nu vrem să-i vedem flămânzi, sau lipsiți de îmbrăcăminte sau descurajându-se. Ei sunt cumpărați cu sângele lui Hristos și au valoare în ochii lui Dumnezeu. Cât suntem în această țară vom continua să-i ajutăm pe săraci și suferinzi atât cât este posibil. Fratele M. are datorii la casă. I-am plătit eu dobânda pe trimestrul trecut, șapte lire, pentru care nu aștept nimic, dar nu aș vrea și nu aș putea să văd familia aruncată în stradă. . . . Ne rugăm cu toată stăruința ca Domnul să lucreze în favoarea acestei familii scumpe.

Noi suntem grozav de nedumeriți cu privire la înțelegerea datoriei noastre față de toți acești suferinzi. Atât de multe familii sunt fără serviciu și aceasta înseamnă lipsă, foame, suferință și apăsare. Eu nu văd altă cale decât să ajut aceste biete suflete în nevoia lor cea mare și voi face aceasta, dacă Domnul va vrea. și El vrea. Cuvântul Lui este sigur și nu poate cădea, nici nu poate fi schimbat de nici una din invențiile omenești pentru a a-l evita.

Trebuie să-i ajutăm pe nevoiași și apăsați ca să nu-i ia Satana din mâinile noastre și din rândurile noastre și să-i ducă în rândurile lui în timp ce se află sub puterea ispitei. — [Letter 42, 1894](#).

[331] **Cumpărături pentru nevoile săracilor** — Plec astăzi la Sydney la vânzările timpurii să cumpăr unele bunuri. Ei fac aceste vânzări ca să debaraseze magazinele de stocul vechi. Săracii din preajma noastră suferă din cauza lipsei de hrană și îmbrăcăminte, iar eu pot cumpăra la un preț avantajos de la aceste magazine. Noi economisim cât de mult posibil și este destulă nevoie de economie. . . . Există mulți săraci din familia credinței care sunt necăjiți din cauza lipsei de hrană și de îmbrăcăminte. Portofelele noastre abia dacă ajung să răspundă nevoilor celor pe care îi cunoaștem. Isus a spus: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” Cât de prețioase sunt pentru săraci aceste cuvinte de mângâiere! — [Letter 39, 1895](#).

Organizarea unei societăți Tabita — Duminică a fost o zi aglomerată pentru noi. Am făcut planuri pentru cei foarte săraci și am pus în acțiune niște planuri care mă vor scuti pe mine și familia de a face tot ceea ce trebuie făcut. Sora C, o femeie vrednică, este în pat cu sciatică. Ea are un fiu de treisprezece ani și o mamă în vârstă, invalidă și fără nici un mijloc de întreținere. Mama primea

ajutor de la fiul ei în plătirea chiriei pentru casă, dar, pe măsură ce timpurile au devenit mai grele, se pare că acesta este singurul lucru pe care mai sunt în stare să-l facă. De asemenea, avem pe fratele R. și soția lui cu patru copii neajutorați. El face tot ce poate mai bine în condiția lui pentru a-și întreține copiii nevinovați, dar sunt în lipsă tot timpul. Ei au doar foarte puține fructe. Trecem acum pe la membrii bisericii să vedem dacă ne pot oferi niște haine vechi pentru aceste familii nenorocite. Eu am cumpărat material bun, cu preț redus, pentru a-i compensa și i-am aprovizionat cu alimente.

Câțiva din familia noastră au ieșit ieri într-o expediție de caritate și au făcut un mic început. . . . Au fost adunate unele lucruri. Sunt opt familii pe care le-am ajutat cu tot ce am crezut necesar.

Societatea Tabita trebuie să se deschidă săptămâna aceasta ca să examineze și să remodeleze materialul vechi și nou pentru a-i ajuta pe săraci. Eu și membrii familiei mele am făcut multe donații în bani și îmbrăcăminte. Solicitarea noastră nu a fost mică. Nu trebuie să găsim noi cazurile; ne găesc ele pe noi. Aceste lucruri vin în atenția noastră în mod forțat. Nu putem fi creștini și să trecem pe lângă ele spunând: „Încălziți-vă și îmbrăcați-vă,” fără să facem ceea ce le va încălzi și le va îmbrăca. Domnul Isus spune: „Pe săraci îi aveți întotdeauna cu voi.” Ei sunt moștenirea dată nouă de Dumnezeu. — **Manuscript 4, 1895.**

[332]

Asistarea cu hrană și îmbrăcăminte — Familia noastră a trebuit să-i ajute pe săraci cu hrană și îmbrăcăminte, iar pe văduve și orfani, cu daruri în bani precum și cu hrană și îmbrăcăminte. Aceasta este parte a lucrării noastre ca și creștini și poate fi neglijată. Hristos spune: „Pe săraci îi aveți întotdeauna cu voi,” și aceasta este o parte a viei Domnului care trebuie înțeleasă în mod literal. Sfintele Scripturi poruncesc misionarilor Domnului să facă binele sub toate aspectele. Citiți **2 Corinteni 9**. Vedeti că lucrarea noastră nu este numai de a predica, ci, când vedem în lume oameni suferind, trebuie să ajutăm la împlinirea nevoilor lor temporale. Astfel vom fi instrumente în mâinile lui Dumnezeu. . . .

Cei care s-au predat Domnului se vor înjuga cu Hristos și vor lucra în domeniile în care lucrează El, privind mereu la Isus pentru înțelepciune, judecată corectă și direcție de înaintare. Mulți aduc zelul și temperamentul lor natural în lucrarea de binefacere. Ei acționează din impuls: le dau celor cărora se gândesc să le dea,

dar la alții, care sunt la fel de merituoși, privesc, ca preotul și levitul, fără vreun interes deosebit și trec înainte pe partea cealaltă, care este partea indiferenței și neglijării. Facerea de bine, sub toate aspectele, este poruncită în Sfintele Scripturi, dar este nevoie de prudență și chibzuire atentă pentru a ști cum să arătăm milă și cum să-i ajutăm pe cei cu adevărat în nevoie. Metoda profitabilă pentru amândouă părțile este de a-i ajuta să se ajute singuri. Deschideți-le căi în loc de a le da bani. Găsiți-le ceva de lucru. Manifestați înțelepciune și aveți grijă să folosiți banii astfel încât să le fie de cel mai mare ajutor săracilor Domnului, atât în prezent cât și în viitor. — [Letter 31b, 1895](#).

[333] **Lucru pentru familiile nevoiașe** — Aici existau mulți săraci și nevoiași. Bărbați care încercau să servească Domnului și să păzească poruncile Sale nu puteau asigura hrana pentru familiile lor și ne-au rugat să le dăm ceva de făcut. Noi i-am angajat și mâncau la masa noastră. Le-am dat salarii corespunzătoare până când familiile le-au fost hrănite și îmbrăcate confortabil. Apoi i-am lăsat să plece pentru a găsi de lucru în altă parte. Pe unii a trebuit să-i aprovizionăm cu câte un costum din hainele lui Willie, pentru a putea merge la adunare în Sabat. — [Letter 33, 1897](#).

Aprovizionarea cu lucru, cărți și îmbrăcăminte — În această țară, cei care primesc adevărul sunt foarte săraci, iar în timpul iernii întreținerea familiei este o problemă grea pentru ei. De când am scris cele de mai sus, mi-a fost adusă o scrisoare de la . . . un om care a fost fabricant de trăsuri. El a fost în mare sărăcie acum doi ani și noi i-am dat de lucru. A fost obligat să-și lase familia, soția și cinci copii, în suburbiile orașului Sydney și să vină la Cooranbong, la vreo nouăzeci de mile depărtare, pentru a obține serviciu. Înainte de aceasta, el lucra în asociație cu fratele lui care, de asemenea, construia trăsuri.

Când a primit Sabatul și-a pierdut situația și a lucrat pentru salarii mici până când, în cele din urmă, nu a mai putut găsi de lucru. El este un om inteligent și rafinat, un instructor capabil la școala de Sabat și un creștin sincer. Noi l-am ținut atât cât am avut de lucru pentru el și când a plecat ne-a întrebat cu modestie dacă i-am putea da câteva cărți despre adevărul prezent, deoarece el nu avea nici una. Eu i-am dat cărți în valoare de vreo șase dolari. El ne-a mai întrebat dacă avem niște haine de aruncat pe care i le-am putea da,

ca soția lui să le modifice pentru copii. I-am făcut rost de o cutie cu îmbrăcăminte pentru care el a fost foarte recunoscător. — [Letter 113, 1897](#).

După cum i-a fost arătat de Domnul — De ce nu cercetați cazurile unor oameni ca fratele _____? El este un creștin în orice sens al cuvântului și un om pe care îl iubește Dumnezeu. Oameni ca el sunt scumpi în ochii Domnului. Eu îl cunosc bine.

M-am interesat personal de cazul lui. . . . Am căutat să-i anticipez nevoile și să nu-l pun niciodată în situația de a veni să ne roage să-i oferim de lucru. În timp ce eram în Cooranbong am încercat să dau un exemplu al felului în care ar trebui ajutați cei nevoiași. M-am străduit să lucrez în felul în care Domnul mi-a arătat. — [Letter 105, 1902](#).

O societate Tabita în casa sorei White — Aseară am avut o societate Tabita în casa noastră. Lucrătoarele mele care mă ajută la pregătirea articolelor pentru reviste, care lucrează la gătit și la cusut, cinci la număr, au stat până la miezul nopții ca să croiască îmbrăcăminte. Au făcut trei perechi de pantaloni pentru copiii unei familii. Două mașini de cusut au lucrat până la miezul nopții. Cred că nu a existat vreodată un grup mai fericit de lucrători decât acele fete, aseară.

[334]

Am pregătit o legătură cu îmbrăcăminte pentru această familie și am crezut că aceasta era tot ceea ce puteam face. Sora C. este ocupată acum cu un serviciu de milostenie pentru această familie săracă și croiește îmbrăcăminte din materialul procurat. Mai sunt și alte familii de ajutat. Acum vine o altă cerere și trebuie să le asigurăm și acestora îmbrăcăminte de iarnă. Așa a fost mereu de când am venit în această țară. Cu siguranță că vom da curs cererii de a trimite o cutie cu haine acestor nevoiași. Eu vă spun aceste lucruri doar ca să știți că suntem înconjurați de sărăcie. Soția acestui pescar va fi botezată Sabatul viitor. Evanghelia le este predicată săracilor. Oamenii din această localitate au foarte puțin din bunurile acestei lumi. — [Letter 113, 1897](#).

Ajutarea bolnavilor și săracilor — Bolnavii ne cheamă în ajutor și noi mergem. Sora McEnterfer, asistenta medicală care mă ajută, este chemată la distanțe de multe mile în jur pentru a prescrie și administra tratament. Ea a avut un succes minunat. Nu există nici un medic în Cooranbong, dar noi vom construi un spital sau un

sanatoriu în curând, unde bolnavii să poată fi aduși și îngrijiți. În trecut i-am adus acasă la noi și i-am îngrijit, deoarece nu putem lăsa ființele omenesti să sufere fără să facem ceva pentru ușurarea lor. . . .

Nu luăm nici o plată pentru ceea ce facem, dar trebuie să avem un spital, ce va costa cât de puțin posibil, unde să putem avea unele înlesniri și facilități pentru îngrijirea bolnavilor.

[335]

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și trebuie să fie și lucrarea noastră. Vrem să urmăm îndeaproape pe urmele Maestrului, la locul acesta descoperim oameni inteligenți, care altădată aveau poziții confortabile, dar sărăcia a venit asupra lor. Noi le găsim de lucru și le plătim ca să le ușurăm, în felul acesta, nevoile. Aceasta este exact lucrarea ce trebuie făcută pentru a vindeca atât bolile sufletului cât și ale trupului. Hristos este marele Vindecător al sufletului și al trupului.

Hristos a declarat: „Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi.” O, cum tânjesc să fac mai mult decât fac acum. Rugăciunea mea este ca Domnul să mă întărească pentru a fi în stare să fac tot ceea ce mi-a arătat El. Ieri a fost trimisă o cutie cu îmbrăcăminte la o familie săracă, dar inteligentă și harnică. Tatăl este un lucrător bun, având ca meserie construirea de trăsuri. El lucrează când poate găsi de lucru. Aceasta este a treia cutie cu haine pe care i-am trimis-o. Suflete vin la adevăr prin influența acestei familii, iar fratele Starr merge la Sydney ca să-i boteze pe câțiva care au fost convertiți la adevăr.

Doresc fierbinte să văd lucrarea avansând. Noi vom continua să trudim cu răbdare, iar Domnul va convinge și va converti. Nu-i putem neglija pe săraci. Hristos a fost sărac. El a cunoscut lipsa și sărăcia. Eu folosesc fiecare dolar pe care îl primesc pentru avansarea lucrării. . . . Vrem să lucrăm cât timp este ziuă, căci vine noaptea când nici un om nu mai poate lucra. — [Letter 111, 1898](#).

Lucrare medicală misionară în Cooranbong — Sora Sara McEnterfer, împreună cu fratele James, fermierul meu, tocmai au plecat să-l viziteze pe fratele C, care locuiește la șase mile de aici, în pădure. Acest frate a îmbrățișat adevărul de când am venit noi la Cooranbong. . . .

Acum ne-a sosit vestea că iubitul nostru frate s-a îmbolnăvit de febră tifoidă. Domnul Pringle este singurul om din sat care știe ceva despre administrarea tratamentelor fără a folosi medicamente, dar cu șase săptămâni în urmă a fost chemat să-l îngrijească pe domnul B.,

care de asemenea s-a îmbolnăvit de febră tifoidă. Domnul Pringle a stat cu el zi și noapte, iar acum s-a întors acasă, epuizat din cauza efortului. Așa că nu se poate depinde de el să-l îngrijească pe fratele C.

Sara și fratele J. au plecat să vadă care este situația. Dacă fratele C. poate fi mișcat, trebuie să fie adus aproape de noi, chiar dacă va fi cărat cu targa. Nu-l putem lăsa să zacă acolo și să moară, lăsându-și soția și copiii la mila oricui își va face milă de ei. . . . [336]

21 martie — Sara tocmai s-a întors cu vestea bună că fratele C. se simte mult mai bine. El a fost afectat, dar domnul Pringle, care a reușit să-l viziteze, a descoperit că el este un pacient foarte diferit de domnul B. Fratele C. este un reformator al sănătății, iar când i-a fost administrat tratament viguros, febra a fost ținută sub control. El este slăbit, dar nu stă în pat, este îmbrăcat, voios și fericit în Domnul. Sara spune că porumbul pe care îl crește el va ajuta în mare măsură la întreținerea familiei. Ei au o moară manuală și macină acest porumb de multe ori până obțin o faină fină pe care o folosesc la făcut pâine, deoarece nu au bani să cumpere faină fină. Le vom trimite niște faină. Acest lucru a fost făcut în câteva cazuri. Noi doar i-am ajutat pe oameni să se ajute singuri.

Fratele C. este tipul de om care nu-și permite să depindă de nimeni, dacă este sănătos. Dar omul care a cumpărat barca lui nu i-a plătit nimic pentru că nu a putut. W. C. White a văzut nevoia fratelui C, a împrumutat opt lire de la fierarul nostru și i-a dat lui cu împrumut ca să poată începe din nou. Toți sunt încântați și mai mult decât uimiți când văd ce început a făcut fratele C. Vreo doisprezece acri de teren au fost curățiți și semănați cu porumb dulce, [care se folosește când bobul este în lapte n.t.] și porumb obișnuit [pentru faină n.t.]. Ei vor consuma porumbul dulce și vor vinde porumbul obișnuit. Zarzavaturile care au crescut ajută foarte mult la întreținerea familiei. Băieții lucrează cu tatăl lor ca mici fermieri. Ei sunt atât de serioși și plini de zel, încât este amuzant să-i vezi cât de fericiți sunt la lucrul lor. Ei nu se asociază cu mulți în afara legăturilor propriei lor familii, dar aceasta este cea mai bună școală în care pot fi. — [Letter 48, 1899](#).

Prima atenție membrilor nevoiași ai bisericii — Există familii care și-au pierdut situația pe care au avut-o timp de douăzeci de ani. Un om și soția lui au mulți copii de care avem grijă. Eu

[337] am plătit cheltuielile școlare pentru patru copii din această familie. Vedem multe cazuri pe care trebuie să le ajutăm. Cei pe care i-am ajutat sunt oameni excelenți. Ei au familii numeroase, dar sunt săracii Domnului. Un om era rotar, făcea trăsuri și dulapuri și era un domn de calitate superioară în ochii lui Dumnezeu care citește inimile tuturor. Timp de trei ani de zile, i-am asigurat acestei familii îmbrăcăminte din familia noastră. I-am mutat la Cooranbong. Am sperat să-i ajutăm să obțină o casă iarna aceasta. I-am lăsat să stea în cortul meu. I-au pus un acoperiș de fier și au locuit în el un an. Toți îl iubesc pe acest om, pe soția și copiii lui. Trebuie să-i ajutăm. Au un tată și o mamă pe care trebuie să îi întrețină. Trei familii de felul acesta se află pe proprietatea școlii. O, dacă măcar am avea bani să-i ajutăm să construiască o casă de lemn ieftină ce fericiți ar fi! Eu folosesc fiecare ban pe care îl am în această lucrare de ajutorare. Dar cu fac deosebire între cei pe care îi ajut. Nu-mi este indiferent dacă sunt săracii Domnului suferinzi, care păzesc poruncile Lui și în consecință își pierd situația sau dacă este un blasfemiator care calcă în picioare poruncile lui Dumnezeu. și Dumnezeu privește deosebirea. Noi ar trebui să-i facem pe acești bărbați și femei împreună lucrători cu Dumnezeu. — [Letter 45, 1900](#).

„I-am ajutat pe toți câți am putut” — În Australia am încercat să facem tot ce am putut în această direcție. Ne-am stabilit în Cooranbong și acolo i-am ajutat pe bolnavi și suferinzi cât am putut, deoarece oamenii trebuiau să trimită după doctor la o distanță de douăzeci și cinci de mile și să-i plătească douăzeci și cinci de dolari. Văzând că noi înțelegeam ceva cu privire la boală, ei își aduceau bolnavii la noi și îi îngrijeam. Astfel am îndepărtat cu totul prejudecata în locul acela. . . .

Lucrarea misionară medicală este lucrarea de pionierat. Ea trebuie asociată cu slujirea Evangheliei. Ea este Evanghelia pusă în practică, Evanghelia îndeplinită. Am fost atât de mâhnită să văd că poporul nostru nu s-a apucat de această lucrare așa cum ar fi trebuit. . . .

[338] Tot cerul este interesat de lucrarea de alinare a omenirii suferinde. Satana își încordează toate puterile ca să obțină controlul asupra sufletelor și trupurilor oamenilor. El încearcă să-i lege la roțile carului său. Mi se întristează inima când privesc la bisericile noastre care ar trebui să fie conectate în inimă, în suflet și în practică cu lucrarea

misionară medicală. — [The General Conference Bulletin, 12 aprilie, 1901.](#)

Sora White a manifestat sentimente de simpatie întreaga viață

Împreună simțire cu văduva președintelui McKinley —

După ora două dimineata nu mai pot dormi. Adeseori mă trezesc la ora unu noaptea, cu inima plină de compasiune duiosă față de soția președintelui McKinley, rămasă văduvă. Unul este luat și altul lăsat. Cel tare asupra căruia își manifesta toată afecțiunea, nu mai este. În timp ce era sănătos, îndeplinindu-și datoriile poziției sale, o mână aparent prietenoasă i-a fost întinsă, pe care președintele McKinley a fost gata s-o apuce. Mâna aceluia Iuda ținea un pistol și l-a împușcat pe președinte. În mijlocul scenelor de bucurie și ale unei vieți plăcute au venit tristețea, supărarea, suferința și durerea. Cum a putut el să facă acest lucru teribil și criminal?

Inima mea este plină de simpatie pentru cea care a rămas. Există mii de persoane care ar dori să spună cuvinte ca să aline, dacă este posibil, inima zdrobită, dar ei nu înțeleg cât de slabe sunt cuvintele în a o mângâia pe cea văduvită care, în slăbiciunea ei, a găsit întotdeauna în soțul ei o inimă plină de gingășie, compasiune și iubire. Brațul omenesc tare, pe care se sprijinea soția slabă și suferindă, nu mai este.

Nu doresc ca sora noastră să aibă mai puțin regret și mai puțină iubire pentru soțul credincios, ci ca ea să privească acum la Prietenul ei cel mai bun, a cărui iubire a fost exprimată față de ea pe tot parcursul vieții ei. Eu i-aș spune cuvintele din [Isaia 61:1-3](#): „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți. El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbu-nare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți «terebinți ai neprihănirii», «un sad al Domnului», ca să slujească spre slava Lui.” — Jurnal, 1901.

Slujirea veteranilor de război în vârstă — Odată aveam părți din cărți și câteva volume complete Sabbath Readings, depozitate

undeva în Battle Creek. Te rog spune-i fratelui Amadon să caute cu sânguință aceste lucruri și să mi le trimită.

Noi putem folosi volume mici de Sabbath Readings și alte lucrări în mod avantajos în căminele de orfani și în multe alte locuri unde aceste cărți mici vor fi mult apreciate. Am putea folosi unele din ele la Căminul — Soldaților din Yountville unde sute de soldați în vârstă sunt aprovizionați cu cele necesare, în clădiri mari ale guvernului. Noi le dăm acestor bărbați orice atenție posibilă. La fiecare două Sabate, un grup de la sanatoriu și din bisericile din St. Helena îi vizitează, le cântă cântări religioase și vorbește cu ei. Ei sunt interesați de aceste întruniri și par încântați de tot ce fac ai noștri pentru ei.

Noi trimitem reviste acestor soldați și am plasat în biblioteca lor copii ale lucrărilor mele, Parabolele Domnului Hristos și alte cărți de-ale mele mai mari. Mulți dintre acești bărbați sunt inteligenți. Frații și surorile noastre lucrează câmpul acesta și sperăm să facem mult mai mult pentru soldați decât am făcut până acum. Uneori li se prezintă o predică scurtă, cu tâlc și bazată pe Biblie, iar ei ascultă cu interes intens. Cântările creștine, rugăciunea scurtă, predica bună, luate împreună, par a fi exact ceea ce îi interesează pe acești oameni în vârstă. Ei spun: „Niciodată nu s-a făcut o asemenea lucrare pentru noi!”.

Dorim să continuăm a circula cărți și reviste printre soldați. Te rog să ne ajuți cât poți în sensul acesta, adunând ceva de citit pentru ei — cărți și reviste pline cu adevărul Bibliei. — [Letter 96, 1903](#).

[340]

O scrisoare către copii fără tată

San Jose, California

29 iunie, 1905

Dragi copii,

Trebuie să vă scriu câteva rânduri. Dorim să putem păși în casa voastră, să plângem cu voi și să îngenunchem cu voi în rugăciune. Vrea fiecare din voi să-L caute pe Domnul și să-I servească Lui? Voi puteți să fiți o mare binecuvântare pentru mama voastră dacă nu veți face nimic din ceea ce i-ar putea aduce întristare inimii. Domnul Isus vă va primi dacă vă veți preda inimile Lui. Faceți tot ce este posibil ca să-i ușurați orice povară și grijă mamei voastre.

Domnul a promis să fie un Tată pentru cei fără tată. Dacă îi veți preda inimile voastre, el vă va da putere să deveniți fii și fiice ale lui Dumnezeu. Dacă cei mai mari o vor ușura pe mama purtând atâtea poveri cât este posibil și-i vor trata pe copiii mai mici cu bunătate, învățându-i să facă ce este bine și să nu o facă pe mama să se îngrijoreze, Domnul îi va binecuvânta foarte mult.

Predați-vă inimile Mântuitorului iubitor și faceți numai ceea ce este plăcut înaintea Lui. Nu faceți nimic s-o întristați pe mama voastră. Amintiți-vă că Domnul vă iubește și că fiecare din voi poate deveni un membru al familiei lui Dumnezeu. Dacă sunteți credincioși aici, când El va veni pe norii cerului vă veți întâlni cu tatăl vostru și veți fi o familie unită.

Cu dragoste, Ellen G. White.

[Letter 165, 1905.](#)